இலக்கிய வரலாறு

கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை, எம்.ஏ. எம்.எல்.

...ிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம்
...க்காரத்தெரு :: சென்னை 1

இலக்கிய வரலாறு

முதற் பாகம்

திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை எம். ஏ., எம். எல்.

நான்காம் பதிப்பு

(முதலாம் இரண்டாம் பதிப்புகளிற் காணப்படாத புதிய பொருள்கள் பல இப்பதிப்பில் உள்ளன.)

ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம்
பவழக்காரத் தெரு :: சென்னை 1.

 1953 [விலை ரூ. 3

[illegible]
நான்காம் பதிப்பு ஜனவரி 1953

The Progressive Printers, Madras 1.

முன்னுரை

ஒரு மொழியின் இலக்கிய வரலாறானது அம்மொழியிலுள்ள செவ்விய நூல்களின் தோற்றத்தையும் தன்மையையுங் கால முறைக் கேற்ப வகுத்துக்காட்டி அம்மொழி பேசும் மக்களது கருத்துக்கள், இலக்கியங்களுள் எம்முறையிலமைந்துள்ளன வென்றும், அவர்களது மணவாழ்க்கையின் வரலாற்றினை அவர்கள் இலக்கியங்கள் எவ்வாறு விளக்கிக் காட்டுகின்றன என்றுந் தெரிந்து, இலக்கியமென்பது மக்கள் வாழ்க்கைப் படம் என்று தெளிவுற அறிவுறுத்தும் கருவி நூலாகும். அத்தகைய நூல் ஆங்கிலம் முதலிய மேலைநாட்டு மொழிகளுக்குச் செம்மையாக அமைந்துள்ளது. வடமொழிக்கும் ஆங்கிலமொழிப் புலவ ரொருவராலும் பிறராலும் அஃது எழுதப்பட்டுள்ளது. நமது தமிழ் மொழிக்குச் சுருக்கமாயதோரழகிய இலக்கிய வரலாறு திருவாளர் M. S. பூரணலிங்கம்பிள்ளை யவர்களால் ஆங்கிலத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. தமிழிலே சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் எழுதிய புலவர் சரித்திரம் காலமுறைக் கேற்ப எழுதப்படவில்லை. தக்க புலவர்கள் சிலரைப் பற்றிய குறிப்பும் அதன்கண் காணப்படுமாறில்லை. சபாபதி நாவலரவர்களது திராவிடப் பிரகாசிகை யென்னும் நூலும் சிறந்த சில இலக்கியங்களின் இயல்பையே தொகுத்து இயம்புகின்றது. அதனை ஓர் இலக்கிய வரலாறென்று முற்றிலுங் கருத இடமில்லை. தஞ்சைத் திருவாளர் சீனிவாசபிள்ளை யவர்கள் தமிழ் வரலாறு முற்றுப்பெறாமையானும் அவர் கொள்கைகள் சில ஒவ்வாமையானும் அதனின் வேறாயதோர் தமிழிலக்கிய வரலாறு இன்றியமையாததாயிற்று. தமியேனினுஞ் சிறந்த முறையில் எழுதத் தக்க அறிஞர் அம்முயற்சியை மேற்கொள்ளாமையால் எனது குறைவுபட்ட தமிழறிவுக் கெட்டிய வரை இத்தமிழிலக்கிய வரலாற்றினை எழுதத் துணிந்தனன்; இதன்கட் குறைபாடுகள் பல உள்ளன எனினும் அவற்றை அறிஞர் ஆராய்ந்து திருத்தமான கொள்கைகளை வெளியிடுதற் கோர் வாயிலாக இந்நூல் இப்போது வெளியிடப்படுகின்றது.

இதனுள் முதற்கண் தமிழர் வரலாற்றினைச் சுருக்கிக் கூறிய பின்னர்த் தலைச்சங்க நூலாகிய அகத்தியமும் இடைச்சங்க நூலா

கிய தொல்காப்பியமும் ஆராயப்பட்டன. பின்னர்க் கடைச்சங்க காலத்துப் புலவர் வரலாற்றினை இயம்புமிடத்தே பரணர், கபிலர், நக்கீரர் என்னும் மூன்று பெரும் புலவர்கள் வெவ்வேறு காலத்தின ரென்பதும், ஒருவர்க்குப் பின்னொருவராய்த் திகழ்ந்தன ரெனவும் முடிவு கட்டப்பட்டது. அக்காலத்து மூவேந்தர் வரலாறும் அன்னோர் காலத்துப் புலவர் பாடல்களும் ஒரு சிறிது தொகுத்துரைக் கப்பட்டன. கடைச் சங்ககாலம் கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியோடு முடிவடைகின்றது. கி. பி. 3-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதல் நான்காம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியின் முடிவு வரையில் உள்ள காலம் மாணிக்கவாசகர் காலத்தைச் சார்ந்த வரலாற்றுப் பகுதிக்குரியதென்று கருதப்பட்டது. அதற்குப் பின் ஆறும் நூற்றாண்டு வரை சமணக் காலம் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. அக்காலத்தே சமணரது கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் பெருங்கதை என்னும் காப்பியமும் எழுந்து நிலவின. ஆறும் நூற்றாண்டிலேயே மூர்த்தி நாயனர் மதுரையில் அரசாட்சி எய்தின காலம் முதல் சைவ நூல்கள் தழைத்தோங்கின. பின்னர் ஏழாம் நூற்றாண்டு எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியும், தேவார காலமாகும். எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முடிவுவரை வைணவ ஆழ்வார் காலமாகும். பத்தாம் நூற்றாண்டிலே சமணக் கிளர்ச்சி மீண்டும் தொடங்கிச் சிந்தாமணி முதலிய சைனப் பெருங் காப்பியங்கள் எழுந்தன. பத்தாம் நூற்றாண்டே சைவர்களது திருவிசைப்பாக் காலமுமாம். பத்தாம் நூற்றாண்டு முதல் பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டுவரை, தமிழ்ப் பெருங் காப்பியக் காலமாகும். பன்னிரண்டு முதற் பதினான்காவது நூற்றாண்டுவரை தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் காலமாகும். பதின்மூன்றுவது நூற்றாண்டுடன் சமணரியக்கம் குன்றியொழிந்தது. கி. பி. பதின்மூன்று முதல் பதினுருவது நூற்றாண்டுவரை வைணவ மணிப்பிரவாள உரைக்காலமாகும். அருணகிரி நாதரும், வில்லிபுத்தூராரும் சந்த விருத்தங்களின் பொருட்டு வட சொற்களை மிகுதியும் ஆண்டமையால் வடமொழித்தாக்கு மிகுதிப்பட்ட காலம் இதுவேயாகும். கி. பி. பதினறு முதல் கி. பி. பதினெட்டு முடிய சைவாதினத்தார் காலமும் தலபுராணக் காலமுமாகும். கி. பி. பதினேழாவது நூற்றாண்டிலும் முறையே மகமது சமயக் கருத்துக்களும் கிறித்தவ சமயக் கருத்துக்களும் தமிழிற் கலந்தன. பதினெட்

டாவது நூற்றாண்டு முதல் தற்கால உரைநடை நூற்காலந் தொடங்கிற்று. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டிலே ஆங்கிலச் சார்பு தமிழ்க்கண் மிகுந்து பொது நோக்கம் சிறப்புற்றது. இருபதாவது நூற்றாண்டிலே புதிய வரலாற்றாராய்ச்சி முறை தொடங்கிற்று.

இதுகாறுங் கூறிய காலப் பகுதிகளிலெழுந்த நூல்களின் வரலாறும் புலவர் வரலாறும் மிகச் சுருக்கி இதனுள் வரையப்பட்டன. இந்நூல் தமிழ்நூல் வரலாற்றினை முற்றிலும் ஒருவாறு தொகுத்துரைப்பதாமாகலின், தமிழிலக்கிய வரலாறென்னும் பெயர் இதற்கு அமைக்கப்பட்டது. இதன்கண் மலிந்துள்ள குறைபாடுகளை ஒழிப்பதற்குத் துணைபுரியும் அறிஞர்க்குப் பெரிதும் நன்றி உணர்வல். இந்நூல் அடுத்த பதிப்பில் இதனினும் திருந்திய வடிவம் அமையுமென்பது என் நம்பிக்கை.

இதனை எழுதுவதற்குத் துணைபுரிந்த கல்வியிலாக்காவில் பள்ளிக்கூடத் துணைப் பரிசோதகராய் (Junior Deputy Inspector of Schools) இப்பொழுதிலங்கும் திருவாளர் சங்கரலிங்கம் பிள்ளை பி. ஏ. அவர்களுக்கும், 'செந்தமிழ்ச் செல்வி'ப் பத்திரிகாசிரியராய்த் திகழ்ந்த பண்டிதர் திரு. பாலசுந்தரம் பிள்ளை (இளவழகனார்) அவர்கட்கும், நூல் அச்சிடுங்காலை முன்னிதழ்களைத் திருத்தஞ் செய்யத் துணைபுரிந்த ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் திரு. கோவிந்த மூப்பனார் (வித்துவான்) முதலிய நண்பர்களுக்கும் எனது நன்றியுணர்வு உரித்தாகின்றது.

திருநெல்வேலி
6-6-1930

இங்ஙனம்
கா. சுப்பிரமணியன்

பதிப்புரை

இலக்கிய வரலாறு என்னும் இந்நூலை எழுதிய திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை எம். ஏ. எம். எல். அவர்களைத் தமிழ் உலகு நன்கு அறியும். இவர் இருபதாம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய தமிழ்ப் பேரறிஞர்களுள் தலைசிறந்தவர். இவர் எழுதிய இலக்கிய வரலாறு என்னும் நூல் தமிழ் மாணவருக்கும் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளருக்கும் மிக்க பயனளிப்பது. பல ஆண்டுகளாக இந்நூல் கிடைக்கப் பெறாமை பெருங் குறையாக இருந்துவந்தது. இதன் நான்காவது பதிப்பை இப்பொழுது நாம் வெளியிட்டுள்ளோம்.

இவ்வாசிரியர் தமது மறைவுக்கு முன் இந்நூலிற் பல திருத்தங்களைச் செய்தும், பல பகுதிகளைப் புதிதாக எழுதிச் சேர்த்தும் உள்ளார். இந்நூலின் நாலாம் ஆறும் அதிகாரங்கள் முற்றும் கையெழுத்து வடிவிற் காணப் பட்டன. இந்நூல் மிக விரிந்து செல்லுகின்றமையால் இதனை இரண்டு பகுதிகளாக வெளியிடத் துணிந்தோம். இதன் முதற் பகுதி வரலாற்றுக் கெட்டாத மிகப் பழங் காலத்தில் தொடங்கிச் சங்கத்தின் இறுதிக் காலத்தோடு முடிகின்றது. இதன் இரண்டாம் பகுதி சங்ககாலத்திற் குப்பின் தொடங்கி இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியோடு (ஆசிரியன் வாழ்க்கைக் காலத்தோடு) முடிவடைகின்றது.

ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

பொருளடக்கம்

இலக்கிய வரலாறு

அதிகாரம் க

தமிழ் மக்கள் யார் ?

தமிழ் மொழியானது எக்காலத்திலே எந்நாட்டிலே முதன் முதலிற்றோன்றி எத்தகைய மக்கள் நாவிற் பயின்று வளர்ந்ததென்பதைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி சிறிது காலமாகப் பல தமிழறிஞரால் நிகழ்த்தப்பட்டு வருகின்றது. தமிழர் என்பார் இந்தியாவிற்கு வடமேற் புறத்தினின்று இங்கே வந்த பலதிறப்பட்ட ஆரியருள் ஒருவகையாரென்பர் ஒரு சாரார். மற்றொரு சாரார் அவர்கள் ஆரியரல்லர், ஆரியரது எதிரிகளான திராவிட வகுப்பைச் சேர்ந்தவ ரென்பர். இக்கருத்துக்க ளொருபுறமிருப்ப, இப்போது மெசபட்டோமியா[1] என்று சொல்லப் படுவதாயும், முற் காலத்தே அக்கேடியா[2] என்றும் சால்டியா[3] என்றும் பெயர்பெற்றதாயு முள்ள மேலை ஆசிய நாட்டிலிருந்து இந்நாட்டிற்குத் தமிழர் ஆதியிற் கடல் வழியாகவும் நில வழியாகவும் வந்தவ ரென்ற கொள்கையுஞ் சின்னாட் களாக வெளிப்பட்டுலாவுகின்றது.

தமிழர் இந்நாட்டிற்கு வருவதன் முன் இவண் வேறு மொழி பேசிய மக்கட் பிரிவினர் இருந்தார்களென்பதற் குப் போதிய சான்று யாதுமில்லை. தமிழரினின்றும் வேறு

1. Mesopotomia. 2. Acadia. 3. Chaldea.

பட்ட உடற் கூறுடைய மக்கட் பிரிவினரே நீலகிரி முதலிய மலைகளில் வாழ்கின்ற தோடர்[1] முதலியோரென்பது உறுதியாக நிலை நாட்டப்பட்ட தொன்றன்று. ஏனெனில், அன்னோர் வழங்குஞ் சொற்கள் பெரும்பான்மையும் தமிழாகவே காணப்படுதலின் எஞ்சின இப்போது தமிழிற் காணப்படாவிடினும் அடிப்படைத் தமிழ்ச் சொற்களாயிருந்து வழக்கொழிந்திருத்தல் கூடுமெனக் கருத இடமுண்டு. தெலுங்கு, கன்னடம், துளுவம் முதலிய மொழிகள் தமிழோடு பெரும் பான்மையு மொத்துச் சிறு பான்மையே வேறுபடுவன. அவையாவும் தமிழ்ப் பெருங் குடும்பத்தின் பகுதிகளே யென்பது மொழி நூலார் கொள்கை. பிறிதொரு நாட்டினின்று இந்நாட்டிற் குத் தமிழ் மக்கள் ஒரு காலத்து வந்தனரென்றால், அவர்கள் அந்த நாட்டிற்கு எந்த நாட்டினின்றும் போந்தனரென்ற கேள்வியெழும். அக்கேள்விக்கு விடையினை ஆராயுங்கால் முதன் முதன் மக்கட் படைப்பு இஞ்ஞாலத்திலே யாண்டு நிகழ்ந்திருத்தல் கூடுமென்ற ஆராய்ச்சி பிறக்கும். அவ்வாராய்ச்சியினாலே மக்கள் வாழ்வதற்குத் தக்கதாக முதற் கண்ணே செம்மைப்பட்ட நிலப் பகுதியின்கண் அவர்கள் தோன்றி யிருத்தல் கூடுமென்பது முடிவாகும். அதனைத் தீர்மானிப்பதற்கு நிலநூல், வானநூல், தொல் லுயிர் நூல் முதலிய பன்னூலாராய்ச்சி வேண்டப்படும். கடவுளாற் படைக்கப்பட்ட உலகங்கள் எண்ணிறந்தனவாய்ப் பல் வேறியல்பினவாய் வானிலே உலாவுகின்றன. அவற்றை யெல்லாம் நிலைகுலையாமல் வானிலே நிலவச் செய்து படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத் தொழிற்கு அவற்றை உட்படுத்துவது கடவுளுடைய அருட்டிறனாகும்.

1. Todas of Nilgris.

" அந்தரத் தகில கோடி
தாழாம னிலைநிற்க வில்லையோ "

என்றார் தாயுமான அடிகள்.

" உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலும்
நிலைபெ றுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகி லாவிளை யாட்டுடை யாரவர் "

என்றார் கல்வியிற் பெரிய கம்பரும்.

வானில் உலாவுகின்ற உலகங்கள் பலதொகுதிகளாக அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு தொகுதிக்கும் அண்டமென்ற பெயரை நம்முடைய முன்னோர் வைத்து வழங்கினர் போலும். அண்டமென்பது அண்டியுள்ளது; அதாவது நெருங்கியுள்ள தென்பதாகும். நாம் வாழும் இஞ்ஞாலத்துக்கு ஒளிதரும் கதிரவனும் அவனைச் சுற்றித் திரியும் உலகங்களும் ஓரண்டமாகு மெனக் கூறலாம். ஐம்பொருள்களுள் வான் முதலாவதாகவும், பின்னர் காற்றும் அதற்குப்பின் தீயும், அதற்குப்பின் நீரும், இறுதியாக நிலமும் உண்டாயின. பரிபாடல் 2-ம் பாட்டினுள்,

" விசும்பி னூழியூழ் செல்லக்
கருவளர் வானத் திசையிற் றோன்றி
உருவறி வாரா ஒன்ற னூழியும்
செந்தீச் சுடரிய வூழியும், பனியொடு
தண்பெயல் தலைஇய வூழியு, மவையிற்று
உண்முறை வெள்ள மூழ்கி யார் தருபு
மீண்டும் பீடுயர் பீண்டி யவற்றிற்கு
முள்ளீ டாகிய விருநிலத் தூழியும் "

என்றது காண்க.

இவ்வுலகமானது கதிரவனிலிருந்து தெறித்து விழுந்த ஒரு பெரும் பொறியென்று கருதப்படுகின்றது. அவ்வுண்மை நிலத்தின் மேற்பகுதியிலிருந்து முப்பது கல்

அளவு கீழே அகழ்ந்து சென்றால் ஆண்டுள்ள பகுதி முற்றும் அனற்பிழம்பின் தன்மையதாகக் காணப்படுவதி னாலும், கதிரவன் பேரழற் பிழம்பாதல் கண்கூடாதலி னாலும் தெள்ளிதின் உணரப்படுமென்க. தழல் வடிவமா யிருந்த உலக வுருண்டையின் மேற்புறமானது நாளடை வில் குளிர்ந்து நீரும் நிலமுமாயிற்று. இந்நில வுலகத்தி னுள்ள எல்லா வுயிர்களின் உடம்பிலும் நீரே பல பொருள்களோடு கலந்துள்ளது. நிலவுருண்டையின் உட் பாகத்திலுள்ள எரி பொருள்கள் அங்குள்ள நீரின் கொதிப்பால் நிலத்திற்கு மேற்புறத்தில் எறியப்பட்ட காலை அவை குன்றுகளாக மாறினவென்ப. உலகத்தின் மேற்பகுதி குளிர்ந்து எத்தனை கோடி ஆண்டுகளாயி னவோ தெரியவில்லை. நிலத்தின் மேற்புறம் முதலிலே மக்கள் குடி யிருப்பதற்குத் தக்க நிலையை யடையவில்லை. எல்லாவற்றிற்கு முற்பட்டுக் கடற்பூண்டுகளும் தலையோ டில்லாத உடம்புடை யுயிர்களும் உண்டாயின வென்றும், பின்னர் மலைப்பூண்டுகளும், மீன்களுந் தோன்றின வென் றும், பின்னர்ச் சிறு செடிகளடர்ந்த காடுகளும், ஊர்ந்து செல்வனவாய பாம்பு முதலியவைகளும் உண்டாயின வென்றும், அதற்குப் பின் தழை செறிந்த பெருமரக் காடுகளும் விலங்கின முதலாயினவும் உளவாயின வென் றும், இறுதியாகவே மக்கள் தோன்றி வாழ்ந்தனரென் றும் நிலநூல் வல்லார் கூறுகின்றனர். இப்பொழுது காணப்படும் வடிவத்தை மனிதன் அடைவதற்கு எத் தனையோ காலங்கள் சென்றனவெனவுங் கூறுவர்.

உலகத்திலே மக்கள் தோன்றிச் சிலகாலங் கழித்த பின்னரே பேச்சு உண்டாயிருக்க வேண்டுமென்பது கருதப்படுகின்றது. மக்கள் தோன்றிய பின் நிலத்திலும் கடலிலும் எத்தனையோ மாறுபாடுகள் ஏற்பட்டன.

முதலிலே நிலவுருண்டையின் நடுப்பாகங் குளிரப்பெற்றுப் பின் ஏனைப் பாகங்களும் குளிர்வனவாயின. கதிரவனைச் சுற்றும் நிலவுருண்டையின் நடுப்பகுதி ஏனைப் பகுதிகளினும் மிக விரைந்து சுழலுவதாகலின் அஃதே முதலிற் சூடாறி யிருக்கவேண்டும் என்பதும் அதன் பின்னரே இருதுருவத்திலு முள்ள ஞாலப் பகுதி குளிர்ந்திருக்க வேண்டுமென்பதும் துணியப்படும். உட்சூடு ஆறியபின் ஞாயிற்றின் கதிர்கள் செங்குத்தாய் விழுதலால் உளதாம் ஒளியோடுகூடிய சூடு ஞாலத்தின் நடுப்பகுதியிற் சேர்தலால் ஆண்டு மிகுந்தும், துருவங்களிலே மிகச்சாய்ந்து விழுதலால் ஆங்குக்குறைந்தும் இருந்தல் இயல்பேயாகும். இந்தியாவிலே விந்தியமலை யடிவாரந் தொடங்கி நிலத்தின் நடுக்கோட்டிற்குத்[1] தெற்கே நெடுந்தொலை வரையுமுள்ள இடமானது கடற்கோட் படாதிருந்த காலத்தே விந்திய மலைக்கு வடபாலுள்ள நிலப்பரப்பு யாவும் நீருள் அமிழ்ந்து கிடந்தன வென்று நிலநூல் வல்லார் கருதுகின்றனர். கடற்கோட் படாதிருந்த அப்பேரிடமே இப்போதுள்ள தமிழகமும் அதற்குத் தெற்கிலிருந்த பெரு நாடுகளுமாம். இதன் ஒரு பகுதியே உலகத்தில் முதன் முதல் மக்கள் வாழ்வதற்குரிய சீரிடமா யடைந்ததெனக் கருதுவது தவறுகாது. இப்பேரிடத்தின் கீழ்ப் பகுதியிலுள்ள சாவகத்தீவின் பாங்கர் மக்கள் வாழ்க்கை தொடக்கத்தில் உண்டாயிருத்தல் கூடுமென்று உடல்நூற் பேராசிரியராகிய கீன்[2] என்பார் 'முற்கால இக்கால மனிதன்'[3] என்னும் நூலிற் கூறுகின்றார்.

நிலநூல் வல்ல மேனாட்டுப் புலவர்கள் கருத்தின்படி (முற்கால இக்கால மனிதன்-பக்கம் 452-453) ஐந்து நூறாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே மனிதர் தென்னாசியா

1. Equator. 2. Keane. 3. Man, Past and Present.

வில் முதற்கட்டோன்றி வடக்கேயுள்ள பல நாடுகளிலும் குடியேறினர். அங்ஙனங் குடியேறினவர்கள் உயரமும் வெண்ணிறமுமுடைய வடநாட்டினரும், அவ்விரண்டிலுங் குறைபாடுடைய நடுக் கடற்கரை நாட்டினருமென இருதிறப்படுவர். நெடுந்தலையினராகிய அவ்விரு திறத்தினரும், நடு ஆசியாவிற்கும் நடு ஐரோப்பாவிற்கும் வடக்கேயுள்ள வெளி நிலங்களில் முதலில் வாழ்ந்திருந்து பனிக்கால முடிவிற் கிழக்கும் மேற்குஞ் சென்று ஐரோப்பாவின் தென் பாகங்களிலும் ஆசியாவின் மேற்குப் பாகங்களிலும் குடியேறினர். அவரைக் 'காக்கேசிய' ரென்ற பெயரால் உடற்கூற்று நூல் வல்லார் அழைப்பர்.

இனி, அவருள் ஒரு சாரார் முதன் முதலில் தெற்கே தோன்றிய மக்களுள் ஒரு பகுதியார் ஆப்பிரிக்காவின் கீழ்ப் பாகத்திற்குச் சென்று பின் வட ஆப்பிரிக்கா முற்றிலும் பரவினரெனவும், அவருட் பழைய எகுப்தியர் சிறந்த நாகரிகங்கட்குக் காரணமாக விருந்தாரெனவுங் கூறுப. மற்றொரு பிரிவினர் தென்னாட்டிலிருந்து ஆசியாவின் நடுப்பாகங்களிற் சென்று வாழ்ந்து அங்கிருந்து மேற்கே பரவினரெனவும் அவர்கள் அகன்ற தலையினரெனவுங் கூறுப. அன்றியும், மக்கள் தென்னாட்டிலிருந்து கீழை நாடுகளுக்கும் பரவினதாக அறிகின்றோம். ஆதலால் ஆசியாவின் தென்பகுதிக் கண்ணே முதன் முதல் மனிதர்கள் தோன்றினார்களென்று நினைக்க இடமுண்டு. அவர்கள் பலநாடுகளுக்குஞ் சென்றது மொழி தோன்றியதற்கு முன்னரோ அல்லது பின்னரோ என்று துணிதல் ஆராய்ச்சியின் பாலதாம்.

'ஹெக்கெல்' என்னும் ஜெர்மானியப் புலவர் குமரி முனைக்குத் தெற்கேயுள்ள ஞாலத்தின் நடுக்கோட்டிற்கு

1. Mediterranean Sea.

இருமருங்கு மிருந்த நிலப்பகுதிகளே மக்கள் வாழ்விற்குத் தக்க நிலையை முதற்கண் அடைந்தனவென்றும், அவண் மக்கள் முதற்கண் தோன்றி வளர்ந்து நாகரிகத்திற்கு வித்திட்டனரென்றுங் கூறியுள்ளார். தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலுமுள்ள பாறைகள் மிகவும் பழமையான காலத்தில் உண்டாயினவென்றும், ஒரு பெரிய மலைத் தொடர் இந்தியாவின் மேலைக்கரையி லிருந்து தெற்கே சென்று மேற்குங் கிழக்குமாக நீண்டிருந்ததென்றும் இழந்த இலெமூரியா[1] என்னும் நூலில் ஸ்காட் எலியட்[2] என்பவர் கூறியுள்ளார். அம்மலைத் தொடர்ச்சியே ஆசியாவிற்கு இமயமலையும், ஐரோப்பாவிற்கு ஆல்ப்சு[3] மலையும், வட அமெரிக்காவுக்கு இராக்கி மலையும், தென் அமெரிக்காவுக்கு ஆண்டசு மலையும் பேராணகவிருப்பது போல இலெமூரியாகண்டத்திற்கும் பேராணகவிருந்ததென்றும் பெரும் புலவராகிய அக்கிசிலி[4] என்பார் கருதுகின்றார். இன்னும் இலெமூரியா நாட்டில் வழங்கிய மொழியோடு சீனமொழி மிகவுந் தொடர்புடையதென்றும், அந்நாட்டில் வாழ்ந்த மக்கள் 12 அல்லது 15 அடி உயரமுள்ளவர்களாய் மூன்றுவது கண்போன்ற ஓர் உறுப்பினைத் தலையிலுடையவர்களா யிருந்தனரென்றுங் கூறுவர். அந்நாடு இருமுறை நிலை பிறழ்ந்ததென்றும் அப்போதுண்டாகிய மாறுதல்கள் இன்னவென்றும் ஸ்காட் எலியட் என்பவர் மேற்கூறிய நூலில் கூறியுள்ளார். தென்னிந்தியா, இலெமூரியாவின் வடபகுதியாக இருந்த காலத்தில் அந்நூலிற்காட்டிய படத்தின்படி எகிப்து[5] நாடு நீருள் நின்று நிலத்துக்குமேல் நிவந்து தோன்றவில்லை ஆதலால் எகிப்து நாட்டிலும் தமிழகமே பழமை

1. Lost Lemoria. 2. Scott Elliot. 3. Alps. 4. Huxley. 5. Egypt.

யானது என்று கொள்ளல்வேண்டும். இலெமூரியாவிற்கும் சீன நாட்டிற்கும் முன்னூழியில் தொடர்பு இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. அப்போது வங்காளக் குடாக்கடலென்பது நிலமாக விருந்தது. இதனால் சீனநாடும் முதலில் இலெமூரியாவின் வட கிழக்குப் பகுதியாக விருந்தது என்று கொள்ளலாம். இதுவரை நிலப்பகுதிகளைப்பற்றித் தெரியவேண்டுவன கூறினோம்.

இனி, இங்கே எடுத்துக்கொண்ட இலக்கியவரலாற்றின் ஆராய்ச்சிக்கு மக்களின் உடற்பகுப்பைப் பற்றியும் நாகரிக வளர்ச்சியைப் பற்றியுமுள்ள மேலை நாட்டுக் கொள்கைகள் சிலவற்றை யறிந்து கொள்ளுதல் ஒருதலையாக வேண்டப்படுவ தோன்றுகையால் அவற்றைப்பற்றி ஈண்டுச் சுருக்கமாக ஒரு சிறிது வரைகின்றோம். மக்களின் நாகரிக வளர்ச்சியை ஆராய்வோர் பழங்கற் காலம், புதுக்கற் காலம், செம்புக் காலம், வெண்கலக் காலம். இரும்புக் காலமென்று அவ்வப்போது வழங்கிய கருவிகள் செய்வதற்குப் பயன் பட்ட நிலக்கனி[1]யினைவைத்துக் கால வரையறை செய்திருக்கின்றார்கள். மேலை நாட்டுப் புலவர்களது ஆராய்ச்சியின்படி நானூறாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் மக்கள் வேலை நயமில்லாத கருவிகளைக் கல்லினாற் செய்யத் தெரிந்த காலத்தில் அவர்கள் உலகத்தின் பல பகுதிகளினுஞ் சென்று தங்கி ஆங்காங்கிருந்த தட்ப வெப்ப நிலைகட்குத் தக்கவாறு நாகரிக வாழ்க்கை செய்ய முயன்றனர். அது ஈண்டுக் கூறுவன வற்றால் விளங்கும்.

தென்னிந்தியாவிலும், தென்னாப்பிரிக்கா, எகிப்து முதலிய விடங்களிலும் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட கற்கருவிகள் மிகவும் தம்முள் ஒத்த வடிவினவாக உள்ளன.

1. Metal.

ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் சாம்[1], சீன்[2], தெமசு[3] என்னும் ஆற்றோரங் களிலுள்ள திடர்களில் வெட்டி யெடுக்கப் பட்ட கற்கருவிகள் எகிப்தில் நீல நதியின் பாங்கர்க் கண்டெடுத்த கற் கருவிகளோடு மிகவும் ஒத்திருப்பன வாகத் தெரிகிறது. ஜாவா[4]விற் காணப்பட்ட முதன் மனிதன் எலும்புக்கூடும், ஜெர்மனியில் எயிடெல்பர்க்கு[5] என்னுமிடத்தில் தோண்டி யெடுத்த மோவா யெலும்பின் பகுதியும், சீமையில் சுசெக்சு[6] என்னு மிடத்திற் காணப் பட்ட மண்டையோடும் தம்முள் ஒரு தன்மையனவாகக் காணப்படுகின்றன.

உடல்நூல் வல்லார் உலகத்திலுள்ள மக்களை உடற் கூற்றினாலே காக்கேசியர், மங்கோலியர், நீகிரோவர் என மூன்று பிரிவினராக வகுத்தனர். ஐரோப்பாவிலும், மேலை ஆசியாவிலும், இந்தியாவிலும், வட ஆப்பிரிக்காவிலும் உள்ளவர்கள் பெரும்பாலும் காக்கேசியராவர். இவர்கள் மெல்லிய தலைமயிரும், நெடிய மண்டையும், கூரிய மூக்கு முடையவர்கள். கீழையாசியாவிலுள்ள சீனு, ஜப்பான் முதலிய விடங்களில் வதிகின்றவர்கள் மங்கோலியராவர். இவர்கள் வளைவில்லாத நேரிய தலைமயிரும், மஞ்சணிற மும், தட்டை மூக்கும், சிறிது கோணலான கண்ணு முடையவர்கள். நடு ஆப்பிரிக்காவிலும், தென் ஆப்பிரிக் காவிலும் உள்ளவர்கள் நீகிரோவர் ஆவர். இவர்கள் தடித்த உதடும், குவிந்து குறுகிய சுழைமயிரும், கருநிற முமுடையராவர். இம்மூன்று பிரிவினருள் நிலத்தின் நடுக்கோட்டிற்குத் தென் பாகத்திலுள்ள கடற்றீவுகளி லும், ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா முதலிய விடங்களிலுமிருந்த பண்டைமக்கள் வேறிடங்கட்குப்

1. Somme. 2. Seine. 3. Thames. 4. Java. 5. Haidelberg. 6. Sussex.

பெரும்பாலுஞ் சென்றதாகத் தெரியவில்லை. மங்கோலிய ரும், காக்கேசியரும் தத்தம் தாய்நாட்டிலிருந்து பிற நாடுகளுக்குப் போக்கு வரவு செய்தனராயினும் அந் நாடுகளிற் பெரும்பாலுந் தங்கினரெனத் தெற்றெனப் புலப்படவில்லை. தங்கிய மக்கள் ஆண்டுள்ள மக்களோடு பயின்று அவரோடு கலந்தனர். தென்கடலிடைத் தீவு களில் வாழ்ந்தோர் கருமையும் ஒரு சிறிது சிவப்புங் கலந்த தலைமயிருமுடையவரா யிருந்தனர். அமெரிக்காவி லுள்ள பண்டைய மக்கள் கபிலநிற முடையவர்கள். அவர்கள் அமெரிக்க இந்தியரென அழைக்கப் படுகின்ற னர். இது நிற்க,

உலகத்திலே இற்றைவரை நேர்ந்துள்ள கடற்பெரு வெள்ளங்களுள் (பிரளயம்) முதன்மையானது பதினா றாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் நேர்ந்திருத்தல் கூடுமென் றும், இரண்டாவது வெள்ளம் எண்ணூறாயிரம் ஆண்டு கட்கு முன்னரும், மூன்றாவது வெள்ளம் இருநூறாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரும், நான்காவது வெள்ளம் எண்பதி னாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரும், ஐந்தாவது வெள்ளம் ஏறக்குறைய ஒன்பதாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரும் நிகழ்ந்திருத்தல் கூடுமென்றும் 'ஸ்காட் எலி யட்டு' என்னும் நிலநூல் வல்லார் கூறுகின்றார். இவர் கூறும் பெரு வெள்ளங்கள் இந்திய நாட்டுப் பண்டை நூல்களுட் கூறப்படும் ஊழி முடிவுகளோடு (யுக முடிவு கள்) ஒருவாறு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத்தக்கன. முதல் ஊழி முடிவு இருபது நூறாயிரம் ஆண்டுகட்கு மேலாயின வென்றும், இரண்டாவது ஊழிமுடிவு எண்ணூறாயிரம் ஆண்டுகட்கு மேலாயினவென்றும், மூன்றாவது ஊழி முடிவு ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு மேலாயின வென்றுங் கூறுப. எவ்வாறாயினும் பற்பல காலங்களிற் கடற்பெரு வெள்ளம்

ஏற்பட்டுக் குமரி முனைக்குத் தெற்கிலிருந்த நிலப்பகுதிகளைக் கொள்ளை கொண்டன வென்பதும், வடக்கே பல நாடுகள் நீருணின்று வெளிப்போந்தன வென்பதும் நன்கறியக் கிடக்கின்றன. இம்மாறுபாடுகள் ஏற்பட்ட காலத்தே மக்கட் பகுதியினர் தென்றிசைக்கணின்றும் வடதிசைக்கட் போந்திருத்தல் கூடுமெனவும், அப்பகுதியினருட் சிலர் குளிர் பொறுக்க இயலாமையால் மீண்டுந் தென்றிசைக்கட் டிரும்பியிருத்தல் கூடுமெனவுங் கோடலே அமைவுடைத் தென்க.

நந் தென்னாடானது கடல் கோட்படுவதன் முன் மேற்றிசையிலுள்ள ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்தோடும், கீழ்த்திசையிலுள்ள ஜாவா முதலிய தீவுகளின் தொகுதியோடும் தொடர்புடையதா யிருந்தது. ஆதலால் மேற்குப் பாகத்தில் வதிந்த நீகிரோவர்களோடும் கீழ்ப் பாகத்தில் வதிந்த மங்கோலியரோடும் தென்னாட்டி லிருந்த மக்கட் பகுதியினருக்குத் தொடர்பு உளதாயிருத்தல் இயல்பேயாம்.

செங்கோன்றரைச் செலவு, எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம், இறையனாரகப்பொருளுரை முதலிய சங்கநூல்களுட் காணப்படுஞ் சில குறிப்புக்களாலே குமரிமுனையைச் சார்ந்த தென்னாடானது தமிழ் வளர்த்த பாண்டியனாகிய காய்சினவழுதிக் குரியதா யிருந்ததென்பது தெள்ளிதின் விளங்கும். ஆண்டு வதிந்திருந்தோர் இப்போதுள்ள தமிழ் நாட்டில் வாழ்வாரோடு ஒத்த இனத்தவரென்பதுந் தெளிவாம். அன்னோரை மங்கோலியரென்றுதல் நீகிரோவரென்றுதல் கூறவியலாது. தமிழ்நாட்டிலுள்ள பண்டைக் குடிகளாகிய பறையர், பள்ளர் முதலியோருந் தமிழே பேசுகின்றனர். அன்னோரைத்

தமிழரெனப்படுவோர் அடிமைகளாக்கிக் கொண்டாரென்றும், அவர்கள் உடற்கூற்றினால் தமிழரினின்றும் வேறானவரென்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். அவர்கள் உடற்கூறு ஏனையோரது உடலமைப்பிற்குச் சிறுபான்மை வேறாதற்குக் காரணம் அவர்கள் வதியும் நிலத்தின் தட்ப வெப்ப நிலையும், தொழில் வேற்றுமையுமேயாம். நீகிரோவர், மங்கோலியர் முதலியோரைப்போல இவர்கள் ஏனைத் தமிழரினின்றும் பிறப்பாலமைந்த உடல் வேறுபாடுடையரல்லர். இவர்கள் வதிந்த நிலத்தை வளம்படுத்தும் நிலைமையொன்றையே கருதி அடிமைத் தொழிலுடையராக இருந்தனரே யன்றிக் கால்நடைகள் போலச் சிறிதும் உரிமையற்ற அடிமைகளா யிருந்தனரென்று தோன்றவில்லை. ஒரே நிலையான மக்கட் பெரும் பிரிவினுள் உயர்வு தாழ்வுடைய பல பகுப்புகள் ஏற்பட்டுப் பொருள் வளத்திலும், ஆட்சியிலும் (அதிகாரத்திலும்) மிகக் குறைவுபட்ட பகுதியார் தாழ்ந்த நிலை யெய்தி வேறினத்தார் போலக் கருதப் படுதலியல்பே.

இதனை,

"ஒப்புரவி னால்வருங் கேடெனின் அஃதொருவன்
விற்றுக்கோள் தக்க துடைத்து"

என்னு மருமைத் திருக்குறளா னறிக.

இதனால் பொருட்கேடு முதலிய காரணம்பற்றி ஒருவரொருவருக் கடிமையாதல் தெற்றெனப் புலனாமென்க. ஆதலால் இஞ்ஞான்று பறையரெனத் தாழ்த்தப்படுவோர் தமிழரின் வேறினத்தா ரல்லரெனத் துணிந்து கூறலாம்.

மலையில் வாழுஞ் சில வகுப்பினரைத் தமிழரின் வேறு பட்டவரெனக் கொள்ளப் பண்டைத் தண்டமிழ் நூல்கள் இடந்தரவில்லை. ஏனெனில், தமிழிலக்கண

நூலார் மலைக்குரிய மக்களையும், காட்டில் வாழும் மாந்தரையும், கடற்கரையி லுறைவோரையும், மருத நிலத்து வதியும் மக்களினின்றும் வேறாகப் பிரித்தோதினும் அவர்களனைவருந் தமிழ் மக்களென்றே குறித்துள்ளனர். மருத நிலத்தில் வதியும் பல வகுப்பினரை மட்டும் தமிழரெனக் கருதுவோர்க்கே குறிஞ்சிக்குரிய மக்கள் வேறாகத் தோன்றுவர். வெவ்வேறு நிலத்து வாழ்வார் பேசு மொழிகள் அவர்க்குச் சிறப்பாகக் காணப்படுதல் பற்றி அவைகள் பண்டைத் தமிழ்ச்சொற்களல்லவெனக் கொள்ளலுந் தவறாகும். என்னை? அச்சிறப்பு மொழிகளோடு வழங்கும் ஏனைமொழிகள் தமிழ் மொழியாகவே காணப்படுதலால்.

இனி, ஒருசாரார் பெருவெள்ளங்கள் நிகழ்ந்த காலைக் கடல்வழியாகத் தென்றமிழ் நாட்டிற்குச் சென்றவர்கள் மனுவென்னு மொரு தலைவரை யுடைத்தா யிருந்தன ரென்றும், அவர்கள் வடமேற்கு ஆசியாவிலிருந்து வந்தே தென்னாட்டுள்ள பொதியின் மலைப்பாங்கர் வதிந்திருத்தல் கூடுமென்றுங் கருதுகின்றனர். அவர் கூற்றுக்குப் போதிய சான்றின்றென்பது தெற்றெனப் புலனாகின்றது. குமரிமுனைக்குத் தென்பாற் கடல்கொண்ட நாட்டினின்று அவர்கள் அந்நாட்டிற்கு அணித்தாய் வடபாலிருந்த பொதியமலைச் சாரலுக்கு ஏன் வந்திருத்தல் கூடாது? சாலடியா, அக்கேடியா முதலிய இடங்களிற்றான் முதலிலே நாகரிகம் தோன்றித் தமிழ்நாட்டிற் பின் பரவிற்றெனக் கொள்வதற்குத் தக்க சான்றுகளில்லை. அந்நாட்டுச் சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்களோடு ஒருபுடையொத்திருத்த லொன்றே கருதி அங்ஙனந் துணிதல் பொருந்தாது. தமிழ்நாட்டினின்று மேற்றிசை நாடுகளோடு கடல் வாணிகஞ் செய்தோர் அச்சொற்களை அங்

நாடுகளிற் றங்கிய காலத்து வழங்கியிருத்தல் கூடுமென் பதே இதை யுடைத்து.

இருக்கு வேத இந்தியா என்னும் நூலெழுதிய அபினஸ் சந்திரதாஸ் என்பவர் பாணிகள் என்ற வணிகர் வடநாட்டிலிருந்து தென்னாட்டுள் புகுந்து நாகரிகத்தைப் பரப்பினர் என்பர். அக் கூற்றுப் பொருந்தாது. அவர் 'பாணிகள்' என்ற சொல்லின் மூலத்தை அறிந்திலர். அது வணிகர் என்ற தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபெனக் கொள்க. பண்டைநாளில் கடல் வாணிகத்தில் சிறந்திருந்தவர்கள் தமிழ் வணிகரே யாதலாலும், ஆரியர் கடற் செலவில் மிகுதியும் பயின்றவரல்லர் ஆதலாலும், பாணிகள் ஆரியர்களுக்கு எதிரிகளாயிருந்தோர் என்று காலஞ் சென்ற திரு. P. T. சீனிவாச ஐயங்கார் அவர்கள் 'தமிழர் வரலாறு' என்ற நூலில் கூறுதலாலும் பாணிகள் ஆரியச் சார்பினர் அல்லரென்பது தெளியப்படும்.

பெலுசித்தானத்திற் காணப்படும் பிராகுயி[1] என்னும் மொழியானது பெரும்பான்மையுந் தமிழ்ச் சார்புடையதென மொழி நூல் வல்லார் கூறுகின்றனர். தென்னாடே மக்கள் முதலில் வதிந்த நாடாமெனின் ஆண்டிருந்தே வடக்கிலுள்ள பிற நாடுகளுக்கு மக்கட் பகுதியார் சென்றிருத்தல் இயல்பாமன்றோ!

இனி, ஸ்பெயின்[2] நாட்டுப் பழங்குடிகளாகிய பாசுகு[3] களோடும், இந்து சேர்மானியரோடும் காக்கேசியரோடும், உடலுறுப்புக்களிலும் தலையமைப்பிலும் தமிழர் ஒற்றுமை யுடையரென ஹெக்கெல்[4] என்பார் அறிவிக்கிறார். அச்சிலி[5] என்பார் தமிழரை வட ஆப்பிரிக்கரோடும், தென்

1. Brahui. 2. Spain. 3. Basque. 4. Haeckel. 5. Huxley.

ஐரோப்பியரோடும் சேர்ப்பார். பிளவர்[1], இலெடெக்கர்[2] முதலிய புலவர்கள் அவர் வெள்ளை மக்களோடொத்த இனத்தவரென்றும், நீகிரோவரோடு பெரிதுந் தொடர்பு மட்டுமுடைய ரென்றுஞ் செப்பினர். இதனால், தமிழர் காக்கேசியப் பெருவகுப்பைச்சேர்ந்த உடற் கூற்றின ரென்பதே மேலை நாட்டுப் புலவர் பலர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த வொரு பெருங் கொள்கையாம்.

இனிச் சிலர் நாகரென்ற ஒரு வகுப்பினர் தமிழரோடு கலந்துள்ளனரென்றும், கள்ளர், வேடர் முதலியோர் அவ் வினத்தைச் சேர்ந்தவரென்றுங் கருதுகின்றனர். எம். சீனிவாசையங்கார் எழுதிய தமிழ் வாசகங்கள்[3] என்ற நூல் வடநாட்டு நாகர்கள் மங்கோலியர் என்றும், தென்னாட்டு நாகர்கள் தமிழர்க்கு முன்னர் இந்நாட்டில் வதிந்த மக்கட் பிரிவின ரென்றும் கூறுகின்றது. சிலப்பதிகாரம் முதலிய பண்டைத்தமிழ் நூல்கள் நாகர்களில் ஒரு சாரார் மலையில் வதிந்தவ ரென்றும், நாக நாடென்பது தமிழ் நாட்டுக்குக் கிழக்கே அல்லது தென்கிழக்கேயுள்ள ஒரு பெருந்தீவென்றுங் கூறுகின்றன. நாகம் என்ற சொல் மலையினைக்குறிக்கும். மலைத்தொடர் மிகுந்த வோரிடத்தை நாகநாடென்பது மிகையாது.

மணிமேகலையிற் சாதுவன் என்னும் வணிகன் கீழைக் கடற்கண் மரக்கலம் ஓட்டிச்சென்றபோது அம்மரக்கலம் உடைந்துபோக அலையால் ஒதுக்கப் பெற்று "நக்க சாரணர் நாகர்வாழ் மலைப்பக்கஞ் சார்ந்தனன்" என்றும், ஆண்டுள்ள நயமின் மாக்கள் அவனைக் கொன்றுதின்ன விரும்பியகாலை அவன் தாங்கள் பேசும் மொழியைக் கற்றிருப்பதை யறிந்து அவ்வாறு செய்யாது விலகின ரென்றும், அவருடைய தலைவன்,

1. Flower. 2. Lydeker. 3. Tamil Studies.

"கள்ளடு குழிசியுங் கழிமுடை நாற்றமும்
வெள்ளெலும் புணங்கலும் விரவிய இருக்கையில்
எண்குதன் பிணவோ டிருந்தது போலப்
பெண்டுட னிருந்தனன்"

எனவுங் கூறப்பட்டமை காண்க.

நாகநாடென்பது 'நானூறு யோசனை' அளவுடைய தாய்க் கீழைக் கடலிடையுள்ளதென்று அக்காப்பியஞ் செப்பும்.

"கீழ்நிலை மருங்கில் நாகநாடாளும் இருவர்"

எனவும்,

"நாகநன் னாட்டு நானூறு யோசனை
வியன்பா தலத்து வீழ்ந்து கேடெய்தும்"

எனவும் கூறியது காண்க.

அந்நாட்டை யாண்ட வளைவணன் என்னும் மன்னன் புதல்வியான பீலிவளை யென்பாள் சோழமன்னனொருவனை மணந்து ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்ற செய்தி கூறப்படுகிறது.

"நாக நன்னா டாள்வோன் றன்மகள்
பீலிவளை யென்பாள் பெண்டிரின் மிக்கோள்
பனிப்பகை வானவன் வழியிற் றோன்றிய
புனிற்றிளங் குழவியொடு பூங் கொடி"

"வென்வேற் கிள்ளிக்கு நாகநா டாள்வோன்
றன்மகள் பீலி வளைதான் பயந்த
புனிற்றிளங் குழவியை"

என்றது காண்க.

நாகபுரமென்பது சாவக நாட்டிலுள்ளதாகக் கூறப் பட்டுள்ளது. சாவகமென்பது இப்போது சொல்லப்படுகிற சாவாத்தீவு. நாகருள் ஒரு சாரார் நன்னிலை யடைந்தும்,

மற்றொரு சாரார் நயமின் மாக்களாய்த் தாழ்ந்த நிலையில் உடையுமிலராயு மிருந்தனரெனத் தெரிகிறது.

இக்காலத்தே சாவக முதலிய நாடுகளிலுள்ளோர் மங்கோலிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவராகக் காணப்படுகின்றனர். 'நக்க சாரணர் நாக' ரென்றது அந்தமான் தீவுகள் முதலியவற்றிலுள்ள நாகரிகமில்லாத நீகிரோவர் வகுப்பாரைக் குறித்த சொற்றொடர் போல்வது. அன்றோரே மக்களின் ஊனையுண்ணும் தாழ்ந்த நிலையிலுள்ளோர். நாக ரென்பார் கீழைக் கடலிலுள்ள தீவுகளினின்று இந்நாட்டிற் குடியேறிய வேறு வகுப்பினராயின் அவர்கள் நீகிரோ வகுப்பினையாதல் அல்லது மங்கோலிய வகுப்பினையாதல் சேர்ந்தவரா யிருத்தல் கூடும். அவ்வாறன்றி அவர்கள் இந்நாட்டின் மலைகளில் வதிவாரோடு ஒத்தவரென்றால் குறிஞ்சிநில மக்களாவர். கள்ளர், மறவர் முதலியோர் தமிழ்மக்களினின்றும் பெரிதும் வேறுபட்ட உடற்கூறுடையவராகத் தோன்றவில்லை.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால் குமரி முனைக்குத் தென்பாலுள்ள பெருநாட்டில் வதிந்த நாகரிக நன்மக்களே ஒரு காலத்தில் இந்திய நாடெங்கும் பரவிய தமிழர் என்னும் மக்கட் பெரும்பிரிவின ரென்பதும், அவர் நீகிரோவர், மங்கோலியர் முதலிய வகுப்பினரோடு சிறுபான்மை கலப்புற்றவராய்க் காக்கேசிய ரென்பாரோடு பெரிதும் ஒற்றுமையுடையராய்த் திணைநிலமாக்களெனவும், உயர் நன்மக்களெனவும் இருதிறப்படுவா ராயினரென்பதும், இவர் பிற்காலத்தே வடமேற்கினின்றும் இந்தியாவிற் புகுந்த ஆரியரோடு தொடர்புடையராயின ரென்பதும், இவருட் சிற்சில பகுதியார் கடல் வழியாகவும், நிலவழியாகவும் பெலுசித்தான், மெசபடோமியா முதலிய வடமேற்கு ஆசியநாடுகளிற் சென்று வைகினரென்பதும், தென்னாட்

டிலே இவர் பேசுமொழி தமிழே என்பதும் உய்த்துணரப் படும். காக்கேசிய மலையின் பாங்கரும் அவர்கள் தங்கி யிருந்தன ரென்பது ஆண்டுள்ள நாடுகளில் வழங்கிய மொழிகளோடு தமிழ்மொழி ஒருபுடை யொற்றுமை யுடையதென டாக்டர் கால்டுவெல் முதலிய ஆசிரியர் கூறுவதினின்றும், பண்டை வரலாற்று குறிப்புக்களி னின்றும் தெள்ளிதி னுணரப்படும்.

பிற ஆங்கில ஆசிரியர்கள் சிலரின் கருத்தும் இதனை வற்புறுத்தும்.

[1]"சமக்கிருதம், எபிரேயம், கிரேக்கு என்னும் மூன்று உலக இலக்கிய மொழிகளில் தமிழ்ச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன."

[2]"இந்து ஐரோப்பிய மொழிகளின் சொற்கள் பல வற்றின் மூலங்கள் தமிழில் காணப்படுகின்றன வென்பது ஊகையன்று அகன்ற ஆராய்வின் பின் கொண்ட முடிவு."

சுமேரிய மொழி மிகப் பழமையுடையது. தமிழ் மொழியிலுள்ள மிகப் பழைய சொல் வடிவங்களோடு

---

1. The three classic languages of the world namely, Sanskrit, Hebrew and Greek contain Tamil words in the Vocabulary.

—Rhys Davids

2. That the roots of a large majority of Indo-European words are to be found in ancient Tamil is not a mere theory but a fact ascertained by extensive induction.

The Sumerian speech, old as it is, appears comparatively young when viewed in the light of earliest world forms which Tamil displays and of which Sumerian forms are a later development.

Rev. S. Gnanapragasar

பிற்காலத்தில் வளர்ச்சியடைந்த சுமேரிய சொல் வடிவங்களை ஒப்பிடும் போது சுமேரிய மொழி தமிழுக்கு இளமையுடையதாகக் காணப்படும்."

[1]வடஇந்தியாவில் வாழ்ந்த மொகஞ்சதாரோ மக்கள் திராவிட மொழியையே வழங்கினார்கள். அவர்கள் வழங்கிய சொற்கள் பெரிதும் தமிழிற்காணக் கிடைக்கின்றன. இப்பொழுது வழங்கும் மொழிகள் எல்லாவற்றுள்ளும் தமிழ் மிகப் பழமையுடைய தென்னும் கொள்கையை இது வலியுறுத்துகின்றது."

மோகஞ்சதாரோ என்னும் இடத்தில் சுமார் 6,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் வழங்கிய மொழி தமிழ்ச் சொற்கள் நிறைந்துள்ளதென பாதிரியார் ஹீராஸ் கூறுகின்றார்.

இது நிற்க, இந்திய நாட்டிலே வழங்குகின்ற பெருங் கதைகளுள் கந்த புராணக் கதை முதலில் நடைபெற்ற தென்றும், இராமாயணக் கதை பின்னர் நிகழ்ந்ததென்றும், அதற்குப் பின்னரே பாரதப் போர் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்றும் கூறுப. கந்த புராணத்துட் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் சூரபதுமனுடைய அரசநகர் தென் கடலிடை ஒரு தீவின் கண் விளங்கிய தென்றும், அதற்கு வடக்கே நெடுந்தூரத்தே இலங்கை யிருந்ததென்றும் அறிகிறோம்.

தமிழர் கடவுளாகிய முருகவேள் சூரபதுமனை வென்றழித்தமையால் அச்சூரபதுமனைச் சார்ந்த மக்கள்

1. "Being Dravidians, the inhabitants of Mohenjo Daro in Northern India naturally spoke a Dravidian language in which the largest proportion of the words used are found in Tamil. This confirms the common belief that Tamil is the oldest of the present languages."

—Heras

தமிழர்க்கும் பகைவரென்பது கருதப்படும். தென்னாட்டில் வதிந்த தமிழருக்கும் அவர் மருங்கே அவரோடொத்த நாகரிகமும் திறமையுமுடையவராய் விளங்கிய மற்றொரு வகைத் தமிழருக்கும் போர் நிகழ்ந்த தென்பதே கந்த புராணக் கதையால் விளங்குகிறது. சூரன் ஆட்சிக்குட் பட்ட அரசரை மக்கட் பெருங் குடும்பத்தில் ஒரு பகுதி யாராகிய மங்கோலிய வகுப்பை அல்லது நீகிரோவர் வகுப்பைச் சார்ந்தவரெனக் கொள்வாருமுளர். அல்லது, அன்னோர் தென்னாட்டில் முதலிற்றோன்றிய தமிழ்ப் பெருங் குடும்பத்தின் ஒரு பகுதியினர் என்று கொள்ளவும் இடமுண்டு. சூரனோடு போர்நிகழ்ந்தகாலம் மிகப் பழை மையானது. அவனைப்பற்றிய கதை ஆரியத்தில் எழுதிய வண்ணமே இப்போது கிடைத்திருக்கின்றது. ஆரியருள் தேவர் அசுரர் என்பார் ஒரு தந்தையின் புதல்வர்களாய்த் தம்முட்பகை கொண்டவர்கள் என்பது ஆரியவேதத்தை யும், பாரசீகரது செனுடு அவெத்தா[1] என்னும் பழைய நூலையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நன்கு விளங்கும். தேவர் என்ற சொல் தக்கவர்களையும், அசுரர் என்ற சொல் தகாத வர்களையும் உணர்த்துவதாக வேதத்துட் காணப்படும். ஆனால் அவெத்யாவில் அசுரர் என்பதற்கு நேரான அகுரர் என்னும் சொல் தக்கவர்களையும், தேவர் என்னும் சொல் தகாதவர்களையும் உணர்த்தி நிற்கின்றன. முதற் பார சீகரும் இந்திய ஆரியரும் பிறப்பால் ஓரினத்தவரே. தென்னாட்டில் நிகழ்ந்த சூரன் கதையை வடமொழியிற் கூறியகாலை அம்மொழியினுள்ள சொற்களாலேயே அக் கதைக் கருத்துக்களை விலக்கினமையால் அஃது ஆரியக் கதையாகத் தோன்றும். தென்னாட்டின் கண்ணுள்ள ஊர் கட்கும் வடமொழிப் பெயர் கொடுத்தே ஆரிய நூலோர்

1. Zend Avesta.

வழங்கிவிட்டனர். சூரனுடைய அரசநகர் வீரமகேந்திர மெனப்பட்டது. அது நிலத்தின் நடுக்கோட்டிற்குத் தென்பாகமாகத் தென்கடலைச் சார்ந்திருந்தது. சூரனும் அவனைச் சார்ந்தாரும் கரிய உடலுஞ் செந்தலையும் உடைய ரென்று புராணங் கூறுகின்றது. தலைமயிர் சற்றே சிவந்திருத்தல் இப்போதுள்ள ஐரோப்பியரிடத்துங் காணப்படுகின்றது. குளிர்மிகுந்த இடங்களில் மயிர் அங்ஙனமாதல் இயல்பு. நடுக்கோட்டிற்குத் தெற்கே செல்லச் செல்ல குளிர் மிகுதிப்படுமாதலின் சூரன்மரபினர் செங்குஞ்சியராய்த் திகழ்ந்தனர் என்பது வியப்பன்று. தென்னாட்டினர் சூடுமிகுதிபற்றிக் கருநிற முடையராதல் யாவருமறிந்ததே. கடலுள் அமிழ்ந்த கண்டத்திலே வதிந்தாருள் ஒரு சாரார் தலைமயிர் கறுத்தவர்களாயும் மற்றொரு சாரார் தலைமயிர் சிவந்தவர்களாயும் இருந்திருந்தல் நிகழத்தகாத தொன்றன்று. ஐரோப்பாவில் தென்பாகத்திலுள்ளவர்களும் நடுப்பாகத்திலுள்ளவர்களும் உடல்நிறத்தால் ஒருவாறு ஒற்றுமையுடையவராயினும் தலைமயிரளவில் முன்னையோர் கறுப்பு மயிரும் பின்னையோர் சிவப்பு மயிரும் உடையராயிருத்தல் உற்று நோக்கற்பாலது.

சூரனும் அவனது தம்பிமாரும் காசிபரின் புதல்வர்கள். காசிபர் என்றொரு முனிவர் ஆதி சைவகுல முதல்வர் ஐவருள் ஒருவராவர். சூரன் முதலியோர்களும் தமிழ்நாட்டுப் பண்டைச் சமயமாகிய சிவநெறியினையே கைக்கொண்டு ஒழுகினாரென்பது கந்தபுராணத்தால் நன்கு விளங்குகின்றது. இக்காரணங்களால் சூரபதுமன் வகையாரும் ஏனைத் தமிழ் மக்களும் ஓரே மக்கட் கூட்டத்தின் இருபகுதியார்போற் காணப்படுகிறார்கள். சூரபதுமன் முதலியோர் தமது உடம்பை வருத்திக் கடுந்தவம் புரிந்ததையே ஆரிய நூலார் கடுவேள்வி செய்ததாகக் கூறினர்

போலும். சூரபதுமன் காலத்திலேயே அகத்தியர் முதலியோர் இருந்ததாகத் தெரிகின்றோம். சூரபதுமனுடைய தம்பியாகிய தாரகனுடைய புதல்வர்களே திரிபுரத் தசுரர்களென்று புராணம் இயம்புகின்றது. அவர்களும் சிவ வழிபாட்டிற் சிறந்து விளங்கியவர்களே. அகத்தியர் காசிபர் முதலிய ஐம்முனிவர்க்கும் அருள் நூல் அறிவுறுத்தியவர் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளே. அவரும் அகத்தியனாரும் தலைச்சங்கமிருந்து தமிழாய்ந்தனரென்று களவியலுரை கூறுகின்றது. இச்செய்திகளால் கந்த புராணக் கதை கடல்கொண்ட நாட்டிலிருந்த தமிழருள் இருபெரும் பிரிவினர்க்குள் நிகழ்ந்த போரைப் பற்றிய தென்று அறியப்படும்.

தமிழர் ஆரியரென்பாரை மிலேச்சரென்று ஒரு காலத்திற் கருதினரென்பது பிங்கலந்தை நிகண்டினால் தெளிவாமாகலின், தமிழர் ஆரியருள் முதன் முதல் இந்தியாவுக்கு வந்த ஒரு பகுதியாரென்று கருத இடமில்லை. **ஆரிய மொழிச்சொற்களும் இலக்கணமும் தமிழ் மொழிச் சொற்களினின்றும் இலக்கணத்தினின்றும் பெரிதும் வேறுபாடுடையன.** ஆதலின் அக்காரணம் பற்றியும் தமிழரை ஆரியரெனக் கூறுதல் தவறென்பது புலனாம். தமிழ் மக்களுள் மங்கோலியக் கலப்பு ஏற்பட்டிருத்தல் கூடுமேயொழிய மங்கோலியருள் ஒரு பகுதியாரே முதற் றமிழர் என்று கூறுதற்குப் போதிய சான்றில்லை. தமிழ்மொழிக்குஞ் சீனமொழிக்கும் பொதுவாயுள்ள சில சொற்கள் காணப்படுதல் பற்றி அவ்வாறு துணிதல் கூடாது. தட்ப வெப்பநிலையின் ஒற்றுமை ஏதுவாக இருவேறு இடங்களில் ஒரு தன்மையான பேச்சு ஒலிகள் ஏற்படுதல் கூடும். ஆகவே, தமிழர் காக்கேசிய ரென்பாரோடு ஒத்த உடலமைப்புடையராய்த் தட்ப வெப்ப நிலைக்கேற்ற உடல்

நிறத்திலும் தலைமயிர் நிறத்திலும் சிறுபான்மை வேற்றுமை யுடைய பல வகுப்பினர் அடங்கிய மக்கட் பிரிவினரென் பது போதரும். இனி அவருட் சிறந்தோராகிய நூலாசிரி யர்களையும் நூலையும்பற்றிய ஆராய்ச்சி கால முறையின் வைத்துச் செய்யற்பாலது.

அதிகாரம் உ

முச்சங்கங்களின் காலம்

தமிழ் நாட்டிலே முச்சங்கங்கள் வெவ்வேறு காலங்க ளில் தழைத்தோங்கின என்பதை நம்பாதிருப்பதற்கு இடமில்லை. அவற்றை நிறுவி நடத்திய அரசரையும், புலவ ரையும் பற்றிக் கூறப்படும் செய்திகளில் ஒரு சிறிது பொருத்தமின்மை காணப்படுதல் ஒன்றே பற்றி அவைகள் உண்மையில் நிலவியிருந்ததில்லை என்று கூறுதல் அடாது.

தலைச்சங்க மிருந்த தென்பதற்கு இறையனாரகப் பொருளுரை, சிலப்பதிகாரவுரை, கம்பராமாயணம், பெரியபுராணம் முதலிய நூல்களில் சான்றுள்ளன. "தலைச் சங்கப்புலவனார் தம்முள்" என்ற பெரிய புராண வாக்கும் "அகன் பொதியில் திருமுனிவன் தமிழ்ச்சங்கம்" என்ற கம்பராமாயண வாக்கும் காண்க. சங்கமிருந்த தென்பது மதுரைக் காஞ்சியாலும் புறநானூற்றாலும் தெளியப்படும். அதனை நூலுட் காண்க.

"கூடலினாய்ந்த ஒண்டீந்தமிழ்" என்ற மணிவாசகத் திருவாக்கால் சங்கமிருந்தமை குறிப்பா லுணர்த்தப்பட் டது. "மதுரைத் தொகையாக்கினான்" என்ற சம்பந்தர் அருளுரையும், "நன் பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கமேறி" என்ற அப்பர் மொழியும் ஐந்தாவது ஆறாவது நூற்றாண்டி

லிருந்த சைவத்தமிழ்ச் சங்கத்தைக் குறிப்பன என்று சிலர் கூறுவர். 'பட்டி மண்டபம்' என்பது சங்கத்தார் வதிந்த இடம் என்று பொருள் கொள்ளும்படியாகத் தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் 179-ம் சூத்திரத்திற்குப் பேராசிரியர் உரையில் ஒரு குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. "தெற்கண் வாயில் திறவாத பட்டி மண்டபத்தார் பொருட்டு நக்கீரர் ஒருவன் வாழவும் சாவவும் பாடிய மந்திரம் அங்கதப் பாட்டாயின" என்பதவ்வுரை.

பட்டிமண்டபம் என்பது சமயவாதிகள் தத்தம் பொருளினைக்கூறும் மண்டபம் என்னும் பொருளில் மணிமேகலையுள் வந்துள்ளது. "பட்டிமண்டபத்துப் பாங்கறிந் தேறுமின்" என்பது மணிமேகலை. "பட்டிமண்டபம் ஏற்றினை ஏற்றினை, எட்டினோ டிரண்டும் அறியேனையே" என்ற திருவாசகமும் காண்க.

சங்கப்பலகை ஒன்றிருந்த தென்ற கருத்து பழைய திருவிளையாடலிற்றான் முதன்முதலில் காணப்படுகின்றது. "மொழியறி சங்கப்பலகை," "பாவறி சங்கப்பலகை" என்ற சொற்றொடர்கள் காண்க.

குமரி முனைக்குத் தெற்கிலிருந்த நாட்டிலே தலைச் சங்கமிருந்ததாகத் தெரிகின்றோம். தலைச்சங்கம் நிலவிய தன் பின் பெரிய கடற்பெருக்கொன்று நிகழ்ந்திருக்கின்றது. அஃது எப்போது நிகழ்ந்ததென்று துணிதல் எளிதன்று. ஸ்காட் எலியட்டு என்பவர் சொல்லுகின்ற ஐந்தாவது கடல் வெள்ளம் ஏறக்குறைய 9,500 ஆண்டுகட்கு முன் நிகழ்ந்ததாகும். அதுவே தலைச்சங்கத்திற்குப்பின் நிகழ்ந்த கடல் கோளாமெனின் அத்துணைக் காலத்திற்கு முன்னமேயே தலைச்சங்கம் ஏறக்குறைய 4,500 ஆண்டு 89 அரசர்களின் தொடர்ந்த ஆட்சியில் நடைபெற்

திருந்ததாகக் களவியலுரையால் அறிகின்றோம். முச்சங்கங்களுக்குக் களவியலுரையில் கூறப்பட்டிருக்கும் கால அளவு சோதிவட்டக் கணக்கு என்பதில் வைத்துத் தீர்மானிக்கப்பட்டதாகும். அக்கணக்கு யாதெனில் கூறுதும். கதிரவனோடு ஒரே நேரத்தில் கீழ்த்திசையில் சோதி என்கின்ற விண்மீன் ஆயிரத்து நானூற்றி யெண்பதாண்டுகளுக் கொருமுறை தோன்றுமென்று வானநூலார் கூறுகின்றார்கள். அச்சோதி விண்மீனை "Sirius" என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுவர்; 1480 என்ற கணக்கு ஒரு மாதத்திற்கு 30 நாள் என்ற சாந்திர மானத்தின் படியாகும். சூரியனை வைத்துக் கணிக்கின்ற கால முறைப்படி (சௌரமானப்படி) அது 1460-க்கு ஒரு முறையாகும். களவியலுரைகாரர் சந்திர மானப்படியே சோதிவட்டத்தின் ஆண்டுகளைக் கணித்து, சோதிவட்டக் கணக்கின்படி முச்சங்க காலங்களைக் கணக்கிட்டுரைத்தார். முதற் சங்கம் இருந்த காலம் 4440 என்பது மூன்று சோதிவட்டமாகும்.

இரண்டாவது சங்கம் நிலவியகாலம் $2\frac{1}{2}$ சோதிவட்டமாகும். மூன்றாவது சங்கம் நிலவிய காலம் $1\frac{1}{4}$ சோதி வட்டமாகும். இச்சோதி வட்டக் கணக்கு பண்டைத் தமிழருக்குள்ளும் எகிப்தியருக்குள்ளும் வழக்கிலிருந்தது.

அக்காலத்து மன்னர் நீடித்த ஆயுள் உடையராயிருந்தனரென்று கோடல் தவறாகாது. ஆதலால் இச்செய்தியைப் புனைந்துரையாகக் கருதவேண்டியதில்லை.

முதற் சங்கத்தை நிறுவிய முதல் மன்னன் பெயர் காய்சின வழுதி யென்றும், இறுதி மன்னன் பெயர் கடுங்கோன் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. சங்கமிருந்தார் ஐஞ்ஞூற்று நாற்பத் தொன்பதின்மர். ஆனால், அவர் யாவரும் ஒரேகாலத்தவரென்று கூறமுடியாது. அவருள் விரிசடைக்

கடவுளும் குமரவேளும் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதை நோக்கு மிடத்து அக்கடவுளர் மக்களுடன் ஒருங்கிருந்து தமிழா ராய்ந் திருத்தல் கூடுமா வென்கிற ஐயம் நிகழற் பாலதே. புராணத்தின்படி இவர்களே, சூரன் முதலியோர் திகழ்ந்த காலத்திலே, முறையே முப்புரமெரித்தும் குன்றமெறித் தும் மன்னுயிர்களை உய்யக்கொண்டனராவர். அக்கடவுளர் தம்பால் அன்புவைத்த அடியார்கட்குத் தோன்றி யருளி மெய்யறிவு, கலை ஞானம் முதலியவற்றை நல்கியிருத்தல் கூடுமேயன்றி, அவர்களே மக்களைப்போலச் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தாரென்று கொள்ளுதல் பொருந்துவதன்று. சிவபெருமான் ஆலமர்கடவுளாகி நான்கு முனிவர் களுக்குச் சிவநெறி காட்டிய அருஞ்செயல் தேவார திரு வாசக முதலிய திருமுறைகளுள் நாட்டப்பட்டதாகும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் நான்கினையும் அம் முனிவர்களுக்கு அக்கடவுள் உணர்த்த அன்னோர் பண்டைத் தமிழில் நான்மறை யியற்றியிருத்தல் கூடு மென்பதைத் திரு நான்மறை விளக்கத்துள் விரித்துரைத் திருக்கின்றோம். ஆண்டுக்காண்க. கடவுள் தம் அடியார் வாயிலாக முதனூல் இயற்றி யருளினா ரென்ற கொள்கை தமிழிலக்கண நூலாலும், திருமுறை முதலிய இலக்கியங் களாலும் இனிது துணியப்படும்.

"வினையி னீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்" —**தொல்**

என்பது காண்க.

"ஆலடைந்த நீழன் மேவியருமறை
சொன்ன தென்னே" —**சம்பந்தர் தேவாரம்**

"அறம் பொருளின்பம் வீடாறங்க
வேதம் தெரித்தானை" —**அப்பர் தேவாரம்**

என்பனவும் பிறவுங்காண்க.

சிவபெருமான் மிகப் பழமையான காலத்தே நான் மறை இயற்றுவித்தபின் மகேந்திர வெற்பினில் அகத்தியர் முதலிய ஐம்முனிவர்க்கும் அறிவு நூலாகிய ஆகமங்களை அறிவுறுத்தினர்.

"மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்றஐம் முகங்களாற் பணித்தருளியும்"

என்ற மணிவாசகத்தை நோக்குக.

அப் பரம்பொருள் குருந்தமரத்தடியில் மணிவாசகருக்கு அறிவுறுத்த (ஞானோபதேசம் செய்ய) எழுந்தருளியபோது அடியார் குழாத்திற்குத் தலைமைபூண்டு திகழ்ந்தனரென்று தெரிகின்றோம். அவ்வாறே தலைச்சங்கம் தொடங்கிய காலத்தும் விரிசடைக் கடவுளும் முருகவேளும் தக்க அறிஞர்க்குத் தோன்றியருளித் தமிழறிவினை நல்கியிருத்தல் கூடும். அகத்தியனர் இருவரிடமும் தமிழறிவு பெற்றாரென்று புராணங் கூறுகின்றது. அவரும் அவர்போன்ற பெரியாரும் முதற்கழகத்தில் உறுப்பினரா யிருந்திருத்தல் கூடும்.

இன்னொரு முறையாகவும் இதனைக் கொள்வதுண்டு. ஈண்டுக்குறித்த இருகடவுளரும் அக்கடவுளரது திருவருளாற்றல் நன்கமையப்பெற்ற சைவமரபைச்சார்ந்த பெருமக்களென்று கொள்வாருமுளர். மார்க்கண்டேயர், வான்மீகர், கௌதமர் முதலியோரும் தலைச்சங்கப் புலவராய் விளங்கினரென்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் (தொல்-பொருள்) கூறுகின்றார். மார்க்கண்டேயர் கந்தபுராணத்துக்கு முந்திய காலத்தவராக அப்புராணம் இயம்புவதாலும் அவர் சிவநெறி யொழுகிய பெரியாராய்த் தமிழகத்திலுள்ள திருக்கடவூரில் வதிந்த ஒரு முனிவரானதாலும் ஒருகால் தலைச்சங்கப் புலவராய் இருந்திருத்தல் கூடும்.

இராமாயணஞ்செய்த வான்மீகிமுனிவர் இடைச்சங்க காலத்தவராதலால் அவரே தலைச்சங்ககாலத் திருந்தாரெனக் கொள்ளின், அகத்தியனார்போலே அவரும் நீண்ட ஆயுளுடையவராய் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அன்றெனின், தலைச்சங்க வான்மீகியார் அவரின் வேறாதல் வேண்டும். கௌதமன் என்னும் பெயர் ஆகமங்கேட்ட ஐம் முனிவருள் ஒருவருக்கு இடப்பட்டுள்ளது. அவராதல் அவர்வழித் தோன்றியோராதல் தலைச்சங்கப் புலவரா யிருந்திருத்தல் கூடும். புறநானூற்றுள் கோதமனார் என்னும் புலவரொருவர் தருமபுத்திரனைப் பாடிய பாட்டொன்றுளது. அத்தருமபுத்திரர் யார் என்று இனிது விளங்கவில்லை. அவர் பாண்டவரில் முதல்வரெனின், அவர் தலைச்சங்க காலத்தவரென்பதைப்பற்றி ஐயம் நிகழ்ற்பாலதே.

தலைச்சங்க காலத்தவராக இறையனாரகப்பொருளுரையுள் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்பார் குறிக்கப் பட்டுள்ளார். பாரதப் போரிற் பெருஞ் சோறு வழங்கிய உதியஞ் சேரலாதனை முடிநாகராயர் பாடிய பாட்டொன்றுளது. அவர் தலைச்சங்கத்தைச் சார்ந்தவரெனின், தலைச் சங்க காலம் பாரத காலத்திற்குச் சற்று முன்பு என்று கருதக் கூடும். பாரத காலம் கி. மு. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின தென்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றார்கள். விஷ்ணு புராணம், வாயு மச்ச புராணங்கள், பாகவதம் முதலியவற்றில் நந்தர்கள் காலத்திற்குச் சுமார் ஆயிரத்து நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே பரீட்சித்தின் காலம் கூறப்பட்டது. நந்தர் காலம் சுமார் இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்பென்று தெரிகின்றது. காஷ்மீர் அரசர் வரலாற்றினும், சுமார் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் பாரதம் நடந்தென்று

கருத இடமுண்டு. உதயணன் கதையினுலே அவன் பாண்டவர் மரபிலே இருபதாவது தலைமுறையில் அர சாண்டவன் என்று தெரிகிறது. உதயணன் கி. மு. ஏழா வது நூற்ருண்டில் அரசாண்டதாகத் திரு. வி. கனக சபைப்பிள்ளை யவர்கள் கூறுவதால், பாண்டவர் காலம் கி. மு. பன்னிரண்டாம் நூற்ருண்டென்று கருத இட முண்டு. வேறு சிலர் பாண்டவர் காலம் நாலாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தென்ப. வராகமிகிரர் என்பார் தமது கோள் (சோதிட) நூலிலே விக்கிரமசகம் தொடங்குவதற்குச் சுமார் இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னே தருமபுத்திரன் அரசியற்றுங் காலத்தில் எழு முனிவர்கள் (சப்த ரிஷிகள்) என்னும் விண்மீன் தொகுதி மகநட்சத்திரத்தில் இருந்ததென்று உரைப்பதாகத் திரு. ஆ. முத்துத்தம்பிப் பிள்ளையவர்கள் 'செந்தமிழ்' என்னும் வெளியீட்டின் இதழ் ஒன்றில் எழுதி யிருக்கின்ருர்கள். அதனை மறுப்பாரும் உளர். எவ்வாருயினும் பாண்டவர் காலம் கி. மு. கஉ-வது நூற் ருண்டிற்குப் பின்னில்லை என்பது தெளிவு.

களவியலுரையுட் குறிக்கப்பட்ட முடிநாகராயர் உதியஞ் சேரலாதனைப் பாடியவரின் வேருனவரென்று கோடல் வரலாற்று முறைக்குப் பொருத்தமானதே. அதனை விளக்குதும். வான்மீக இராமாயணகாலம் கி. மு. ஏழாவது நூற்ருண்டிற்கு முன்னென வடமொழியிலக் கிய வரலாற்ருசிரியர் கூறினும் இராமாயணக்கதை பாரதக் கதைக்கு முற்பட்ட தென்பதே யாவருக்கும் உடன் பாடாகும். பாரதக்காலத்தில் தலைச்சங்க மிருந்ததெனின், தலைச்சங்க மிருந்த தென்மதுரையைக் கடல் கொண்ட செய்தி அக்காலத்திற்குப்பின் நிகழ்ந்திருத்தல்வேண்டும். பாரதத்திற் பேசப்படுகின்ற பாண்டியன் நகர் மணலூரா

கும். அஃது இப்பொழுதுள்ள மதுரைக்குக் கீழ்த்திசையில் சிறிது தூரத்திலிருந்தது. வான்மீக இராமாயணத்திற் கூறிய கபாடபுரம் பொருநையாறு கடலோடு கூடுமிடத்தி லிருந்தது. மணவூரிற் றலைச்சங்க மிருந்தபின் கடல்கோள் நிகழ்ந்து கபாட புரத்திற்குப் பாண்டிய மன்னர் சென்று இடைச் சங்கம் நிறுவினரென்றால் வடக்கேயிருந்து தெற்கே அன்னோர் சென்றதாக முடியும். அங்ஙனங் கொள்வது முற்றும் பொருத்தமில்லாத தென்பது தெளிவு. கடல்கோளைப் பற்றிய கதையை நம்புதல் கூடாதென்றால் அதற்கு எதிரிடையான கதைக்குத் தக்க சான்று சிறிதுமில்லை. ஆதலால், மணவூரில் தங்கிய பாண்டியர் தலைச்சங்கம் நிறுவினரென்று கோடல் தவறாகும். தலைச்சங்கம் கடல் கோட்கு முன்னிருந்த நாட்டில் நிலவியதென்பதும், கடல் கோள் நிகழ்ந்தபின் கபாடபுரம் என்னுமிடத்தில் இடைச்சங்க மிருந்த தென்பதும், அதற்குப் பின்னுங் கடல் கோள் நிகழ்ந்தே கடைச்சங்கம் நிறுவப் பட்டதென்பதும் களவியலுரை, சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களாற் றெளியப்படும். அதனை மறுப்பதற்குப் போதிய சான்று ஒன்றுமில்லை. மார்க்கண்டேயர், கௌதமர், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்னும் பெயர்கள் தனித்தனியே அவ்வக்குடியில் வந்தார்க்கு அமைந்திருத்தல் இயல்பே. தென்மதுரையில் நிலவிய ஒரு சங்கம் அவ்விடத்தைவிட்டுக் கபாடபுரத்திற்குப் பெயர்வதற்குக் கடல்கோள் ஏதுவாகற் பாலதே. கபாடபுரம் என்பது கடைச்சங்கத்தார் காலத்தில் இருந்ததாகத் தெரியாமையாலும், அவ்விடத்தை விட்டுக் கூடலம்பதிக்குச் சங்கம் பெயர்வதற்கு ஏதுவும் கடல் கோளே என்று கோடல் மிகையாகாதாகலானும் மேற்குறித்தவை வலியுறுமாறு காண்க.

ஆ. முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை யென்பார் செந்தமிழில் வெளியிட்ட 'ஈழமும் தமிழ்ச்சங்கமும்' என்னுமொரு கட்டுரையில் கி. மு. ஐந்நூற்று நாற்பத்து மூன்றாவது ஆண்டில் விசயன் என்னும் அரசன் சிங்கள அரசினை நிலைபெறுத்துவதற்கு முன், தமிழரது அரசு இலங்கையில் இருந்ததென்றும், ஈழநாட்டு வேந்தர்க்கு முடிநாகரென்ற பேர் இருந்ததென்றும், அந்நாட்டிற்கே நாகத்தீவு என்ற பேர் வழங்கியதென்றும், நாகர்கோயில், மூசிறி என்ற பெயர்கள் ஈழநாட்டில் வழங்கின வென்றும், சோழன் மணந்த நாககன்னிகை அந்நாட்டு அரசன் மகளென்றும், இளநாகன் என்னும் அரசன் கி. பி 38-ல் அவண் அரசாண்டனனென்றும் கூறுதலால், உதியஞ் சேரலாதனைப் பாடிய முடிநாகராயர் ஈழமன்னர் மரபினராயிருத்தல் கூடுமென்று கருதுதற்கு இடமுண்டு. இராவணன் புலத்தியரென்னும் முனிவரது மரபில் வந்ததாக இராமாயணங் கூறுகின்றது. புலத்தியரென்பார் அகத்தியருக்கு மைத்துனரென்று சித்தர் நூல் கூறும். இராவணனை இராக்கத குலத்தவனென்று வட நூல்கள் கூறுகின்றன. இராக்கதர்களின் ஒரு வகையார் நிருதியென்னும் தென் மேற்குப் புலங்காப்பார்களின் (திக்குப்பாலகர்) வழி வந்தவர்களென்று நூல்களால் அறிகின்றோம். இந்தியாவிற்குத் தென்மேற்குப் பக்கத்திலிருக்கிற ஆப்பிரிக்காவி லுள்ள மக்கள் நீகிரோ வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். இராவணன் தமிழரோடு சிறுபான்மை கலப்புற்ற நீகிரோவர் வழியைச் சார்ந்த நாகர் என்பாரின் குல அரசராக இலங்கையில் ஆண்டிருத்தல் கூடும். ஈழ மண்டலத்திலிருந்த நாக அரசர்க்கும் பாண்டிய மன்னர்க்கும் அடிக்கடி போர் நடந்ததாக வரலாற்றால் அறிகின்றோம். நாக மன்னனாகிய இராவணன் பாண்டிய மன்னனை வென்று தமிழ்

நாட்டைத் தன் ஆட்சிக்கு உட்படுத்த முயன்ற காலை அகத்திய முனிவர் அவனை இசையினால் வென்று அடக்கினரென்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றார். இராமர் இராவணனை வெல்லுவதற்காகப் பல அரசர்களினுதவியைத் தேடியகாலை அக்காலத்துப் பாண்டிய மன்னனது உதவியையுந் தேடியது இராமாயணத்திற் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இராவணன் நாகர் குலத் தலைவனாக இருந்தாலும் தமிழை வளர்த்தவனென்பதும், அவன் மரபிலே வந்தவர் முடி நாகராயர் என்பதும் அறியக் கிடக்கின்றன.

ஸ்காட் எலியட் டென்பவர் கூறிய கடற்பெருக்கில் ஐந்தாவது பெருக்கிற்கு முன்னேயே சூரன்போர் முடிந்திருக்கவேண்டும். "பார்முதிர் பனிக் கடலாகிய" (திருமுருகாற்றுப்படை, பரிபாடல்) தென்பெருங் கடலிலேயே சூரனது நகரிருந்தமையால் நிலவுருண்டையின் நடுக்கோட்டிற்கு மிகவுந் தெற்கே அவனுடைய நாடு இருந்திருக்க வேண்டும். கந்தபுராணத் துள்ளும் இலங்கைக்குத் தெற்கே ஆயிரம் யோசனைக்கு அப்பால் சூரனது நகர் இருந்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்பகுதிகள் நெடுநாட்குமுன் கடலுள் அமிழ்ந்ததாகக் ஸ்காட் எலியட்டு கூறியிருக்கின்றார். தலைச்சங்கமானது காய்சினவழுதிமுதல் கடுங்கோன் ஈறாக ஆண்ட அரசர்களால் ஏறக்குறைய நாலாயிரம் ஆண்டுகளாக நிறுவப்பட்டதென்று முன்னர்க் கூறினும். இடைச்சங்கம தொடங்குவதற்குமுன் சிறிதுகாலம் இடையீடாகக் கழிந்திருத்தல் இயல்பே. அவ்வாறு நிகழாது கடுங்கோனிற்கு அடுத்த மன்னன் சங்கத்தைத் தொடர்ச்சியாக நிறுவியிருப்பானென்றால் அவன் நிறுவிய சங்கமும் தலைச்சங்கமென்ற பெயரையே யுடையதாகும். இடைச்சங்கமென்று வேறு

கப் பேச ஏதுவில்லை. ஆதலால், காட்டெலியட் கூறிய ஐந்தாங்கடற் பெருக்கானது தலைச்சங்கத்தின் இறுதியிலும் இடைச்சங்கத்தின் முன்னும் நிகழ்ந்திருக்கலாம். அவ்வைந்தாங்கடற் பெருக்கிற்குப்பின் பெரிதாகப் பேசப்படுகின்ற கடல்வெள்ளம் கி. மு. ருபOO-க்கும் உகOரு-க்கும் இடையே நடந்ததாகப் பல புலவர்கள் இயம்பியுள்ளார்கள். டெனன்டு[1] என்பவர் எழுதியுள்ள இலங்கைச் சரித்திரம்[2] என்னும் நூலில் கி. மு. உருஅஎ-ம் ஆண்டில் ஒரு கடற்பெருக்கு நடந்ததாகக் கூறப்பட்டது. நோவாகாலத்துப் பெருவெள்ளமும் அதுவே போலும்! அக்காலத்தில் நடந்த வெள்ளமே தலைச்சங்க காலத்திற்கும் இடைச்சங்க காலத்திற்கும் இடையே நிகழ்ந்த கடற்பெருக்கெனின், இடைச்சங்கத்திற்குக் குறித்த காலவரையறை தவறுகும். அது தவறுடையதே எனக்கொள்வார், இவ்வெள்ளம் நிகழ்ந்த காலமே தலைச்சங்க முடிவுகாலமென்பர். அவ்வாறன்றிக் களவியலுரைக்கு ஏற்பக் கணக்கிடுமிடத்துத் தலைச்சங்கம் ஐந்தாம்பெருக்கோடு முடிந்துவிட அதற்குச் சில காலத்திற்குப்பின் இடைச்சங்கம் தொடங்கி மேற்குறித்த கடற்பெருக்கின் காலம்வரை நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். அவ்வாறன்றி, ஐந்தாம் பெருக்கிற்குப்பின் தலைச்சங்கம் தொடங்கியிருந்தால் நாட்டிற் பஞ்சம், போர் முதலிய ஏதுக்கள்பற்றிச் சங்கத் தொடர்ச்சிக்கு இடையூறு ஏற்பட்டிருக்கலாம். பின்னர் வெண்டேர்ச் செழியன் காலமுதல், இடைச்சங்கம் தென் மதுரையிலே தொடங்கியிருத்தல் கூடும். அவ்விடைச்சங்கம் நிறுவிச் சில காலங்கழிந்தபின்பு கடல்வெள்ளம் ஏற்படவே, சங்கம் நிறுவிய மன்னருள் ஒருவனாகிய நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியனென்போன் தன் குடிகளைப்

1. Tennant. 2. History of Ceylon.

பிழைப்பித்தபின் மீட்டுங் கபாடபுர மென்னுமிடத்தில் அச்சங்கத்தைத் தொடர்ச்சிபெற நடத்தியிருத்தல் கூடும். அக்காலத்தேதான் இராமாயணக்கதை நிகழ்ந்திருத்தல் கூடும்.

"தொல்லாணை நல்லாசிரியர்
புணர்கூட்டுண்ட புகழ்சால்சிறப்பின்
நிலந்தருதிருவின் நெடியோன்"

என மாங்குடி மருதனார் மதுரைக்காஞ்சியிற் (எசுக-ரு) கூறியிருத்தலைக் காண்க.

தலைச்சங்கம் ஏற்பட்டதன்பின் நடந்த கடற் பெருக்கிலே 'பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக் குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல்' புக்கது. குமரியாறு கடல்புக்கதாகக் கூறப்படவில்லை. ஆதலால் இடைச்சங்க காலத்திற் குமரியாறு தென் எல்லையாகப் பனம்பாரனாரால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. குமரியாறு கடல் கொள்ளப்பட்டதன்பின்பே முடத்திருமாறனால் கடைச்சங்கம் தொடங்கப் பெற்றது. பஃறுளியாறு முதற்கடற் பெருக்கிலே மறைந்தொழிந்தது. அங்ஙனமிருப்பப் புறநானூற்றுள்,

"நெடியோன்
நன்னீர்ப்பஃறுளி மணலினும் பலவே" (கூம் பாட்டு)

என்னுந் தொடர் முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை வாழ்த்திய பாட்டிற் காணப்படுகின்றது.

நெடியோனுக்குப் பின்னே வாழ்ந்தவன் முதுகுடுமி என்பது தெளிவு. நெடியோன் காலத்திலேயே பஃறுளி என்னும் ஆறு கடல்கோட் பட்டதாயின் முதுகுடுமி காலத்தே அஃது எவ்வாறு நிலவியிருக்கும்? கடலுள் மறைந்த ஆற்றினைப்பற்றிப் புலவர் பாடுதற்கும் இடமில்லை. முதுகுடுமிக்குப்பின் முடத்திருமாறன் காலத்தி

லேதான் பஃறுளியாறு கடல்கொள்ளப் பட்டதெனின், குமரியாறும் அக்காலத்திலேதான் கடல் கொள்ளப்பட்டிருக்கும். பஃறுளியாறுங் குமரியாறும் ஒரே காலத்தில் கடல்கோட்பட்டதென்றால் இடைச் சங்கத்தார் காலத்திற்குக் குமரியாறு தென்னெல்லை யென்பதும் இடைச் சங்கத்திற்கு முன்னே கடல்கோள் நிகழ்ந்த தென்பதும் தவறாய் முடியும். ஆதலால் மேற்கூறிய புறநானூற்றுப் பாட்டினுட் போந்த பஃறுளியென்பது மறைந்த பஃறுளியாற்றுக்கு ஈடாக நெடியோனால் உளதாக்கப் பெற்றது போலும். இதனையே சிலப்பதிகார அரும்பத உரையாசிரியர் 'குமரிப்பக்கத்த தோராறு' * என்று சொன்க. அஃது அரசனால் ஆக்கப்பட்டதாகலின், அதனைப் புலவர் விதந்தோதினரென்க. ஈண்டுக் கூறியவாற்றால் களவியலுரையிற் கூறிய காலவரையறை போற்றப்படுதல் காண்க.

மேலே காட்டப்படும் ஏதுக்களால் கடைச்சங்கத்தார் காலம் மூன்றாவது நூற்றாண்டில் முடிவு பெற்றதாக விளங்கும். அதற்குமுன் ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டு கடைச்சங்கம் நிலவியதாகக் களவியலுரை கூறுவதால் கி. மு. கஉ-வது அல்லது கரு-வது நூற்றாண்டிலேயே கடைச்சங்கம் தொடங்கியிருத்தல் வேண்டும். திருவிளையாடற் புராணத்திற் கூறுகின்ற முறைப்படி பாண்டியர் எச-பேர் திருவாதவூரடிகள் காலத்திற்கு முன்னே அரசாண்டதாகக் கேட்கப்படுவதால், அந்நூலுட் போந்த முதற்பாண்டிய மன்னர் காலமும் கி. மு. கஉ-வது நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதென்பது போதரும். மணவூர் என்பதே பாரதத்துள்ளுங் கேட்கப்படுதலால், கடைச்சங்கந் தொடங்கிய காலமே பாரத காலமாகக் கருதலாம். அக்காலத்திற்கு முன்னே ந௩00 ஆண்டு இடைச் சங்க

*சிலப், காடுகாண்காதை, கக-ன் அரும்பத உரை.

மிருந்தது. ஆகவே ஏறக்குறைய கி. மு. ரு000 ஆண்டு கட்கு முன்னே தலைச்சங்கம் நிலவியிருத்தல் வேண்டும். சுமார் கி. மு. ௩000 ஆண்டுகட்குமுன் நிகழ்ந்த ஒரு வெள்ளத்தின் பின்னேயே இலங்கையானது தமிழ் நாட்டினின்றும் பிரிவுபட்ட தென்ப. அங்ஙனமாயின், அவ்விலங்கையை யாண்ட பெருமன்னனே இராவணனாகின், இராமாயணம் கி. மு. ௩ரு00 ஆண்டுகட்குப் பின்னும், கி. மு. கரு00 ஆண்டுகட்கு முன்னும் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும். தலைச்சங்க காலத்து நிலவிய நூல்களுள் ஒரு சிறு நூலின் பகுதியே இப்போது வெளியாயிருக்கின்றது. அது செங்கோன்றரைச் செலவு என்பது. அதற்குப்பின் தோன்றிய நூல்களுள் தொல்காப்பியமொன்றே முதன்மையானது. தலைச்சங்கத்தார் காலத்ததாகக் கூறப்படும் அகத்தியம் இப்போது கிடைக்கப் பெறவில்லை.

மேற்குறித்தவாறன்றி கி. மு. ௩000 ஆண்டுகட்குப் பின் இடைச்சங்கம் நிலவிய தென்றும், கி. மு. ரு00-வது ஆண்டில் நிகழ்ந்த வெள்ளத்திற்குப்பின் கடைச்சங்கம் ஏற்பட்டதென்றுங் கூறுவாருமுளர். இன்னும் ஒரு சாரார் கி. மு. க உ-வது நூற்றாண்டிற்குமுன் தலைச்சங்கமிருந்ததென்றும், அதுமுதல் கி. மு. ௬-வது நூற்றாண்டு வரை இடைச்சங்க மிருந்ததென்றும் அதற்குப் பின் கடைச்சங்க மிருந்த தென்றுங் கூறுவர். மற்றொருசாரார் முச்சங்கமிருந்ததில்லை யென்றும் சங்கம் ஒன்றே யென்றுங் கூறுவர். இன்னோரன்ன கொள்கைகளெல்லாம் பண்டை நூல்களுட் குறித்த வரலாற்று முறைக்கு மாறானவையே.

கடற்பெருவெள்ளம் நிகழ்ந்த தென்பதைப்பற்றி வடமொழியில் சதபதப் பிராமணம் என்னும் வேத

நூலினும் விவிலிய நூலின் பழைய ஏற்பாட்டிலும் விவரங்காண்கின்றோம். விவிலிய நூலில் நோவா என்பவனது கப்பல் அரராத் என்னும் மலையில் தங்கினதாகச் சொல்லப்பட்டது. சதபதப் பிராமணத்தில் மனுவினுடைய கப்பல் வடமலையிற் றங்கியதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. தெற்கேயிருந்து ஒரு கப்பல் வடக்கு நோக்கிச் சென்றால் வடமலையென்பது பொதியமலையாய் முடியும். மனுவென்பவர் திராவிடத் தலைவரென்றும், மலையம் என்னும் பொதிய மலையில் அவர் தவம்புரிந்தா ரென்றும் மகாபாரதமும், பாகவத புராணமுங் கூறுகின்றன. வைகை யாற்றிலே கடவுட்டன்மையுடைய மீன் அவருக்குத் தோன்றியதாகவும் கேட்கின்றோம். இக்கதையால் குறிக்கப்பெற்ற கடற்பெருக்கு மிகவும் பழைய காலத்தில் நிகழ்ந்ததாகத் தோன்றுகிறது. அங்ஙனமாயின் எலியட்டு என்பவர் கூறிய ஐந்தாம் பிரளயமாக அது இருத்தல்கூடும். ஏறக்குறைய கி. மு. ௨௬00 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே நிகழ்ந்த கடற்பெருக்கே இஃதாமெனின், அதைப்பற்றிய விவரம் தமிழ் நூல்களிற் காணப்படுமாறில்லை. மனுவென்பார் தமிழரின் தலைவராதலால், அவருக்குத் தோன்றிய மீனையே பாண்டியர்கள் தமது கொடியடையாளமாகக் கொண்டார்களென்று பண்டிதர் திரு. சவரிராய பிள்ளையவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். சோழ அரசர் மரபில் பண்டைமனு ஒருவரிருந்து ஆவின் கன்றைக் கொன்ற தம் புதல்வனை தாமுங்கொன்று முறைசெய்தாரென்ற வரலாறு சிலப்பதிகாரத்துள்ளும் போந்தமை காண்க. அப்பேரரசற்கு முன்னரே சோழமென்பது தென்றிசைக்கு ஒரு பேராதலால் சோழநாடு என்பது தென்னாட்டிற்கு ஒரு பெயரென்று காலஞ்சென்ற மாகறல் திரு. கார்த்திகேயமுதலியார் செப்பினர்.

சோழ அரசர்க்கும் பாண்டிய அரசர்க்கும் முன்னோன் மனுவென்றால் சேர அரசர்க்கும் அவனே முன்னோனாதல் வேண்டும். அங்ஙனமாயின் தமிழ்வழங்கும் மூவேந்தர் நாடுகள் பிரிவுற்று நிலவுவதற்கு முன்னேயே இருந்த பண்டைத் தமிழர்க்கு மனு தலைவனாதல்வேண்டும். அங்ஙனமாயின் மனுவின்வழிப் பாண்டியர் தோன்றிய பின்னர் மூவேந்தர் தனித்தனி பிரிந்து வெவ்வேறு அரசராய்த் திகழ்ந்தனரென்பதே பொருத்தமானது. இவ்வாறு கோடலன்றி எலியட்டு கூறிய ஐந்தாம் பெருக்கின் காலத்திலேயே மேலை ஆசியாவிலிருந்து தமிழர் இந் நாட்டிற்கு வந்தனரென்றால், அத்துணைப் பழமையாகிய காலத்திற்கு முன்னேயே அக்கேடியர் என்பார் மிக்க நாகரிக முற்றிருந்தா ரென்பது தெரியவில்லை. தமிழ் நாட்டிற் கூறப்படுங் கந்தபுராணக் கதைகள் முதலியவற்றாலும், எக்கேல், அக்சிலி, டோபினார்டு[1], பெர்குசன்[2], இவான்சு[3] முதலியோர் தென்னாட்டின் தொன்மையைப் பற்றிக் கூறுங் கருத்துக்களாலும், சிலநூல், தொல்லுயிர்நூல் முதலியவற்றின் சான்றுகளாலும், தென்னாட்டிற்கும் மேலையாசியாவிற்கும் கப்பல்வாணிகம் மிகப்பழையகாலத்தே இருந்ததாகத் தெரிவதாலும் தமிழரின் ஒருபகுதியாரே தென்னாட்டிலிருந்து அக்கேடியா முதலிய இடங்களுக்குச் சென்றனர் என்று கொள்ளுதலே பொருத்த முடைத்து. ஆரியர் வடமேற்கு வழியாக இந்தியாவிற் புகுங்காலத்து பெலுசித்தானம் முதலிய இடங்களிலும், வடமேற்கு இந்தியாவிலும் தமிழ்ச் சார்பாய மொழிகள் வழங்கின என்பது பேராசிரியர் ராப்சன்[4] என்பவருடைய கருத்துமாகும். டாக்டர் மெக்லீன்[5] என்பவர் கூறுவதாவது :—

1. Topinard. 2. Ferguson. 3. Evans. 4. Prof. Rapson. 5. Dr. Maclean.

† மக்கட்குல முறையான ஆராய்ச்சியால் மத்திய தரைக் குலத்தினருக்கும் அவர்களுக்கு வடக்கே உள்ள குலத்தினருக்கும் முன்னோர் தென்னிந்தியாவினின்றும் சென்றார்கள் என்று கூறுவது முடியாத காரியமல்ல.

திராவிட மொழிகளின் அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு திராவிடர் துரானிய சித்திய மக்களோடும் ஆத்திரேலிய மக்களோடும் தொடர்புடையவர்கள் என ஒருகாலத்திற் கருதப்பட்டனர். தலைசிறந்த குல நூலாரால் இக்கொள்கை மறுக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் ஒரு கூட்டத்தின் தனிப்பட்ட குடும்பத்தினராகக் கொள்ளப் படுகின்றனர். அவர்கள் நீண்ட தலையுள்ள இந்து ஐரோப்பிய அல்லது ஆரிய இனத்தைச் சார்கின்றனர்.

குல ஆராய்ச்சியின் பல தன்மைகளையும் நன்கு அறிந்த வெர்கூசன் கூறுவது: "வரலாற்றுக் காலத்திற்கு மிக முன் தொட்டுத் திராவிட மக்கள் இந்தியாவில் வாழ்கின்றார்கள். அவர்கள் குடியேறும் பொருட்டு இந்திய நாட்டுக்கு வந்தார்களோ அல்லது வெற்றியாளராக வந்தார்களோ என்று நம்மால் அறிந்து கூற முடியவில்லை.

---

† "Investigations in relation to race show it to be by no means impossible that Southern India was once the passage ground by which the ancient progenitors of northern and Mediterranean races proceeded to the parts of the globes which they now inhabit."

Dr. Maclean (in his Madras Manual of Administration) says "They (the Dravidians) were at one time, on the ground of the general structure of their languages, classed with the Mangoloid (Turanian. Scythian) and even the Australian races, but that classification is rejected by all the leading Ethnologists. They form, in fact, with the other members of the group, a separate and distinct family,

இக்கருத்தைக் கொண்டே அவர்கள் இந்திய நாட்டின் பழங்குடிகள் எனக்குறிப்பிடுகின்றோம். அவர்களின் பிறப்பு தென்னாடு என்பதை அவர்கள் வரலாறுகள் நன்கு வெளியிடுகின்றன. அவ்விடம் தஞ்சாவூர் அல்லது மதுரைக்கு அதிக தொலைவில் போகாது. அங்கிருந்தே அவர்கள் வடக்கு நோக்கிப் பரவினார்கள். அவர்களின் பிறப்பிடம் இந்தியாவிற்கு அயலிலுள்ளது, அல்லது அவர்கள் புதிதாக வந்து குடியேறினார்கள் என்று கூறுவதற்கு யாதும் வரலாறு இல்லை. நாங்கள் அறியக்கூடிய அளவில் அவர்கள் பழங்குடிகளாகவே இருக்கின்றனர்."

---

which is of the Dolicocephalic class, and which comes near the Indo-European or Aayan type.

Dr. Ferguson with a full understanding of the various aspects, says: " Their (the Dravidian) settlement in India extends to such pre-historic times that we cannot even feel sure that we regard them as immigrants or, at least, as either conquerors or colonists on a large scale, but rather as aboriginal in the sense in which that term is usually understood The hypothesis that would represent what we know of their history most correctly is that which places their original seat in the extreme south, somewhere probably not far from Madura or Tanjore, and thence spreading fan-like towards the north. They have no traditions which point to any seat of their race outside India, or of their having migrated from any country with whose inhabitants they can claim any kindred. So far as we know they are indigenous and aboriginal."

அதிகாரம் ரு

பண்டைத் தமிழ்ப்புலவர்

தலைச்சங்கமும் இடைச்சங்கமும்

இதுவரை பண்டைத் தமிழர் வரலாறும் முச்சங்கங்களின் காலமும் ஒருவாறு ஆராய்ச்சி செய்யப் பெற்றன. இனி அக்காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களின் வரலாறு ஆராயற்பாலது. தமிழ் நாட்டுப் பண்டைப் புலவர்களைப் பற்றி ஆராயுங் காலத்தில் முதற்புலவராக முப்புரமெரித்தவரைக் கூற வேண்டும். பின்னர் அவர் புதல்வராகிய முருகவேளைக் கூறவேண்டும். பண்டைத்தமிழ் நான்மறைகளியற்றிய நான்கு முனிவரும் சிவபெருமானிடம் அறிவு பெற்றதாகப் பன்னிரு திருமுறைகள் முழங்குகின்றன.

சிவபெருமானிடத்தும் முருகவேளிடத்தும் நூல் கேட்டவர் அகத்தியர்.

> " ஆதியிற் றமிழ் நூலகத்தியற்
> குணர்த்திய மாதொரு பாகனை "

என்பதால் அகத்தியர் நூலியற்றுதற்கு முன் வேறு தமிழ் நூலிருந்ததென்பது புலனாகும். இங்கு நூலென்றது தமிழிலக்கணத்தை. இதனால் அவர் நூல் முதலில் தோன்றிய இலக்கணம் என்று கருத விடமில்லை. அகத்தியர் பொதியின் மலையில் தமிழ்ச்சங்கமொன்று வைத்து நடத்தியதாக இராமாயணத்திற் கூறப்பட்டது. " தென்றமிழ் நாட்டகன் பொதியில் திரு முனிவன் தமிழ்ச் சங்கம் சேர்கிற் பிரேல் " என்ற கம்பர் வாக்கும் காண்க. அது தலைச்சங்கமோ அதனின் வேறோ என விளங்கவில்லை.

'பொருப்பிலே பிறந்து' என்பதும் பொதியின் மலைச் சங்கத்தைக் குறிப்பதாகும்.

> " ஓங்கலிடைவந்து உயர்ந்தோர் தொழ விளங்கி
> ஏங்கொலிநீர் ஞாலத்து இருளகற்றும்—ஆங்கவற்றுள்
> மின்னேர் சுடராழி வெங்கதிரோன் றேனையது
> தன்னே நிலாத தமிழ் "

என்ற செய்யுளில் ஓங்கல் என்ற சொல் பொதிய மலைக்கு மென்ப.

முதற்சங்கம் தோன்றிய காலத்துச் சிறந்து விளங்கிய முனிவரும் அகத்தியரே. அகத்தியர் வேறு நான்கு முனிவரோடு மகேந்திர மலையில் ஆகமம் எனப்பட்ட அருள் நூல்களையுங் கேட்டனர். அகத்திய முனிவர் கந்தபுராணப் போர் நிகழ்ந்த பண்டைக் காலத்திலேயே கிரவுஞ்சம், விந்தம் முதலிய மலைகளை அடக்கினரெனவும், வில்வலன் வாதாவி என்னும் அரக்கர்களை மடிவித்தா ரெனவும், உமையம்மையார் திருமணத்தின்போது தென் றிசைக்கண்சென்று நிலங்காத்தாரெனவுங் கேட்கப்படு கின்றது. அக் கந்த புராணத்திலே விதர்ப்பர்கோன் மகளாகிய உலோபாமுத்திரையை அவர் மணந்து சித்தன் என்னும் புதல்வனை அளித்தன ரெனவுங் கூறப்பட்டது. அவரது கமண்டலத்தினின்று காவிரி கவிழ்க்கப்பட்ட கதை மணிமேகலை யுள்ளுங் குறிக்கப்பட்டது.

> " அமர முனிவ னகத்தியன் றனாது
> கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை."
>
> —மணி. பதிகம்—கக, கஉ.

உலோபாமுத்திரை என்ற பெயர் வடமொழியாய் இருப்பதால் வடநாட்டுப் பெண்ணொருத்தியை அகத்தியர் மணந் தாரென்பது தோன்றுகிறது. அவர் மனைவி புலத்திய

ஞாதி உடன் பிறந்தாளென்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றார். புலத்தியர் மரபில் வந்தவன் இராவணன்; அவன் தென்னாட்டு மன்னன். புலத்தியர் என்ற சொல்லும் அகத்தியர் என்ற சொற்போலத் தமிழாகக் கருதற்பாலது. பழைய வரலாற்றைத் தெளிவாக உணர முடியாத இக் காலத்திலே மாறுபட்ட இரண்டு கொள்கைகளுள் ஒன் றைத் துணிதல் எளிதன்று. அகத்தியர் ஒரு காலத்திற் புலத்தியருடன் பிறந்தாளை மணந்திருத்தல்கூடும்; பின்னர் விதர்ப்பர்கோன் மகளையும் மணந்திருக்கலாம். வடநாட்டு மக்களோடு பெண் கொண்டு கொடுக்கும் வழக்கம் அக் காலத்து இருந்ததென்பது ஊகிக்கப்படும். ஆண்டும் தமிழ்மக்கள் ஒரு காலத்தில் இமயம்வரை பரவியிருந்தனர். கதிரவன் வழிபாடு தமிழ் மக்களுள் நிலவிய தென்பது "கொடிநிலை வள்ளி"* என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவாலே இனிது துணியப்படும். கதிரவனையோ இந்திரனையோ புகழும் இருக்குவேதம் 10-வது மண்டிலத்தின் 60-ம் நூற் பாவுள் 'அகத்தியரது தங்கை மக்களுக்காக இணையற்ற செங்குதிரைகளைப் பூட்டி யோட்டுவிக்கின்ற' என்னும் பொருளுடைய சொற்றொடர் காணப்படுகின்றது. அதனால் அகத்தியரது தங்கை வடநாட்டில் மணவாழ்க்கை எய்தி அவள் பெற்ற புதல்வரின் கதை ஆரிய வேதத்துட் குறிக்கப்பட்டமை காண்க. இருக்குவேதத்துள் அகத்தி யர் தொடர்புடையனவாக 26 பாடல்கள் காணப்படு கின்றன. வடமொழி வான்மீக இராமாயணத்துள் மலய மலைத்தொடர்ச்சிக்கண் பொதியில், காவிரித் தோற்றம், சோகாவரித் தோற்றம் என்னுமிடங்களில் அகத்தியரது இருக்கைகள் இருந்தனவாகவும், அகத்தியனை நாடி இராமர் சென்று வழிபட்டுத் தமக்கு வேண்டிய போர்க்

* புறத்திணையியல் ௩௩.

கருவிகள் (ஆயுதங்கள்) பெற்றதாகவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இராமாயண வரலாறு வருமாறு:-"தண்டகாரணியத்திற் பல முனிவர்களையுங் கண்டு அவரோடு சில காலம் வதிந்திருந்த இராமர், சுதீக்கணர் என்னும் முனிவரை நோக்கி அகத்தியர் இருக்கைக்கு வழி யாதென்று வினவியபோது, முதலில் அவர் அகத்தியரின் தம்பி யிருக்கையைக் காட்டிப் பின்னர் அதற்கப்பால் ஒரு யோசனைக்குள் அகத்தியர் இருக்கை இருப்பதாகக் கூறினர். இராமர், இலக்குமணர், சீதையென்போர் அகத்தியர் தம்பியின் இருக்கையை யடைந்தபோது அதன் பாங்கர்த் தூய நீரில் மூழ்கித் தாங்களே கொய்த மலரால் அந்தணர் பலர் வழிபாடு செய்வதைக் கண்டார்கள். அவண் ஓர் இரவு தங்கி வில்வலன் வாதாவி கதையைக் கேட்டனர். பின்னர் அகத்தியரிருக்கையை யடைந்தபொழுது வழிபாட்டுக்குரிய பூக்களை வழங்கும் மரங்களெல்லாந் தழைத்தோங்கி யிருப்பதைக்கண்ட இராமர் தம் தம்பியை நோக்கி இவ்விடத்தில் மரங்கள் அடர்ந்து பசேலென்று தழைத்திருக்கின்றன. விலங்குகளும் பறவைகளும் பழகினவைபோல வெகு அமைதியா யிருக்கின்றன. ஆகையால் தூயதான உயிரையுடைய அகத்தியரிருக்கை அருகேயுள்ளது போலும்! இப்பக்கத்தில் சீலமிக்க இப்பெரியார் வந்ததுமுதல் அரக்கர்கள் தம் பகைமை நீங்கி அமைதியுள்ளவர்களாய் விட்டார்கள். இத்தென்றிசையும் அகத்தியர் திசையென்று மூவுலகிலும் புகழ்படைத்துள்ளது. அகத்திய முனிவரைக் கந்தருவர்கள் எல்லோரும் வழிபட்டு வருகின்றார்கள். இவ்விடத்திற் பொய்யுரைப்போன், கொடியவன், துன்புறுத்துவோன், நெஞ்சம் போனவழிச் செல்லுங் கெட்டநடத்தை யுடையவன் முதலியோர் வாழமுடியாது. ஏனெனில் இம்முனிவர்

மிக்க ஆற்றலுடையவர். இவ்விடத்திற் பெரியோர்களாகிய சித்தர்கள் தங்கள் உடம்பை விடுத்துக் கதிரவனுக்கொப்பான வானூர்தியில் ஏறிக்கொண்டு விண்ணுலகம் போகின்றார்கள் என்று கூறினர். இவ்வாறுரைத்த பின்னர் அகத்தியர் இருக்கையை யடைந்து அம் மாமுனிவர்க்குத் தங்கள் வரவை அவர் மாணவர் வாயிலாகத் தெரிவித்து அவரது விடைபெற்று உட்சென்று அவர் கடவுளை வழிபடுமிடத்தில் எல்லாக் கடவுளுக்கும் இடம் அமைந்துள்ளமையைக் கண்டு வியந்தார்கள். கதிரவன் போல் ஒளியுடன் விளங்குகின்ற முனிவருடைய திருவடியில் இராமர் முதலிய மூவரும் விழுந்து வணங்கினார்கள். அவர் அவர்களை விருந்தினராகப் போற்றி யுண்பித்து இராமருக்குத் திருமாலினது வில்லினையும் அவனால் அளிக்கப்பட்ட அம்பினையும் கொடுத்தனர். முனிவர் பணித்தபடியே அவர்கள் (பஞ்சவடியிற்) சென்று தங்கினார்கள்.

பின்னர் தென்றிசைக்கு அனுமார் முதலியோரைத் தூதனுப்பிய போதும் பொருநையாற்றைக் கடப்பதற்குப் பொதியமலையில் வீற்றிருக்குங் கதிரவனுக் கீடான அகத்தியர்பால் விடைபெற்றுச் செல்லவேண்டுமென்று கட்டளை யிடப்பட்டது. பொருநைக்குத் தென்பாலிருந்த அழகிய மகேந்திரமலையில் ஒருபகுதி கடலில் மூழ்கிக் கிடப்பதாகவும் அது அகத்திய முனிவராலேயே அங்கு வைக்கப்பட்டதென்றும் இன்னும் மகேந்திரத்திற் கப்பால் புஷ்பிதகம் என்னும் பெருமலை கடலாற் சூழப்பட்டிருப்பதாகவும் அதற்குத் தெற்கே குஞ்சரம் என்னும் மலையொன்றிருப்பதாகவும், அங்கே விசுவகருமன் அகத்தியருக்கு ஒருகோயில் கட்டியிருப்பதாகவும் கிட்கிந்தா காண்டம் சக-வது சருக்கத்தில் கூறப்பட்டது. யுத்த காண்டத்தில், அகத்தியர் இராமருக்கு ஞாயிற்றினுள்ளம்

(ஆதித்ய ஹிருதயம்) என்னும் மந்திரத்தை அறிவுறுத் தினமை கூறப்பட்டது. இத்துணையுங் கூறியவைகளே அகத்தியரைப்பற்றி வான்மீகத்திற் கண்டவைகள். வான்மீகி இராமாயணத்தின் சிலபடிகளின் மட்டும்பிற்காலத்திற் சேர்க்கப்பட்டுள்ள ஒரு பகுதியில் அகத்தியர் காடு கெடுத்து நாடாக்கியது கூறப்பட்டது. அதன் கண்ணும் துவராபதிபோந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழி வந்த அரசரை அழைத்துக்கொண்டு சென்றதாகக் கூறப் படவில்லை. ஆனால் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், தமது தொல்காப்பியப் பாயிர உரைக்கண் அவ்வாறு வரைந் துள்ளார். அது தக்க சான்றுடையதாய்த் தெரியவில்லை. யமதக்கினியாருழைச் சென்று அவர் மகனார் திரண துமாக்கினியாரை வாங்கிக்கொண்டு வந்ததாக நச்சினார்க் கினியர் புனைந்துரைத்தனர். அத்திரண துமாக்கினியா ரையே தொல்காப்பிய ரென்றனர். யமதக்கினியாரு டைய பாடல்கள் இருக்குவேதத்திற் காணப்படுகின்றன. யமதக்கினியின் புதல்வன் பரசுராமன் என்று வால்மீகி பாலகாண்டம் எ௭-வது சருக்கத்திற் கூறப்பட்டது. அங்கே குறித்த யமதக்கினியாராதல் அவர்க்கு முன்னோ ராதல் இருக்குவேதப் பாடல்களைப் பாடியிருக்கலாம். துவரை நகரிற் கண்ணன் ஆண்டது இராமாயண காலத் திற்குப் பின்பு நடந்த பாரத காலத்திலே யாதலின், கண் ணன் வழிவந்த அரசர் காலமும் இராமாயண காலத்திற்கு முன்னே பாடப்பெற்ற இருக்குவேதத்துட் போந்த யம தக்கினியார் காலமும் ஒன்றல்ல. இராமாயண காலத்திற் குப் பன்னாட்கு முன்னரே வில்வலன் வாதாவி கதை நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். இறைவர் திருமணக் காலத் திலே தெற்கே புறப்பட்ட அகத்தியர் துவரை நகரிற் கண்ணன் வழியிலுள்ளாரை அழைத்துக் கொண்டு

போதல்வரை யாண்டுத் தங்கினரோ அறிகிலோம். ஆதலால் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறும் வரலாறு காலமுறைக்குச் சிறிதும் பொருத்தமில்லாததாகக் காணப்படுகிறது. சின்னமன்னூர்ச் சாசனத்தில் அகத்தியர் குடும்பம், பாண்டியமன்னர்க்குக் குருமரபாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அகத்தியனார்க்குந் தொல்காப்பியனார்க்கும் நடந்ததாகப் பேசப்படும் வழக்கும் கேள்விச்செய்திகளில் (கருண பரம்பரை) ஒன்றே. அதுவுங் கொள்ளத்தக்கதன்று. வைகை நீர் இழுத்துச் சென்ற குமரியாரைத் தொல்காப்பியனார் ஒரு மூங்கிற் கோலை நீட்டிக் கரையேற்றியதற்காக அகத்தியனார் அவரிடங் குற்றங் கூறுதல் அவருக்கு இயற்கையாமோ? அகத்தியம் மறைந்தது எனைப்பண்டை நூல்கள் மறைந்த எதுவினாலேயா மென்க. மறைந்த ஒவ்வொரு நூலுக்கும் பழிக்கதை (சாபக்கதை) கட்டுவாரில்லை.

J. 1937

கந்தபுராணத்துள்ளும் வான்மீகத்துள்ளுங் கூறியவாற்றால் அகத்தியர் பெருந்தவ முனிவர் என்பதும் அவர் தென்னாட்டின்கண் குஞ்சரம், மகேந்திரம், சையம் முதலிய இடங்களில் தமக்குக் கோயிலுடையவராய்த் தென்றிசைப் பகைவர் சிலராற் தமிழ்மக்களுக்குத் தீது வாராது காக்கும் பேராற்றலும் பெற்றியும் வாய்ந்தவராய்த் தமிழ் முதலாசிரியருள் ஒருவராய்த் திகழ்ந்தாரென்பதும், அவர் தம்பி, தங்கை, மனைவி, புதல்வன் முதலியோரை யுடையவராய் விளங்கிய குடும்பத் தலைவரென்பதும், அவர் மேரு, இமயம் முதலிய இடங்களில் தவங்கிடந்தனர் என்பதும், நீண்ட ஆயுளுடையவராய் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருக்கும் தவவலிமை யுடையவரென்பதும், இராமர் முதலிய அரசர்களாலும் வான்மீகர் முதலிய முனிவர்களா

னும் இந்திரன் முதலிய வானோர் பலராலும் அச்சத்தோடும் அன்போடும் வணங்கப்பட்டவரென்பதும் போதரும். அவர்க்குத் தமிழ்முனி யென்ற பெயரே யாண்டும் கந்தபுராணத்துள் வழங்குவதாகவும், பொதிய மலையே அவர் உறைவிட மென்று கம்பராமாயணம் நாடவிட்ட படலத்துட் கூறுவதாகவும் திரு. பண்டித வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றார்கள். அகத்தியர் வரலாற்றையும் அவர்கள் "செந்தமிழ்ச் செல்வி" யிதழில் விரிவாக எழுதினமையால் ஈண்டு விவரிக்க வேண்டியதில்லை. மதுரைக் காஞ்சி யியற்றிய மாங்குடி மருதனாரால் அகத்தியர்,

"தென்னவற் பெயரிய துன்னருந் துப்பிற்
றொன்முது கடவுள் பின்னர் மேய"

—(மதுரைக்காஞ்சி, ௪0, ௪௧.)

என்று சிறப்பிக்கப் பட்டனர்.

செங்கோன்றரைச் செலவின் சிறப்புப் பாயிரத்தில் முத்தூர் அகத்தியன் என்னும் ஒரு புலவர் இருந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்நூல் தலைச்சங்கத்தின் நூலாகத் தெரிகின்றது. ஆதலால் அகத்தியர் என்ற பெயர் தமிழ் நாட்டில் மாமுனிவர்க்கன்றி வேறு சிலர்க்கும் வழங்கிய தமிழ்ப்பெயராகத் தெரிகின்றது. இதனால் விளங்குவது யாதெனில் தமிழ் நாட்டிலேயே தொன்முது குடியாகப் பேர்பெற்றுச் சிறந்த ஒரு மரபில் தோன்றிய பெரியாராய்த் தவவலிமையினால் வானோரும் ஏனையோரும் தம்மை வழிபட்டுப் பெரும்பயன் கொள்ளும் பெற்றி வாய்ந்தவராய்ச் சிவபெருமானிடத்து ஆகமமென்னும் அருள் நூல் கேட்டவராய்ப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்குந் தவப்பேறுடையவராய் அறிவர் தலைவராய் விளங்கினர் அகத்தியரென்பதே. அகத்தியர் ஒருவரே ஆயிரக்

கணக்கான ஆண்டுகள் வாழ்வது இயலாது என்று கொள்வார். அகத்தியரது குடும்பத்திற் பலர் அப்பெயருடையவராய் வெவ்வேறு காலங்களிற் சிறப்புற்று விளங்கினர் என்பர். முனிவர்கள் பலரும் மக்கள் வகுப்பினரே. மக்கள் வகுப்பினராயின் நிலவுலகத்தில் எந்நாட்டிலாவது அவர்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். ஆரியநாட்டில் தோன்றினால் அவரை ஆரியரென்ப. தமிழ்நாட்டிற் றோன்றினால் தமிழரென்ப. தக்க முனிவரிடத்து ஒரு சார்பாய பற்றில்லாதிருத்தல் இயல்பே. ஆயினும் பிறந்த நாட்டைவைத்தும் மக்கள் வகுப்பை வைத்தும் அவரை இன்ன இடத்தார் இன்ன மரபினர் என்று கூறுவதாற் குற்றமில்லை. திருஞான சம்பந்தரை அந்தணரென்பதினாலும் திருநாவுக்கரசரை வேளாளரென்பதினாலும் குற்றமின்மை காண்க.

இனி, அமர முனிவன் என்றமையால் அகத்தியர் இவ்வுலகத்திற் றோன்றாதவ ரென்பார் சிலர். அவர் தேவ முனிவராகிய நாரதர் குடும்பத்திற் றோன்றியவரென்று நூல்கள் அதனை வற்புறுத்துமென்பர். அங்ஙனந் தோன்றினும் உலகத்தில் யார் நடுவில் முதன்முதல் தோன்றினரோ அவர் முன்னோர் மரபினர் ஆவரென்க. திங்களது மரபென்றுங் கூறப்படும் சோழ பாண்டிய மன்னர் தமிழ்நாட்டினரே என்பது தெளிவு. அவ்வாறே அகத்திய முனிவரது மரபையுங் கொள்க.

அகத்தியர் சமயம் சிவநெறி யென்பது தெளிவு. சமணர் அவரை அவலோகிதன் என்பானிடத்து நூல் கேட்டதாகச் சொல்லுதல் அவர்களது பற்றுரையேயாம்; உண்மையன்று. அகத்தியர் முத்தமிழிற்கும் இலக்கணஞ் செய்தாரென்றும், அது பன்னிரண்டாயிரம் நூற்பாக்களை யுடையதா யிருந்ததென்றும் கேட்கப்படுகின்றது.

அகத்தியம் இப்போது வெளிப்படவில்லை. அகத்திய நூற்பா என்று சொல்லப்படும் யாவும் அவருடையன வாகத் தெரியவில்லை. அவர் ஆனந்தக்குற்றங் கூறினா ரென்று குறித்தற்கு யாப்பருங்கலத்தில் எடுத்துக் காட்டிய நூற்பாக்களனைத்தும் பிற்காலத்தில் எழுந்தனவே என்பதை ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் நன்கு விளக்கி யுள்ளார்.

அகத்தியர்க்கு இயற்றமிழ் மாணவர்கள் பன்னிருவர். அவ்வாறே இசைத்தமிழுக்கும் வேறு மாணவர்கள் இருந்திருத்தல்கூடும். அவருடைய இயற்றமிழ் மாணவர் பன்னிருவர் இயற்றிய நூல் பன்னிருபடல மெனப்படு மென்று புறப்பொருள் வெண்பா மாலையிற் கூறப்பட்டது. அதுவும் முற்றிலும் வெளிப்படவில்லை. அது புறப் பொருள் நூலென்பது தெளிவு. பன்னிருபடலப் பாயிர மாகக் கூறப்படுஞ் செய்யுளொன்றில் அகத்திய மென்பது குறிக்கப்படுகின்றது. அது,

“ஆனைப் பெருமை அகத்தியன் என்னும்
அருந்தவ முனிவன் ஆக்கிய முதனூல்
பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப உணர்ந்தோன்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப் பியனும்”

என்றதாகும்.

அகத்தியம் என்னும் நூலே இயற்றப்படவில்லை யென்று கூறுதல் தவறாகும். இறையனா ரகப்பொருட் களவியலுரையுள் தலைச்சங்கத்தார்க்கும் இடைச்சங்கத் தார்க்கும் நூல் அகத்தியமென்று கூறப்பட்டது. சிற்ற கத்திய மொன்று பேரகத்தியத்தின் வேறாக இருந்ததற் குச் சான்று யாதுமில்லை. அகத்தியர் இயற்றிய நூலின் பயனையே நாம் நுகர்கின்றோமே யன்றி அந்நூலின் ஒரு நூற்பாவும் தெளிவாகக் கிடைக்கவில்லை.

டது. ஏனையோர் இயற்றிய நூல் இன்னவென்று தெரியவில்லை.

தமிழ் மொழிக்கு எக்காலத்தில் முதன்முதற் றிருந்திய இலக்கண இலக்கியங்கள் யாக்கப்பெற்றன வென்று துணிதல் அரிது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் தமிழிலே முதனூல் வழிநூலென நூல் இருவகைப் படுமென்று கூறி முதனூல் இறைவனாலும் அவனருள்பெற்ற பெரியோராலும் இயற்றப்படுவது எனக் குறிப்பித்தார். இம்மொழியானது சீர்திருத்தம்பெற்ற காலத்திலே 'இனிது' என்னும் பொருளுடைய தமிழ் என்னும் பெயர் இதற்கு அமைக்கப்பெற் றிருத்தல் வேண்டும். தமிழ் என்ற சொல்லை இம்மொழிச் சொல்லாகவே கருதி ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்,

"தமிழென் கிளவியும் அதனோ ரற்றே"

—புள்ளிமயங்கியல், கூ0.

என்று நூற்பாச் செய்திருத்தலின், அது திராவிடம் என்னும் சொல்லின் திரிபு என்று கூறுதல் பொருந்தாதாகும்.

இத்தவறுடைக் கொள்கையை முன்னரே காலஞ்சென்ற திருவாளர் தாமோதரம் பிள்ளை, சபாபதி நாவலர் முதலியோர் நன்றாக மறுத்திருக்கின்றார்கள். இம்மொழிக்கு இம்மொழியிலேயே பெயரமையாது, சேய்த்தாய் பிறிதொரு மொழியிற்றான் பெயரமைந்திருத்தல் கூடுமென்பது அறிவிற்குப் பொருத்தமில்லாத தன்றோ?

தொல்காப்பியத்திலே முதனூல் இறைவனுடையதென்று கூறப்பட்டது. வடமொழி வேதத்துள் அவ்வேதம் இறைவனால் இயற்றப்பட்டது என்று கேட்கப்படவில்லை. அதன் ஒவ்வொரு பகுதியும் ஒவ்வொரு

முனிவராற் செய்யப்பட்டதென்று குறித்திருக்கின்றது. ஓர் உபநிடதத்திற் பொதுவாகச் 'சுருதி, மிருதி, புராணம், இதிகாசம் முதலிய எல்லாம் பரம்பொருளின் சுவாசம்' என்று கூறப்பட்டது. தமிழிலே முதனூல் நேரே இறைவனாற் செய்யப்பட்டதென்று கொள்வதுமுண்டு. அங்ஙனமின்றி அரசன் கோயிலைக் கட்டினானென்ற இடத்திற் போலக் கடவுள் சிற்சில மொழிகளாற் கருத்துக்களைப் பெரியோர்க் கறிவிப்ப, அன்னோர் செய்ததே கடவுள் நூலாமென்று கோடலுமுண்டு.

தமிழிலே பொருளதிகாரத்தின்கண் பொருள் என்பது அறம் பொருள் இன்பம் வீடென ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறினர்.

"அறம்பொருள் இன்பம் வீடு மொழிந்த வாயான்"

என்னுந் தேவாரமுங் காண்க.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கினையும் பற்றிக் கருத்துணர்த்தும் பண்டை நூல்களே தமிழ் நான்மறையாமென்பது கொள்ளப்படும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்று சொல்லும் வாய்பாடும் தமிழர்க்கே பண்டைக் காலத்தில் உரியது. அதனை வடநூலார் 'தர்மார்த்த காம மோக்ஷம்' என்று தமது மொழியினுங் கொண்டனர். சிலர் இன்பம் என்பது அகப்பொருளென்றும் ஏனைப் புறப்பொருளென்றும் கருதுவர். அது பொருத்தம் இல்லாததென்பது,

"இன்பமும் பொருளும் அறனு மென்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற்
காமக் கூட்டங் காணுங் காலை"

என்னுந் தொல்காப்பிய நூற்பாப் பகுதியில் இனிது விளங்கும்.

முதலிற் றமிழ்நூல்கள் மக்கள் பலரால் அவரது அறிவிற்கேற்ப இயற்றப்பட்டிருப்பினும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கன் சார்பாகத் திருவருள் பெற்ற முனிவராவார் நால்வர் இயற்றிய நூலே தமிழ் முதனூலெனக் கொள்ளப்பெறும். உள்ளத்தை உள்ளவாறுணர்த்தும் பெருநூல் அவையாதலின் என்க. இலக்கணத்துள் எழுத்தினாற் சொல்லுளதாகச் சொல்லினாற் பொருளுணர்த்தப்படுதலின் பொருட்பகுதியே சிறப்புடைத்தாம். அப்பொருள் அற முதலிய நான்காதலின் அவற்றை முதலில் நன்குணர்த்திய நான்மறைகளே இலக்கணத்திற்குச் சிறந்த இலக்கியமாகும். ஆதலால் தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் அந்நூல் நான்மறை முற்றக் கற்ற அதங்கோட்டாசாற்கு அரில்தபத் தெரிக்கப்பட்டது என்று குறித்தமை காண்க. வடமொழி நான்மறை கற்றோர் நான்கு பொருள்களைப்பற்றிச் செவ்விதாக அறிதல் கூடாமையானும் அவ்வடநூற்கும் தமிழிலக்கணத்திற்கும் பொருத்தமின்மையானும் தொல்காப்பியப் பாயிரத்திற் குறித்த நான்மறை தமிழ்மறையே யென்பது தேற்றம். ஆதலால் நான்மறையென்பதே தமிழ்முதனூலாகக் கொள்ளப்படல் வேண்டும். அவையும் அகத்தியம் பன்னிருபடலம் மறைந்தமைபோலப் பண்டைக் காலத்திலேயே மறைந்தொழிந்தன.

இன்னுமொருவகை யருணூல்களும் தமிழில் பண்டைக்காலத்திலே எழுந்தனவென்று கருத இடமுண்டு. அவை பொதியமலைக்குத் தென்பாலிருந்த மகேந்திரத்தில் முனிவர்கள் ஐவருக்குச் சிவபெருமான் தம்முடைய ஐந்து திருமுகங்கள் வாயிலாக அருளிச் செய்யப்பட்டன வென்று திருவாசகத்தாற் கூறப்படுகின்றது.

"மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்"

என்றது காண்க.

அந்நூல் கேட்ட ஐம்முனிவர்கள் தமிழரே. அவர்களுடைய வரலாறு வடநூல்வாயிலாகவே பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட பொழுது அவர்களுக்குரிய இயற்றமிழ்ப் பெயரும் மறைந்து வடமொழிப் பெயராயிற்று. 'காசிபர்' என்னுமிடத்து ஆகமங்கேட்ட காசிபர் வேறு என்று கொள்ளல் வேண்டும். ஆகமங் கேட்ட ஐம்முனிவருள் அகத்தியரும் ஒருவர். மகேந்திர மலையின் பகுதிகள் கடலுள் அகத்தியரால் அமிழ்த்தி வைக்கப்பட்டன வென்று வால்மீகி இராமாயணங் கூறுகின்றது. ஆதலால் இராமாயணகாலத்திற்கு முன்னரே தலைச்சங்கம் ஏற்பட்டதற்கு முன்னோ பின்னோ தமிழ் நாட்டின் பெரும் பாகத்தைக் கடல் கொள்வதற்கு முன்னேயே இத்தமிழருணூல்கள் வெளிப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இப்போது அவைகளும் மறைந்து போயின. இப்பொழுது அவற்றின் கருத்துக்களே ஒருவாறு பிற்றை ஞான்று வடமொழித் தந்திரங்களிலும் தமிழ்ச்சித்தர் நூல்களிலுங் காணப்படுகின்றன.

நூல் என்ற சொல்லே வடமொழியிற் றந்திரங்களென மொழிபெயர்க்கப் பட்டதுபோலும்.

"அரன் நாரணன் நாமம் ஆன்விடை புள்ளூர்தி
கருமம் அழிப்பு அளிப்பு கையதுவேல் நேமி
உரை நூல் மறை"

என்னுந் திருமொழியில் நூல் என்னுஞ் சொல் சிவாகமத்தை உணர்த்துதல் காண்க.

நூல் என்பது சிறப்பாக ஐம்முனிவர்கேட்ட அருள் நூலிற்கு முதலில் வழங்கியது. ஆகமம் என்பதை மணி

மேகலையார் 'அறிவனூல்' என்னுஞ் சொற்ருடராற் குறிப்பித்தார். மூக்காலமு மறிய வல்ல முனிவர்கள் திருவருளின் உதவியால் ஏனையுயிர்கள் காணுதவற்றைக் கண்டு பயன்பெறுமாறு இயற்றிய நூல்களே ஆகமமெனப்படும்.

"ஆகம வளவை யறிவ னூலாற்
போக புவன முண்டெனப் புலங்கொளல்"

—மணிமேகலை, உஎ, சஙு, சச.

எனக் கூறியவாற்ருற் பெறப்படும்.

இவ்வரியநூலும் முதற்கட்குறித்த நான்மறையுமே தமிழ் முதல் நூல்களா யிருந்தனவென்று கருதப்படும். இவை மறைந்தகாலை இவற்ருேடு ஒருபுடை யொத்த வடநூலாகிய வேதாகமங்களைத் தமிழர் முதனூலாகக் கருதுவராயினர். அதனுலுளதாகிய தவறுடைக் கொள்கைகள் பல ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகும்.

இப்பொழுதுள்ள தமிழ்நூல்களில் முதலதாகிய முழுநூல் தொல்காப்பிய மென்னும் இலக்கண நூலேயாம். இந்நூல் நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் என்னும் அரசன் அவைக்களத்தே அரங்கேற்றப்பட்டதாக அதன் பாயிரங் கூறுகின்றது. சோழ சேர மன்னரிட மிருந்து வேண்டிய நிலப்பகுதிகளைத் தனது திறமையாற் கைக்கொண்டு தன்குடிகளுக்குக் கொடுத்தமையால் அவ்வரசற்கு அப்பெயர் அமைந்தது.

"மலிதிரை"

என்ற கலித்தொகைச் செய்யுளைக் காண்க.

கலித்தொகை யாசிரியர் இப்பாண்டியனைத் தென்னவனென்று கூறியுள்ளார். அவ்வாறே இளங்கோவடிகளும்,

"தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி"

என்று இவனையே குறித்தார்.

மதுரைக்காஞ்சியில் இவனை 'நெடியோ' னென்றும் குறித்தமை காண்க.

"பொலந்தார் மார்பின் நெடியோன் உம்பல்"

—மதுரைக்காஞ்சி, ௬௧.

என்றதும் அது.

இவ்வரசன் காலத்திலே பெரிய கடல்கோள் நடந்ததாகத் தெரிகின்றேம். கடல்கோளுக்குப் பின்னேயே இந்நூல் இயற்றப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும். கடல்கோள் முடிந்து பிறநாடுகள் கைகொள்ளப்பட்டுப் பாண்டியன் அரசு நிலைத்த பிறகே நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். நூலின் பாயிரத்தே தமிழ்நாட்டின் தென்னெல்லை குமரியாறு என்று கூறப்பட்டது. நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் காலத்தே இடைச்சங்கம் இருந்ததென்று கொள்வோமாயின் இடைச்சங்கம் தொடங்கிய பின்புதான் தொல்காப்பியம் எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும். இடைச்சங்கமிருந்த கபாடபுரம் வான்மீகி இராமாயணத்தில் பொருநையாற்றுக்கப்பால் இருந்ததாக இயம்பப்படுதலாலும் கடல்கோள் நிகழ்ந்த அரசன் காலத்திலேயே இந்நூல் இயற்றப்பட்டிருத்தலாலும் அது இராமாயணக் கதை நடந்த காலத்திற்கு முன்னேயே எழுதப்பட்டது என்று கொள்ளலாம். தலைச்சங்கத்தார்க்கு நூல் தொல்காப்பியமாகக் கூறப்படவில்லை. இடைச்சங்கத்தார்க்கு அகத்தியமும் தொல்காப்பியமும் நூலெனக் குறித்திருத்தலின் முதலில் அகத்தியமும் பின் தொல்காப்பியமும் பெருவழக்கிற்றாய்த் திகழ்ந்தவென்பது கருதப்படும். இந்நூலிலேயே இதற்குமுன் பல தமிழ் நூல்களிருந்தனவாகப் பலவிடங்களிற் சுட்டப்பட்டன.

"நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்"

என்பதனாலும்,

" வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின் "

என்பதனாலும்,

" இசையொடு சிவணிய நரம்பின் மறைய
என்மனார் புலவர் "

என்பதனாலும் தமிழிலிருந்த எழுவகை யிலக்கியங்கட்கும் செய்யுளியலிலே இலக்கணங் கூறினமையாலும் இயல் இசை நாடகநூல்கள் பலவும் அகத்தியத்திற்குந் தொல் காப்பியத்திற்கும் முன்னேயே தமிழகத்தில் வழங்கி வந்தன வென்பது தெளியப்படும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் அகத்தியர் மாணவராதலி னால் அகத்தியத்தின் வழிநூலே தொல்காப்பிய மெனக் கொள்ளப்படும். 'முந்துநூல்' என்று அகத்தியத்தையே தொல்காப்பியப் பாயிரத்துட் பனம்பாரனார் குறித்தனர். அது,

" ஆனைப் பெருமை அகத்தியத்தின் "

என்றமையாற் புலப்படும்.

'ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பிய னெனத் தன் பெயர் தோற்றி' என்றதற்குத் தக்கபொருள் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரால் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அஃதா வது, 'ஐந்திரவியாகரணத்தை நிறைய அறிந்த பழைய காப்பியக் குடியிலுள்ளோன் எனத் தன் பெயரை மாயா மல் நிறுத்த' என்பதே. நூலாசிரியர் ஐந்திர வியாகர ணத்தை நன்குணர்ந்திருந்தாரென்று கூறலாமே யொழிய, தொல்காப்பியத்திற்கு ஐந்திரம் முதனூலென்றல் தவறு. தமிழுக்கும் வடமொழிக்கும் இலக்கணம் வேறு வேறு என்பதை ஆசிரியர் சிவஞான முனிவர் எடுத்துக் காட்டி இத்தப்புக் கொள்கையை மறுத்துள்ளார். தொல்காப்பிய நூலின் யாண்டும் ஐந்திரத்தைப் பற்றி யாதுங் கூறப்பட

வில்லை. தொல்காப்பியரைத் தமிழரென்ப. அவரை ஆரியரென்போர் யமதக்கினியின் புதல்வர் அவரென்பர். யமதக்கினியின் புதல்வரே பரசுராமரு மாவார். அங்ஙனமாயின் அவர் பரசுராமருக்கு உடன்பிறந்தாராவர். அங்ஙனம் அச்செய்தி தெளிவாக எந்நூலுட் கூறப்பட்டதென்பது தெரியவில்லை. உரையாசிரியர்கள் யாவரும் அவரைப் பழைய காப்பியக் குடியில் வந்தோர் என்றனர். குறுக்கையர்குடி, சேக்கிழார் மரபு என்பது போலக் காப்பியக்குடியும் ஒரு மரபாக இருந்தது. இன்னுஞ் சிலர் தொல்காப்பிய மென்பது தொல், காப்பு, இயம் என்று மூன்று சொற்களா லாயதென்று கொண்டு பழைமையாகிய மொழிப் பாதுகாப்பு நூலென்று அதற்குப் பொருள் கூறுகின்றார்கள். அங்ஙனமாயின் நூலை வைத்தே ஆசிரியருக்குப் பெயர் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

ஆங்கிலம் கற்ற சிலர் வான்மீகி இராமாயணம் கி. மு. ஐ-வது நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டதாகக் கூறுகின்றார்கள். அங்ஙனமாயின் தொல்காப்பியத்தையும் அவர்கள் அவ்வாறே கொள்வார்கள். எங்ஙனமாயினும் கி. மு நாலாவது நூற்றாண்டிற்குப்பின் றோன்றிய வடமொழி இலக்கணமாகிய பாணினீயத்திற்கு இந்நூல் முற்பட்டதென்பது தெளிவு. இந்நூலின் காலத்திலிருந்த வடமொழி இலக்கண நூல் ஐந்திர மென்றே பலருங் கருதுகின்றார்கள். இப்பொழுது வடமொழியிலும் ஐந்திர இலக்கணம் இருக்கிறதாகத் தெரியவில்லை. வடமொழியில் நூற்பா யாப்பால் நூலியற்றுதல் ஏற்பட்டகாலை இந்நூலும் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று சிலர் கருதுகின்றார்கள். இக்கொள்கை நூற்பா என்பது தமிழின் கண்ணேயே தோன்று தொட்டுளதென்று கொள்ளுமிடத்து, நன்கு நிலைபெறாது. இந்நூலின் சில பகுதிகள் பிற்காலத்துச்

சேர்க்கப்பட்டன என்று கூறுவாருமுளர். இந்நூலாசிரியர் காலத்தே வடமொழிக்கலப்புக் காணப்படுகின்றது. வடசொல் தமிழில் வருதற்கு இதன்கண் இலக்கணங் கூறப்படுகின்றது. அறிஞர் சிலர், தொல்காப்பியத்துட் குறித்த வடசொல் தமிழின் ஒருவகைச் சொல்லென்றும் அது துறவியர்க்குரியதென்றும் அதன்கண் உள்ள சிறப்பொலியை நீக்கிப் பொது ஒலியளவே ஏனையோரால் வழங்கப்படுவது என்றும் கருதுகின்றார்கள். அதனையே தொல்காப்பியர்,

"வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே"

எச்சவியல், ரு.

என்று குறித்தார் என்பர்.

ஐந்திரமென்ற வியாகரணத்தைத் தொல்காப்பியர் அறிந்திருந்த காரணம் ஒன்றினாலே அவர் ஆரிய மரபினர் என்று துணிதற்கு இடமில்லை. தமிழாசிரியர் தமிழொடு பிற மொழியுங் கற்றிருத்தல் புதுமையன்றாதலின் என்க.

ஆசிரியர் காலம் வான்மீகி இராமாயணம் எழுந்த கி. மு. எ-வது நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதாகலானும், சமணம், புத்தம் முதலியன அக்காலத்திற்குப்பின் தோன்றினமையாலும் ஆசிரியர் அம்மதங்களுள் எதனையாவது சேர்ந்தவர் என்று கோடல் தவறாகும். அகத்தியாது சமயம் தமிழரது சமயமாகிய சிவநெறியாதலின் தொல்காப்பியனார் சமயமும் தமிழரது நெறியே என்று கொள்ளுதல் பொருத்த முடையதே. ஆசிரியரின் மரபு அறிவரது மரபாகவே கொள்ளவேண்டும். அவர் தவவொழுக்க முடையவ ரென்பது,

"பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே"
"தவவொழுக்க முடையவன்"

தொல். பாயிரம்.

என்பதால் விளங்கும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் காலத்தே வியாசர் வகுத்த நான்மறைகள் இருந்தில வென்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றார்.

தொல்காப்பிய நூலானது எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என மூன்று பகுதிகளை யுடையது. ஒவ்வொரு அதிகாரமும் ஒன்பது பிரிவினை யுடையது. எழுத்ததிகாரத்தின் முதற்பகுதியாகிய நூன்மரபினுள் முதலெழுத்து, சார்பெழுத்து, முதலெழுத்தின் வகைகளாகிய உயிர், மெய், சுட்டெழுத்து, வினாவெழுத்து, சார்பெழுத்துக்களாகிய குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம், ஆய்தம் என்பவற்றின் இலக்கணமும் அளவும் விளக்கப் பட்டன. இவை இலக்கண நூலுக்குரிய எழுத்துக்களின் சிறப்புப் பெயராமாதலின் இப்பகுதியுள் ஓதப்பட்டன. சொற்களில் இன்ன எழுத்து இன்ன இடத்தில் நிற்றல் இலக்கண வழக்கு என்பதைத் தெரிவிக்கும் பாகம் மொழி மரபெனப் பின்வைக்கப் பட்டது. அதன்பின் எழுத்துக் களின் பிறப்பியல் கூறுமிடத்து அவைகள் உள்ளொளிக்கு முறை அந்தணர் மறைக்கண்ணது என்றனர் ஆசிரியர்.

அகத்தெழு வளியிசை யரிறப நாடி
யளபிற் கோட லந்தணர் மறைத்தே.

(அவ்வந்தணர் மறையை வடமொழி வேதமென்று கோடல் தவறு.)

மொழிகள் தொடரு முறையை ஆசிரியர் புணரியலுட் கூறிப் போந்தனர்; வேற்றுமையினும் அல்வழியினும் வரும் சொற்றொடர்கள் தொக்கு நிற்கு முறையைச்

சிறப்பாகத் தொகைமரபினுட் காட்டினர்; உருபுகளும், உயிரெழுத்துக்களும், மெய்யெழுத்துக்களும், குற்றிய லுகரமும் புணருமுறையைத் தனித்தனி வெவ்வேறு இயலுள் விதந்தோதினர். குற்றியலுகரப் புணரியலோடு எழுத்ததிகாரம் முடிந்தது.

இவ்வெழுத்தகாரத்தின் கண்ணே எம்மொழிக்கும் மூலமாகிய முதலொலிகள் முப்பதனையும், அவற்றோடு கலந்து பிறவொலிகள் எழுதற்குக் காரணமாகிய சார் பொலிகளையும் இன்னவெனத் துணித்தறிந்த திரு. பா. வே. மாணிக்க நாயக்கரவர்கள் பேச்சொலிகளை யுடைய எல்லா மொழிகளின் எல்லாச் சொற்களையும் தமிழ் எழுத்துக்களின் உதவியால் எழுதுதல் கூடுமென்று நன்கு விளக்கி யிருக்கின்றார்கள். அதனால் எழுத்தொலி மூல நூலுணர்ச்சி தொல்காப்பியர் காலத்திற் றமிழ்நாட்டிற் சிறப்புற்றோங்கி யிருந்த தென்பது தெரியவருகிறது. எழுத்துக்களின் வரி வடிவம் ஓகாரத்தின் பகுதிகளி னின்று அமைக்கப்பட்டன வென்றும் அவ்வோகாரமும் இயற்கைப் பொருளின் முலமாகிய கருவின் வடிவமே யென்றும் திரு. நாயக்கர் கண்டு எழுதியுள்ளார். அதனால் தொல்காப்பியர் காலத்திலுள்ள வரி வடிவு தமிழ் மொழிக்கே சிறப்பாக அமைந்துள்ள தென்பதும், அது பிறநாட்டினரிடமிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டதன் றென் பதும் கருதப்படும். எழுத்தொலி நூலாராய்ச்சிக்குத் திரு. பா. வே. மாணிக்க நாயக்கர் நூல் பெரிதும் துணை புரிவதாகும்.

தொல்காப்பியம் எழுத்திற்கு இளம்பூரணர், நச்சி னார்க்கினியர், பேராசிரியர், கல்லாடனார் முதலியோர் உரைவகுத்ததாகக் காணப்படுகின்றது. எழுத்து என்ற சொல்லே எழுதப்படுவதை யுணர்த்துதலால் அச்சொ

எழுந்த காலத்தே வரிவடிவு அமைந்திருத்தல் வேண்டு மென்பது கருதப்படும். எழுத்ததிகாரத்தில் 'முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோரன்ன' 'உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே' 'மெய்யினியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்' "எகர ஒகரத் தியற்கையும் மற்றே" "நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய, கூட்டி யெழூஉத லென்மனார் புலவர்" என்று வரும் நூற்பாப் பகுதிகளானே வரிவடிவு தமிழர்க்குத் தொன்று தொட்டு இருந்ததென்பது தெள்ளிதிற் றுணி யப்படும். 'என்மனார் புலவர்' என்னுஞ் சொற்றொட ரானது பல நூற்பாக்களில் அமைந்துள்ளமையால் தொல்காப்பியத்திற்கு மேற்கோள் நூல்கள் பல இருந்தன என்பது போதரும். 'எழுத்ததிகாரம்' என்ற சொற் றொடர் நூலுள் யாண்டும் பயிலக்கண்டிலம். எழுத்து என்பதே இப்பகுதிக்குத் தலைப் பெயராக ஆதியில் அமைந்திருக்கலாம்.

இனிச் சொல்லதிகாரத்தின் அமைப்பு ஆராயற் பாலது. இதற்குச் சிறந்த உரை சேனாவரையரது. முதற் கட் கிளவியாக்கம் என்பது சொற்றொடருள் திணை, பால், மரபு முதலியவை வழுவாது சொற்கள் அமைக்கப்படு முறைமையை விளக்குவதாகும். இரண்டாவது எண்வகை வேற்றுமைகளின் உருபும், பொருளும், சொல்லின்கண் அவை பயிலு முறைமையும் தெரிக்கப்பட்டன; பொருளி னும் உருபினும் உள்ள வழுவமைதி வேற்றுமை மயங்கியல் என்பதனுள் விரிக்கப்பட்டது. விளிவேற்றுமையைப் பற்றித் தனியியலொன்று ஐந்தாவதாக அமைந்துள்ளது. அது வேற்றுமையுள் வைத்தும் வைக்கப்படாமலுங் கருதுவதற்குரித்தாகலின் என்க. பின்னர் பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உரியியல் அமைந்திருக்கின்றன. அவ்வப்பெயர்களே இலக்கணமும் பொருளும் விளக்கி

நிற்பன. எச்சவியல் என்னும் இறுதிப் பகுதியுள் இயற் சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்னும் நால்வகைச் சொற்களின் இலக்கணமும், சொல்லின் கண்ணும் சொற்றொடரின் கண்ணும் பொருள்கோண் முறைமையும் ஓதப்பட்டன.

இயற்சொல்லுக்கு இலக்கணங் கூறும் நூற்பாவி னுலே, தமிழ் வழங்கும் நாட்டின்கண் செந்தமிழ் நில மென்பது சிறப்பாக உள்ள ஒருபகுதி யென்பது கருதப் படும். தொல்காப்பியப் பாயிரத்துள்ளும்,

"தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து"

என்றும்,

"செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு,'

என்றும் வருவன காண்க.

செந்தமிழ் நிலமல்லாத பகுதியைப் பிற்கால உரை யாசிரியர்கள் கொடுந்தமிழ் நிலமென்பர். செந்தமிழ் நிலத்தைச் சேர்ந்து பன்னிரு நாடுகள் இருந்தன வென் பதும், அவற்றினின்று சொற்கள் செந்தமிழ் நிலத்து வந்து வழங்கின வென்பதும், அவை திசைச்சொல்லா மென்பதும்,

"செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்துந்
தங்குறிப் பினவே திசைசொற் கிளவி"

என்ற நூற்பாவால் விளங்கும்.

இப்பன்னிரு நிலம் யாவையென்று விளங்கவில்லை. செந்தமிழ் நிலத்தின் எல்லைகள் நூலுட் கூறப்பட வில்லை. தமிழ் நிலத்தின் எல்லை ஒருவாறு குறிப்பாகச் செய்யுளியலுள் ஒரு நூற்பாவில் ஆசிரியர் விளக்கிப் போந்தனர்.

"வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பி
னாற்பெய ரெல்லை யகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்"

என்றது காண்க.

மூவேந்தரது நிலப்பரப்பும் செந்தமிழ் நாடெனக் கருதுவாருமுளர். அங்ஙனமாயின் இம்மூவரது வரைப்பிற்கும் அப்பால் தமிழ் வழங்கிய இடம் பன்னிரு நிலமென்ற சொற்றொடராற் குறிக்கப்பட்ட தென்னலாம்.

செந்தமிழ் நாட்டின் எல்லையை உரையாசிரியர்கள் ஒருவாறு குறிக்கின்றார்கள். அவர்கள், "செந்தமிழ் நிலமாவண: வைகையாற்றின் வடக்கும் மருதயாற்றின் தெற்கும் கருவூரின் கிழக்கும் மருவூரின் மேற்குமாம்" என்றனர். இந்நிலப்பகுதி தமிழ்ச் சங்கங்கள் இருந்த இடத்திற்கு அப்பாற்பட்டதாய்ச் சோழநாட்டின் ஒரு பகுதியையும் பாண்டிநாட்டின் ஒரு பகுதியையுமே அடக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. சேரநாட்டினை யுட்படுத்தவில்லை. இதனைச் சிறப்பாகச் செந்தமிழ் நிலமென்று சொல்லுவதற்குக் காரணம் விளங்கவில்லை. தமிழ்ச் சங்கங்கள் நிலவிய நிலப்பகுதியினைச் செந்தமிழ் நாடென்று சொல்லுதலே பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகிறது. ஆசிரியர் நூல் செய்கின்ற காலத்தே கபாடபுரமென்பது பொருநையாற்றிற் கப்பால் இருந்த ஓர் அரச நகராம். அதற்குமுன் தென்மதுரை யென்னுமிடம் தலைச்சங்கத்திற்கு நிலைக்களமாக இருந்தது.

வியாசர் காலம் பாரத காலமாதலின் அதற்கு முன்னேயே தொல்காப்பியம் தோன்றி யிருக்கவேண்டு மென்பது கருதத்தக்கது.

பாரத காலம் 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னும் என்றும் 3200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னென்றும் கருது

கின்ற இருதிறப்பட்ட கொள்கைகள் உள்ளன. எவ்வா றெனினும், கி. மு. 1200-க்கு முற்பட்டது தொல்காப் பியம் என்பது பெறப்படுகின்றது.

பாணினிக்கு முன் 64 வடமொழி இலக்கண நூல்கள் திகழ்ந்தனவென்றும் அவற்றுள் ஐந்திரம் முதலாவ தென்றுங் கூறுப. அங்ஙனமாயின் ஐந்திரம் பாணினியத் திற்கு நெடுநாள் முன்னரே வழக்கிலிருந்திருக்க வேண்டும். பாணினியம் தோன்றியது கி. மு. 7-ஆம் நூற்றாண்டினில் என்றால் அதற்கு ஏறக்குறைய ஆயிரவாண்டுகளுக்கு முன்னேயே ஐந்திரத்தின் காலத்தில் தொல்காப்பியம் தோன்றியதென்று கருதுக.

தொல்காப்பியர் முல்லைத் திணையை முதற்கூறி அதற் குரிய கார்காலத்தை முதலிற் சுட்டிப் போந்தனர். கார் காலம் ஆவணியிற் றொடங்குவதால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஆண்டு ஆவணியிற் றொடங்கிய தென்ப. நிலவுருண்டையின் அச்சுமுனையானது சிங்கராசிக்கு நேராக இருந்த காலம் அஃதாகும். முனை சுழல்வதில் சிங்கராசியின் முந்திய ராசிக்குச் செல்லச் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்குக் குறையாது என்பர் வான நூலோர். அவ்வாறு கருதுமிடத்து, அது மேடராசியைச் சுட்டுவதற்குச் சில ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்திருக்க வேண்டும். இப்பொழுது மேடத்தினின்று பின்னை மீன ராசியை நிலத்தின் அச்சுமுனை சுட்டுகின்றதென வான நூலோர் கருதுகின்றனர். தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்னேயே ஆண்டு ஆவணியிற் றொடங்கி யிருத்தல் கூடும். பன்னாள் கழிந்து மக்கள் இவ்வான நூற் செய்தியை உணர்ந்து ஆண்டினைச் சித்திரையிற் றொடங்கியிருக்கலாம். நிலவுலகின் அச்சுமுனை மேடராசியிலிருந்து பின்னால் விலகியும் இன்னும் ஆண்டினைச் சித்தரையிலிருந்தே தொடங்குவதாகக் கணக்கிட்டு வருகின்றோம். ஆதலாற்

பின்னும் முன்னும் ஏற்படக் கூடிய காலப் பகுதியைக் கழித்தபின் சுமார் ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தொல்காப்பியம் தோன்றி யிருக்கலாம் என்றல் பொருத்த முடையதாகும்.

தொல்காப்பியர் தமது நூலுள் பாலை நிலத்தினையும் அதன்கண் பயின்ற ஒட்டகம் முதலியவற்றையும் குறித்திருப்பதால் பெருமணல் வெளிகள் இருந்த கடல் கொண்ட நாட்டைப்பற்றி அவர் கூறினர் என்று கருதி, அந்நாட்டைக் கடல் கொள்ளுமுன் தொல்காப்பியம் எழுந்ததென்று சொல்வாருமுளர். நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் என்பவன் காலத்துக் கடல்கோள் முதற்சங்கமிருந்த நாட்டை யழித்த கடல்கோளா யிருப்பின் அக் கடல்கோட்கு முன் தொல்காப்பிய ரியற்றிய தம்முடைய நூலை அக்கடல் கோட்குப்பின் அப்பாண்டியன் அவையில் அரங்கேற்றி யிருத்தல் கூடும். இக்கருத்துப்பற்றி நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியவுரையுள் "ஆதி யூழியின் அந்தத்தே இந்நூல் செய்தாரென்க" என்று கூறினர். நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் காலத்துக் கடல் வெள்ளம் இடைச்சங்க காலத்தினிடையே நிகழ்ந்திருக்குமாயின் தொல்காப்பியம் இடைச்சங்க நூலாகவே கருதப்பட வேண்டும். கி. மு. 2000-க்கு முன் ஏற்பட்ட கடல் வெள்ளம் முதற்சங்க காலத்திற் குரியதென்றும் இடைச் சங்க காலத்திற்குரிய தென்றும் இருவேறு கருத்துக்களுள்ளன. எவ்வாறாயினும் கி. மு. இரண்டாயிரத்துக்கு முற்பட்ட காலத்தில் தொல்காப்பியம் தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்பது இருவேறு கருத்தினர்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகும்.

பாணினி காலம் கி. மு. 700 ஆமெனின் அதற்கு முன் பெருவழக்கிலிருந்த ஐந்திரம் வழங்கிய காலம் அதற்

குச் சில நூற்றாண்டு முன்னதாக இருக்கவேண்டும். ஆதலால் கி. மு. 1000-க்கு முற்பட்டவை ஐந்திரமும் தொல்காப்பியமும் என்பது தெளியப்படும். தொல்காப்பியம் தோன்றிய காலத்திற்குப்பின் சிற்சில பகுதிகள் அதனுள் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். வைசியரென்பாரைப்பற்றி நூலுள் வாகைத்திணைப் பகுதியில் யாதும் கூறப்படாவிடினும் மரபியலில் "வைசியன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை" என்ற சூத்திரம் காணப்படுகின்றது. அது ஆரியக் கலப்பின் பின் ஏற்பட்டதாகும். சூத்திரம் என்ற சொல்லும் மரபியலிலே காணப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியருக்கு முன்னர் அவிநயம் என்ற ஒரு நூல் இருந்ததென்றும் அதற்குப் பல்லவதரையரென்பார் இயற்றிய உரை யொன்று இருந்ததென்றும் நன்னூல் மயிலைநாதருரையில் காணப்படுகின்றது. அவிநயம் இப்பொழுது கிடைத்திலது.

சங்கமிருந்த நகரத்தைச் சுற்றியே பன்னிருநாடுகள் இருந்தனவென்றால், அவை உரையாசிரியர்கள் சுட்டுகின்ற பன்னிரண்டு நாடுகள் தாமோவென்றும் ஐயம் நிகழற் பாலது.

"பன்னிரு நிலமாவன பொங்கர்நாடு, ஒளிநாடு, தென்பாண்டிநாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவா வடதலைநாடு எனச் செந்தமிழ் நாட்டுத் தென்கீழ்பால் முதலாக வடகீழ்பாலிறுதியாக எண்ணிக்கொள்க" என்றனர் சேனாவரையர். சிலர் சோழநாட்டைச் செந்தமிழ் நாடெனப் பற்றுள்ளத்தாற் பிற்காலத்துக் கூறினர்.

"செந்தமிழ் நாடே
மன்ற வாணன் மலர்திரு வருளால்

தென்றமிழ் மகிமை சிவணிய செய்த
அடியவர் கூட்டமு மாதிச் சங்கமும்
படியின்மாப் பெருமை பரவுறு சோழனும்
சைவமா தவருந் தழைத்தினி திருக்கும்
மையறு சோழ வளநா டென்ப''

இதைச் சைவமடத்துத் தம்பிரான்களுள் ஒருவர் இயற்றியிருத்தல் கூடும்.

ஆசிரியர் சேனாவரையர் கூறிய பொங்கர்நாடும், ஒளிநாடும் பிற்காலத்து உரைகளுட் காணப்படவில்லை. வேணாடு, புனனாடு என்பவை அவற்றிற் கீடாகக் காணப்படுகின்றன. ஆசிரியர் பவணந்தியார் திசைச் சொல்லிலக்கணங் கூறுமிடத்துச்,

'' செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினும்
ஒன்பதிற் றிரண்டினிற் றமிழொழி நிலத்தினுந்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொ லென்ப''

என்று தமிழ் வழங்கும் பன்னிரு நிலத்தோடு அது வழங்காத பதினேழ் நிலங்களுங் கூட்டியுரைத்தார்.

திரிசொல்லென்பது பல பொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல்லும் ஒரு பொருள் குறிக்கும் பல சொல்லுமாம். இனி, வடசொல்லென்பது வடமொழியாகிய ஆரியச் சொல்லென்பர். அது திசைச்சொல்லுள் அடங்குமென்று கொண்டு, வடசொல்லென்பது துறவியராகிய அறிவர் தமிழுள் வழங்கும் மொழியெனக் கொள்வாருமுளர். துறவறம் மேற்கொண்டானை 'வடக்கிருந்தா' னென்று சொல்லும் வழக்கம் பண்டைத்தமிழ் நூலுட் காணப்படுகின்றது. துறவியாகிய நிறைமொழி மாந்தர் என்பார் தமிழ் மொழியையும், பொதுவழக்காக வழங்காத மறையொலிகளையும் தம்முள் வழங்குவாராதலின், அம்மறையொலிகளை நூலுட் பொதுச் சொல்லால் விளக்குதலும்

இயல்பா மென்பதையே வடசொற் கூறிய நூற்பா தழுவிக் கொள்வதாகக் கூறுப. சொற்களுள் எழுத்துக்கள் செய்யுட்கண்ணே திரிபெய்து முறைமையை ஆசிரியர் இவ்வியலுட் கூறிப் போந்தனர். விகாரத்தை ஒரு செய்யு ளுறுப்பாகக் கருதாமையின் செய்யுளியலில் அதனை விதந்தோதிற்றில ரென்ப.

பொருளதிகாரம் என்பது அகத்திணையியல், புறத் திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப் பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல் என்னும் ஒன்பது பகுதிகளையுடையது. பொருள் என்பது அறம் பொருளின்பம் வீடென்பன வென்று ஆசிரியர் நச்சினார்க் கினியர் கூறினர். 'பொருளெனப் பொதுப்படக் கூறவே இவற்றின் பகுதியாகிய முதல் கரு உரியும் காட்சிப் பொருளுங் கருத்துப் பொருளும் அவற்றின் பகுதியாகிய ஐம்பெரும் பூதமும் அவற்றின் பகுதியாகிய இயங்குதிணை யும் நிலத்திணையும் பிறவும் பொருளாம்' என்றனர். இங்ஙனங் கூறிப் போந்தவர் நால்வகை யுறுதிப் பொருட் கும் பிறவற்றிற்கும் உள்ள தொடர்பை விளக்காதொழிந் தனர். பொருள் என்ற சொல் பொதுவாக எல்லா வகைப் பொருள்களையும், சிறப்பாகக் காட்சிப் பொருளையும் உணர்த்துவதாகும்.

"பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரும்"
"பொருளில்லார்க் கிவ்வுலக மில்லை"

என்ற விடத்து முறையே பொதுக்கருத்தும் சிறப்புக் கருத்தும் வந்தமை காண்க.

அறம் என்பது மனத்துக்கண் மாசிலனாகிய தன்மை யுடைமை. அத்தன்மை பற்றிய ஒழுக்கத்தினையும் அது குறிக்கும். ஆண்டுப் பொருளென்ற சொல் பண்பினையும் வினையையுங் குறித்தது. இன்பம் என்பது உணர்ச்சியைக்

குறிப்பதால் ஆண்டும் பண்பே பொருளெனப்படுதல் காண்க. அவ்வாறே வீடுமாம். அறமும், இன்பமும் நிகழ்தற்கு ஏதுவாகிய காலமும், இடமும் இலக்கண நூலுள் முதற்பொருளெனப்படும். காலத்திலும் இடத்தினும் நுகர்தற்குரிய பொருள்கள் கருப்பொருள் எனப்படும். இன்பநுகர்ச்சியின் சார்பாக இடத்தினுங் காலத்தினும் நிகழும் ஒழுக்கம் உரிப்பொருள் எனப்படும். நுகர்ச்சிப் பொருளானது காட்சிப்பொருள், கருத்துப்பொருள் என இருபகுதியாகப் பகுக்கப்படும். ஐம்புலன்களால் அறியப் படுவன காட்சிப் பொருளாம். உள்ளத்தினால் உணரப் படுவனவும் கருதப்படுவனவும் கருத்துப்பொருளாம். இவற்றில் ஐம்பெரும் பூதமும் அடங்குதல் காண்க. ஐம்பெரும் பூதங்கூறவே அவற்றானாகிய உடம்புகொண்டசையும் பொருளும் அசையாப் பொருளுங் கூறியவாறாயிற்று. இதுகாறுங் கூறியவற்றாற் 'பொருள்' என்னுஞ் சொல் ஞாலத்திலுள்ள யாவற்றையும் அவற்றின் வினையையும் பண்பினையும் பொதுவாக உணர்த்தி நிற்கும் என்றும், நால்வகை உறுதிப் பொருளையும் சிறப்பாகச் சுட்டும் என்றும், அவற்றுட் சிறப்பாக முதல், கரு உரிப் பொருளைக் குறிக்கும் என்றும், அவற்றுள்ளுஞ் சிறப்பாகக் கருப்பொருளின் ஒரு பகுதியாகிய செல்வத்தைக் குறிக்குமென்றும் உய்த்துணரப்படும்.

"செம்பொருள்"—குறள்.

என்றவிடத்துக் கடவுளையும் அச்சொல் உணர்த்தி நின்றது.

"பொருளல்லவரை"

என்றவிடத்து அது உயிரையும் உணர்த்தியது காண்க.

இனித் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்துள் அகப் பொருள், புறப்பொருள் என்னும் இரண்டு பகுதியாகப்

பொருள் பகுக்கப்பட்டது. அகத்திணையையும் புறத்திணையையுமே ஆசிரியர் முதற்கட் கூறிப்போந்தனர். திணையென்பது சிறப்பாக ஒழுக்கத்தையே குறிக்கும். அகமும் புறமும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையன ஆகலின், உறுதிப்பொருள்கள் நான்கும் இருவகை ஒழுக்கத்துக்குந் துணைநிற்பனவாகக் கருதப்படும். தலைவனுந் தலைவியுமாகிய இருவர் கருத்தும் ஒருமைப்பட்ட வாழ்க்கை இல்லறம் எனப்படும். இல்லறத்திற்குக் கருவி பொருள். அறம் என்பது ஒழுக்கம். அதன் பயன் இன்பம். அதற்குக் கருவி பொருள். இல்லாளைத் துணையாகக் கொண்டு வீட்டு நெறி நிற்றலும் கொள்ளப்படுமாகலின் இல்லறமும் வீட்டோடு தொடர்புறுதல் காண்க. அவ்வாறாயினும் அகத்திணைக்கு இன்பம் சிறப்பாகத் திகழ்தலின் அதனையே அகம் என்றும், ஏனைய புறம் என்றும் உரையாசிரியர்கள் கூறுவாராயினர்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் முதலாவது அகத்திணையியலுட் கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை என மூன்றாகத் தலைவன் தலைவியர்பால் நிகழும் ஒழுக்கத்தை வகுத்துரைத்தனர். கைக்கிளை யென்பது ஒருதலைக்காமம். பெருந்திணை யென்பது பொருந்தாக்காமம். ஐந்திணை யென்பது ஒத்த அன்புடையார் மாட்டுக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐவகை நிலத்தின்கண் நிகழ்வதாகிய ஒழுக்கம். பாலைநிலம் என்பது முல்லை குறிஞ்சி என்னும் நிலங்களின் திரிபாதலின், சிறப்பாக எண்ணப்படுவதல்லவாதலின், நிலம் நான்கேயாம். ஆதலால் ஞாலத்திற்கு நானிலம் என்றும் பெயருண்டு.

"நரகொடு சுவர்க்க நானிலம் புகாமல்"

—திருவாசகம், போற்றித் திருவகவல்.

என்றவிடத்து நானிலம் உலகத்தைக் குறித்தது காண்க.

நானிலத்திற்கே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தெய்வங் கூறிப் போந்தனர்.

> "மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
> சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
> வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
> வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
> முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
> சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே"

—**தொல்-அகத்திணையியல், ரு.**

முல்லை நிலத்திற்குத் திருமாலும், குறிஞ்சி நிலத்திற்கு முருகக்கடவுளும், மருதத்திற்கு வேந்தன் எனப்படும் இந்திரனும், நெய்தலுக்கு வருணனும் கூறப்பட்டனர். தெய்வம் முதலியன கருப்பொருளுள் அடங்கும்.

> "தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை
> செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
> அவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப"

—**தொல்-அகத்திணையியல், கஅ.**

சிறப்புப்பற்றி நிலங்கூறிய விடத்தே தெய்வத்தையும் உடன் கூறினர். மருதத்திற்குரிய கடவுளின் பெயர் வேந்தன் என்றே நூற்பாவுட் காணப்படுகின்றது. அக்கடவுட்கு இந்திரன் என்ற பெயர் ஆரியக்கலப்பின் பின் ஏற்பட்டதாகும். வருணன் என்ற சொல் வடமொழியிலே மேற்றிசைக் கடவுளைச் சிறப்பாகக் குறிக்கும். நெய்தல் நிலக்கடவுளின் பெயராக அதனைக் கருதுங்காலை அதனைத் தமிழ்ச்சொல்லெனக்கொள்ளுவாருமுளர். அவர் 'வண்ணன்' என்ற சொல் அங்ஙனம் மருவியதென்ப. அது வடமொழியாயின், அதற்கு நேராய தமிழ்ச்சொல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே வழக்கின் வீழ்ந்திருக்க வேண்டும். அன்றெனின் தமிழ்நாட்டு நெய்தனில

மாக்கள் ஆரியரிடமிருந்து வருண வழிபாட்டைக் கைக்கொண்டிருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு கொள்ளுதல் பொருந்தாது. என்னை? ஆரியத்துள் நெய்தல் நிலக் கடவுளாகவே வருணன் முதலிற் கருதப்படாமையாலும், ஏனைத்திணை நில மாக்களைப்போல நெய்தல் நிலத்தாரும் ஒரு கடவுளைச் சிறப்பாக வழிப்பட்டனர் என்று கோடலே பொருத்த முடைமையாலு மென்க. 'வண்ணன்மேய தண்மணலுலக' மென்ற பாடபேதம் ஒரு ஏட்டிலுள்ளதாக இப்போது கேள்வி.

முதற்பொருள் நிலமும் பொழுது மாகும். நிலங் கூறிய பின்பு பொழுதினைப் பெரும்பொழுது எனவும், சிறுபொழுது எனவும் பிரித்து ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் உரிய பெரும்பொழுதும் சிறுபொழுதும் இன்னவென்று ஆசிரியர் விதந்தோதினர். முல்லைக்குக் காரும் மாலையும், குறிஞ்சிக்குக் கூதிர், முன் பனிப்பருவம் என்பவற்றோடு யாமமும் உரியன. எல்லாத் திணைக்கும் நடுநிலத்ததாய் உள்ள பாலைக்கு நண்பகலும் வேனிலும் பின் பனிக்கால முங் கூறப்பட்டன. வேனிலை இளவேனில், முதுவேனில் என இரண்டாகக் கொள்ளின், பெரும்பொழுது ஆறுதல் காண்க. மருதத்திற்கு விடியலும் நெய்தலுக்குக் காலையுமே ஓதப்பட்டன. இவ்விரு நிலத்திற்கும் பெரும் பொழுது கூறப்படவில்லை. ஆதலிற் பெரும்பொழுது யாவும் அவற்றிற்குரிய என்பது கருதப்படும். வைகறையும் விடியலும் வெவ்வேறு பொழுதாகவும் எற்பாடு என்பது பிற்பகலாகவும் கருதுவாருக்குச் சிறுபொழுதும் ஆறுதல் காண்க. அங்ஙனமாயின் மருதத்திற்கு வைகறையும் விடியலுங் கொள்ளப்படும். அதாவது கதிரவன் உதிப்பதற்கு முற்பட்டபொழுது வைகறை யெனவும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலைப்பொழுது விடியலெனவும்

உரையாசிரியர் கூறினர், இவ்வாறு கொள்ளாது வைகறை என்பது விடியற்காலமாகவும், எற்பாடு என்பதே காலைப் பொழுதாகவும் ஆசிரியர் சிவஞான முனிவரர் பொருள் கண்டனர். 'வைகுறு விடியல்' என்ற நூற்பாப் பகுதியை வினைத்தொகையாகக் கொண்டு அவர் சிறுபொழுது ஐந்தே எனக் கொண்டனர். முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்து நிலத்திற்கும் மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்பகல் என்னுஞ் சிறு பொழுது முறையே யுரியன என்ற முனிவரர் கருத்தே மிகவும் பொருத்தமாதலின், சிறுபொழுது ஐந்தெனக் கோடலே சிறப்பாகும். வேனிலை இரண்டாகப் பிரித் தோதா விடத்துப் பெரும்பொழுதும் ஐந்தாதல் காண்க. நிலம் ஐந்தென்பது தெளிவு. ஆதலின் நிலமும் இருவகைப் பொழுதும் ஐந்து என்ற எண்ணில் முடிந்து நின்றமை காண்க.

ஒரு நிலத்தில் அதற்குரிய ஒழுக்கமின்றிப் பிறி தொரு நிலத்திற்குரிய ஒழுக்கம் நிகழ்தலும், வேறுநிலக் கருப்பொருள் தோன்றலும் திணைமயக்கம் எனப்படும். அகத்திணையியலுட் போந்த பிறகருத்துக்கள் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

இனிப் புறத்திணையியல் என்பது அகப்பகுதியாகிய எழுதிணைக்கும் நேராகிய புறத்திணை ஏழின் இலக்கணத் தையும் வகுத்து விளக்குவது. அவை வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டிணை என்பன. இவை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந்திணை, கைக்கிளை யென்னும் அகத்திணை களோடு ஒருபுடை ஒப்புடைய புறத்திணைகளாம். அகம் என்ற சொல் இல்வாழ்க்கையை உணர்த்துவதாகக் கொண்டு அவ்வாழ்க்கைக்குத் தலைவன் தலைவி நேர்படுதல்

சிறப்பது போலப் புறவாழ்க்கைக்கு அரசியல் நன்கு நிலை பெறும் வண்ணம் பகைவரைப் பொருது வெல்லுதல் இன்றியமையாமையின் போர்க்குரிய திணைகளாகவே புறத்திணைகளுள் முதல் நான்கும் அமைந்துள்ளன. பகைவரது நிரைகோடல் (வெட்சி) போர் தொடங்குதற்குக் காரணமாய்க் களவொழுக்கம் போல்வது. வஞ்சியென்பது நிரையிழந்த அரசன் எதிரியை அடுதற் பொருட்டுச் செல்லும் ஒழுக்கமாம். அங்ஙனம் செல்லாதவிடத்து எதிரி தனது கோட்டையை வளைத்ததும் தான் அதனுள்ளிருந்து காத்தல் உழிஞையாகும். போரில் எதிரியை வென்றழித்தல் தும்பையாகும்.

போரிற் பலதுறைகளைக் குறித்தற்கு வெவ்வேறு பூக்களாலாகிய மாலையைப் போர்வீரர் அணிந்தமையால் அப்பூக்களின் பெயர் அத்துறைகளுக்காயின. பிரிவை புணர்த்தும் பாலைக்கு நேராய புறத்திணை வாகையாகும். அது ஒவ்வொருவருக்கும் இயல்பாய ஒழுக்கத்தை மிகுத்துக் கூறுவது. பெருந்திணைக்குப் புறத்திணை காஞ்சியாகும். காஞ்சி யென்பது நிலையாமை கண்டு வீட்டின்பங் கருதிச் செல்லும் ஒழுக்கமாகும். கைக்கிளைக்குப் புறமாவது பாடாண்பகுதி. அது தேவரையும் மக்களையும் வாழ்த்தி விழைவதை வேண்டுதலாகும். புறத்திணையுள் ஒவ்வொன்றும் பலபல துறைகளை உடையன. அவை விரிப்பிற் பெருகும்.

களவியலென்பது ஒத்த அன்புடைய தலைவனுந் தலைவியும் தாமே எதிர்ப்பட்டு உள்ளப் புணர்ச்சியாதல் மெய்யுறு புணர்ச்சியாதல் நிகழ மறைந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம். இருவரும் மணம் புரிந்து இல்லறம் நிகழ்த்துவதற்கு முன் இவ்வொழுக்கம் நிகழுதற் குரியது. இவ்வொழுக்கம் பலதுறைகளை யுடையது. தலைவற்கும் தலைவிக்

கும் பத்து வகையில் ஒப்பமைதல் சிறந்தது: அவற்றை ஆசிரியர் மெய்ப்பாட்டியலுள் ஒரு நூற்பாவுட் குறித்துள்ளார்.

"பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோ
டுருவு நிறுத்த காம வாயி
னிறையே யருளே யுணர்வோடு திருவென
முறையுறக் கிளந்த வொப்பினது வகையே"

—மெய்ப்பாட், உ௫.

அவையாவன, பிறப்பு, ஒழுக்கம், ஆண்மை, ஆண்டு (வயது), வடிவம், அன்பு, நிறை, அருள், அறிவு, செல்வம் என்பன.

களவியற் றுறைகளின் விளக்கம் இறையனார் அகப்பொருள் ஆராய்ச்சியிற் காணப்படும். அவை ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

கற்பு என்பது தலைமகனையுந் தலைமகளையும் அன்னோரது பெற்றோர் முதலியோர் நெறிச் செயல்கள் (மணச்சடங்குகள்) நடத்திக் கொடுப்பக் கொள்வதாகும். களவொழுக்கத்திலே தலைவனுடன் தலைவி உடன்போகிய காலத்திலே கொடுப்போர் இல்லாமலும் மணச்செய்கை நிகழ்தற் குரியது.

"கொடுப்போ ரின்றியுங் கரணம் உண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான"

—தொல்-கற்பியல், உ.

என்பது நூற்பா.

கரணமில்லாமலும் கற்பு நிகழ்ந்த காலம் உண்டென்பது கீழ்க்கண்ட சூத்திரத்தாலினிது விளங்கும்.

"பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப"

பரத்தையிற் பிரிவு, வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிவு, பொருள்வயிற் பிரிவு, கல்வியிற் பிரிவு முதலியன கற்பியற் றுறைகளுள் வருவன.

கல்வியிற் பிரிவு மூன்றாண்டு அளவு கூறப்பட்டது. ஏனைக் காரணம்பற்றிய பிரிவு ஓர் ஆண்டிற்குள் முடிவு பெறல் வேண்டுமென்பது ஆசிரியர் கருத்து. களவியலுள்ளுங் கற்பியலுள்ளும் இன்னின்னார் இன்னின்ன பொருளை அமைத்துக் கூறுதல் தழுவத் தக்கதென்று ஆசிரியர் விதந்தோதினர். பொருளியல் அகவொழுக்கத்தின் ஒழிபியலாக அமைந்துள்ளது. மெய்ப்பாட்டியலுள் பெருமிதம் (வீரம்), அச்சம், வியப்பு, இழிவு, உவகை, அவலம், நகை, வெகுளி என்னும் எண்வகைச் சுவைகளின் இலக்கணங் கூறப்பட்டது. நடுவுநிலை தனியே கூறப்படவில்லை. அது வீரத்துள் அடங்கும் என்ப சுவைப் பொருள், சுவையுணர்வு, அதனால் உள்ளத்தில் நிகழுங் குறிப்பு, அக்குறிப்பினை வெளிப்படுத்தும் வேறுபாடு என்னும் நான்கும் ஒவ்வொரு சுவைக்குங் கூறப்படும். இவ்வேறுபாட்டினை விறலென்றும் சத்துவமென்றுங் கூறுவார்கள். அவற்றுள் சுவைப்பொருளும் சுவைக்கும் பொறியுங் கூடியவழியே சுவை பிறத்தலான் அவையிரண்டும் ஒன்றாகக் கருதப்படும். ஆகவே மெய்ப்பாட்டியலுட் கூறப்படும் ௩௨-பொருளும் ௧௬-ஆகவுங் கருதப்படும். சுவைப் பொருளைமட்டுங் கருதுவோர் ஆண்டுக் கூறப்படும் பொருள் எட்டென்பர். நகைச் சுவைக்குக் காட்டாவன 'ஆரியர் கூறுந்தமிழும், குருடரும் முடவருஞ் செல்லுஞ் செலவும், குழவி கூறும் மழலையும் போல்வன.' ஒவ்வொரு சுவையும் பிறத்தற்குக் காரணங்களும் இவ்வியலிலே கூறப்பட்டன. களவொழுக்கத்தே தலைவன் தலைவியர் மாட்டு நிகழ்தற்குரிய மெய்ப்பாடுகள் விரித்தோதப்

பட்டன. நடுநிலையென்பது வைதாலும் அடித்தாலும் வாழ்த்தினாலும் ஒருவகை மாற்றமு மின்றி யிருக்கும் உயர்தன்மையாகும். அதற்கு மெய்ப்பாடு என்னும் விறல் இன்மையின் அதனை ஆசிரியர் இவ்வியலுள் விதந்தோதிற்றிலர்.

இனி, உவமவியலுள் வினை, பயன், மெய், உரு என்ற நான்கும்பற்றி உவமைகள் வருமென்பதும், உவமையும் பொருளும் ஒத்தல் வேண்டுமென்பதும், உவமைப்போலி இவையென்பதும் விரித்துக் கூறப்பட்டன. உவமையணியே மற்றெல்லா அணிகட்குந் தலைமையா மாதலின் அதனை விரித்தோதிய ஆசிரியர் பிற்காலத்தார் போல அணியியலென்று ஒன்று வேறு வகுத்துரைத்திலர்.

" உவமை யென்னுந் தவலருங் கூத்தி
பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புனைந்து
காப்பிய வரங்கிற் கவினுறத் தோன்றி
யாப்பறி புலவ ரிதயம்
நீப்பறு மகிழ்ச்சி பூப்ப நடிக்குமே "

என்று பிற்காலத்தார் செப்பியது காண்க.

செய்யுளியலுள் செய்யுளுறுப்புக்கள் விரித்து விளக்கப்பட்டன. அவையாவன: எழுத்தினளபு, அசை, சீர், அடி, மரபு தூக்கு, எதுகை, நோக்கு, பாவின் அளவு, திணை, ஒழுக்கம், கூறுவோர், கேட்போர், களன், காலம், பயன், மெய்ப்பாடு, குறிப்பு, கருத்து, பொருள், துறை, முடிபு, ஓசை என்பனவாம். 'பாவென்பது சேட்புலத்திருந்த காலத்தும் ஒருவன் கருத்தும் சொல்லுந் தெரியாமற் பாடுங்கால், அவன் சொல்லுகின்ற செய்யுளின் வேறுபாடு கண்டு, அது இன்ன செய்யுளென் றுணர்வதற்கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை' என்றனர்

ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர். பாக்களுக்குச் சிறப்பு அவற்றின் ஓசையை வைத்தென்பது இதனாற் கருதப்படும். வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்பன நால்வகைப் பாக்களாகும். செப்பலோசை வெண்பாவிற்கும். அகவலோசை ஆசிரியத்திற்கும், துள்ளலோசை கலிப்பாவிற்கும், தூங்கலோசை வஞ்சிக்கும் உரியன வாகும். துள்ளலோசையும் தூங்கலோசையும் கலந்து வருவது மருட்பா. அது தனிப்பாவன்மையின் அதற்குத் தனியோசை யில்லை.

பரிபாடல் என்பது வெண்பா யாப்பினால் வருவதே யாயினும், சில இடங்களில் வெண்டளையும் ஆசிரியத் தளையும் விரவத் துள்ளலோசையோடு வருதலுங் கூடும். தனிப்பாவகை நான்கே. மருட்பாவும் பரிபாடலும் கலப்பியல்புள்ளன. இவ்வறுவகைப் பாக்களே முதன் முதலில் மிகுதியும் பயின்று வந்தன. பாவினங்கள் அக் காலத்தில் மிகுதியாகப் பயில வில்லை. தளையென்பது சீரின் இயல்பேயாதலின் ஆசிரியர் சீரின் வேறாக அதனை உறுப்பெனக் கூறிற்றிலர்.

செய்யுளென்ற சொல் அக்காலத்திலே எவ்வகை யிலக்கியத்தையும் குறிக்க வழங்கி வந்தது. நூல், உரை, பாட்டு, முதுமொழி, மறைமொழி, பிசி, அங்கதம் என்னும் ஏழு வகையாக இலக்கியம் விளங்கிற்று. நூலென்பது ஒரு பொருளைப் பற்றிய உண்மைகளைக் கோவைப்படுத்து முன்பின் முரணாமற் கூறுவது.

நூலெனப் படுவது நுவலுங்காலை
முதலு முடிவு மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
உண்ணின் றகன்ற வுரையொடு பொருந்தி
நுண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே.

—செய்யுளியல், கசுக.

நூற்பா யாப்பு, பாட்டு என்பதனுள் அடங்காது. இக்காலத்து, சயன்சு[1] என்ற ஆங்கில நூலின் பொருளே நூலென்பதன் பொருளோடு ஒத்திருக்கின்றது. உரையானது பாட்டுக்களுக் கிடையில் விரவி அவற்றின் தொடர்பினை விளக்குதற்கும், பாட்டுக்களுக்குப் பொருள் எழுதுவதற்கும், நகைச்சுவைமிக்க கதைகள் எழுதுவதற்கும், அகப்பொருள் புறப்பொருள்களின் தொடர்புடைய கட்டுரை வரைதற்கும் பயன்பட்டு வந்தது.

பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினானும்
பாவின் றெழுந்த கிளவியானும்
பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானுமென்
றுரைவகை நடையே நான்கென மொழிப.

—செய்யுளியல், கஎக.

முதுமொழி யென்பது நுட்பமாயுஞ் சுருக்கமாயும், விழுமிய பொருள் பயப்பதாயும், எளிதாய்ப் பொருள் விளக்குவதாயும், சொல்லும் பொருட்டுக் காரணங் குறிப்பதாயுமுள்ளது. பிசி யென்பது உருவகத்தாற் பொருள் விளக்குவது. பிறைகவ்வி மலை நடக்குமென்ற விடத்து உருவகமாக யானை கூறப்பட்டது காண்க. அங்கதமென்பது வசையைக் கரந்துரைப்பது. "ஆநந்தஞ் சேர்க" என்ற விடத்து மகிழ்ச்சியை யடைக என்று புகழ்வதுபோற் றோற்றி, மரணமடைகவென்று வசை கூறியதாயிற்று.

அக்காலத்திற் செய்யுளென்ற சொல் வழங்கிய பொருளில், இக்காலத்து நூலென்னும் சொல் வழங்குகின்றது.

---

1. Science.

தமிழில் மறைமொழி யென்பது அருளாளர்களாற் றிருவருளாற்றலின் உதவிகொண்டு கூறிய மந்திரம். "நிறைமொழி மாந்தர்...." என்னும் செய்யுளுரையில் 'ஈண்டுக் கூறியது தமிழ் மந்திரங்களை, அவற்றை வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க' என்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரைத்தது காண்க.

தொடர்நிலைச் செய்யுளின் வனப்பானது அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்னும் எட்டு வகைப்படும். அம்மை என்பது மிகுதியாகிய அடிகள் வராமல் அறம் பொருள் இன்பங் களைப் பற்றிக் கூறுவதாகும். அழகென்பது செய்யுளில் வழங்கும் நன்மொழிகளாற் செய்யு ளியற்றுவது. தொன்மை யென்பது பழங்கதையை யெடுத்து நயம்படக் கூறுவது. தோலென்பது நால்வகைப் பொருள்களும் மெல்லிய சொற்களால் அமைக்கப்பட்ட அடிவரை யில்லாத செய்யுட்களின் தொடர்பாகும். விருந்தென்பது புதுவதாகக் கூறுவது. இயை யென்பது ஞகரம்முதல் னகரம்வரை உள்ள எழுத்துக்கள் இறுதியாக வரும்படி செய்யுட் செய்தல். புலனென்பது உலக வழக்கினுள்ள ஒவ்வொரு குழுவினர்க்குரிய வழக்கச் சொற்களை யமைத் துக் கூறுவது. மெல்லெழுத்தும் லகார ளகாரங்களும் அமைந்த சேரி மொழிகொண்டு பொருள் விளக்குவது இயைபு என்று சொல்லப்படும்.

இனி, மரபிய லென்பதனுள் பல்லுயிர்களின் ஆண் பெண் குழவியென்பவற்றின் மரபுப் பெயரும், அறிவு காரணமாக ஆறுவகையாகப் பகுக்கப்படும் உயிர்கட்கு இலக்கணமும், எடுத்துக் காட்டும், **அந்தணர், அரசர், வேளாளர்** என்பவர்களது உரிமைத் தொழில்களும், முதனூல், வழிநூல் என்னு மிருவகை நூலினிலக்கணமும்,

ஈரைங்குற்றமும், முப்பத்திருவகை யுத்தியும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. விலங்குகளோடு மக்களுள் மன அறிவு சாலாதவர்கள், ஐயறிவுயி ரென்னும் வகையுள் வைத்து எண்ணப்படுகிறார்கள்.

"மாவு மாக்களு மையறி வினவே"
"மக்கள் தாமே ஆறறி வுயிரே"

என்பனவற்று லறிக.

அந்தணர்க்கு நூலும், கமண்டலமும், முக்கோலும், மணையும் உரியன வென்றாசிரியர் மொழிந்தமையால் அந்தணரென்பார் ஒருவகைத் துறவிய ராவரென்பது கருதப்படும். நூலென்பது கற்கும் ஏட்டினை யுணர்த்திற்று.

"நூலே கரக முக்கோன் மணையே
யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய"

என்பதனு லறிக.

திருவள்ளுவர் நூலுள் அந்தணரைப் பற்றி,

"அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்"

என்ற திருக்குறள் நீத்தார்பெருமை என்னும் அதிகாரத்திலமைந்துள்ளதும் அறியத்தக்கது.

"வேளாண் மாந்தர்க் குழுதூ ணல்ல
தில்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி"

என்ற நூற்பாவால் தொழுதுண்பதுங் குற்றேவல் செய்வதுமாகிய சூத்திரர்க்குரிய இலக்கணம் வேளாளர்க்குக் கூறப்படாமை காண்க.

'இல்லென மொழிப' என்றது ஒருவகையார் கருத்தைத் தெரிவிப்பதாகும். வேளாளர்க்கு வணிகமுமுண்டென்பது பட்டினப்பாலையுட் கூறப்பட்டது. தமிழ் நாட்டு அரசர் மூவேந்தரும் பெண்கோடல் கொடுத்தல்

செய்வதற்குரிய மரபினர் வேளாள ரென்பது ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியருரையால் இனிது விளங்கும். மன்னர்க்கு முடிசூட்டினோர் வேளாள ரென்பது ஆராய்ச்சியால் விளங்குதலின், அரசரும் வேளாளரே யாவர். தமிழ்நாட்டிலே மருதநிலத்தின்கண் நாகரிகஞ் சிறந்திலங்கிய வகையினர் வேளாள ராதலின், கடவுள் வழிபாட்டிற்குரிய தமிழ்ப் பார்ப்பாரும் முதன் முதலில் வேளாள ரென்பதே கருதப்படும். பிற்காலத்தில் ஆரியர் கலப்பினால் நாற்குலத்தாராகப் பிரிக்கப்பட்டபோது, கடவுள் வழிபாடும், அரசியலும், வாணிகமும், வெவ்வேறு பிரிவினர்க் கமைத்தபின் எஞ்சிநின்ற வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதுண்பதே தொழிலென்று வரையறுக்கப்பட்டது. இப்பிரிவு நடந்த பின்னர் வைசியர்க்கும் வேளாளர்க்கு முரிய நூற்பாக்கள் மரபியலுட் போந்தன வென்பது ஒருசாரார் கொள்கை. மரபியல் நூற்பாவினுள், சூத்திரம் என்ற சொல் பயிலுங் கட்டளைகள் பலவும், பிற்காலத் தெழுந்தனவென்பது ஒரு சாரார் கொள்கை.

களவிய லுரையுட் சுட்டிய இடைச்சங்க நூல்களாகிய எத்துணையோ பரிபாடல், களரியாவிரை என்னும் செய்யுள் நூல்கள் இத்தன்மையன வென்று அறிதற்கிடமில்லை.

இடைச்சங்க காலத்தில் இருந்தையூர்க் கருங்கோழி மோசி, வெள்ளூர்க்காப்பியன், சிறுபாண்டரங்கன், திரையன் மாறன், துவரைக் கோமான், கீரந்தை என்பாரும், அகத்தியர் தொல்காப்பியனாரும் சிறந்த புலவர்களாக இருந்தனரென்பது கூறப்பட்டது. அவர்களுள் இன்னார் இன்ன நூல் செய்தாரென்று விளங்கவில்லை. கலி, குருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலையகவல் என்பன அவராற் செய்யப்பட்டன வெனினும் அவை யாவை யென்பதும்,

எத்தன்மையன வென்பதும் விளங்கவில்லை. இடைச்சங்க காலத்தில் எழுந்த இசை யிலக்கண நூல்கள் சிலவற்றின் பெயர் கூறப்பட்டுள்ளன. இசைநுணுக்க மென்பது தெள்ளிய தமிழ்ச்சொல்லாக விளங்குகின்றது. மாபுராணம், பூதபுராணமென்பன வடசொற் றொடரோ, தென்றமிழ்த் தொடரோ என்ற ஐயத்திற்கு ஏதுவாயிருக்கின்றன. தொல்காப்பியம் ஒன்றே இடைச்சங்க நூலென்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது.

இடைச்சங்க காலத்தின் முடிவில் ஆண்ட முடத் திருமாறன் காலத்தே ஒரு கடல்கோள் நிகழ, அவ்வரசனே இப்பொழுதுள்ள மதுரையிலோ மணவூரிலோ கடைச்சங்கத்தைத் தொடங்கியதாகத் தெரிகின்றது. இடைச்சங்கத்தார் காலத்திலே கொற்கை என்பது ஒரு துறைமுகமாக இருந்திருத்தல் கூடும். கொற்கையிலே பாண்டியர் அரசாண்டதாகத் தெரிகின்றது. மதுரை தலைநகரான பொழுது கொற்கை இளவரசருக்கு இடமாக விருந்தது. திருவிளையாடற் புராணத்திற் கடைச்சங்கம் நிறுவிய பாண்டியன் வங்கியசேகரனென்று கூறப்பட்டது. முடத்திருமாறனுக்கு அப்பெயரமைந்ததற்குக் காரணம் விளங்கவில்லை.

இறையனா ரகப்பொருளென்பது பாண்டிய நாட்டிற் பன்னிரண்டியாண்டு நிலைத்திருந்த கருப்பொன்று கழிந்த பின், பாண்டிய மன்னன் தமிழ்ச் சங்கத்தை மீட்டும் நிறுவிய காலத்தே கூடற்பெருமான் பீடத்தின் கீழ்க் கண்டெடுத்ததோர் அகப்பொருணூலாகும். இது வெளிப்பட்டஞான்று தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் மறைவுற்றிருந்தது போலும்! மேற்குறித்த கருப்பானது, கி. மு. நாலாவது நூற்றாண்டிலே நிகழ்ந்ததாக வரலாற்றாசிரியர் கருதுவதால் அந்நூற்றாண்டின் இறுதியிலே

இந்நூல் வெளிப்பட்டிருத்தல் கூடும். இதற்கு நெடுங் காலத்திற்குப் பின்னேயே இந்நூற்கு உரைகாணத் தொடங்கினர். இறையனாரகப் பொருளிற் குறிக்கப்பட்ட வற்கடம் வடநாட்டுக் கிரேக்க தூதுவர் குறிப்புக்களிற் பேசப்பட்ட கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் (கி. மு. ௩௱௨௬) இந்தியாவில் ஏற்பட்ட வற்கடமாமெனின் கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியாதல் கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமாதல் இறையனாரகப் பொருளின் காலமாயிருத்தல் கூடும். திருவிளையாடற் புராணத்திலே உக்கிரகுமார பாண்டியன் காலத்தில் வற்கடம் நீடித்திருந்ததென்று கேட்கப்படுகின்றது. அதுவும் மேற்குறித்த வற்கடமேயாம்.

சந்திரகுப்தர் காலத்திலிருந்த பத்திர பாகு என்னும் சைன முனிவர் காலத்தில் பஞ்சமொன்று பன்னிரண் டாண்டு நீடித்ததென்று நூல்களால் விளங்குகின்றது. மேலும் இப்பஞ்சத்தை மணிமேகலையும் குறிப்பிடுதலை உற்று நோக்குக. "பன்னீராண்டு பாண்டி நன்னாடு மன்னுயிர் மடிய மழைவளம் இழந்தது" (14—55, 56)

"காய்சின வெய்யோன் சேயோன் முன்
செலக் கதிர் கால் வெள்ளித்
தேசிகன் பின்பு சென்று நடக்குமிச்
செயலான் மூங் கீர்த்
தூசின வுலகிற் பன்னீராண்டு வான்
சுருங்கு மென்று
பேசின நூல் கண்மாரி பெய்வில் போற்
சென்று கேண் மின்"

எனத் திருவிளையாடற் புராணத்திலுள்ள பாட்டினாலும் அறிக.

இறையனார் அகப்பொருளுரை நக்கீரனால் இயற்றப் பட்டுப் பத்துத் தலைமுறையாகப் பாடல் கூறப்பட்டு

வந்த தென்று தெரிய வருகிறது. ஆதலின் நக்கீரனூர் வாழ்ந்த கி. பி. முதல் நூற்றூண்டிற்றேன்றி நான்காவது நூற்றூண்டில் எழுதப்பட்டபடியே வழங்கலாயிற்றென்று கருத இடமுண்டு. இந்நூலுக்கு நக்கீரனூரும் பிறரும் செய்த உரையுள் நக்கீரனூர் உரையே சிறந்ததென்பது உக்கிரப்பெருவழுதி காலத்தில் முடிவு செய்யப் பெற்றிருக்கலாம். இந்நூலின் இடையிடையே சில பகுதிகள் வெவ்வேறு காலங்களிற் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். 6-வது நூற்றூண்டில் ஆட்சி செய்த அவனி சூளாமணி மாறன் என்னும் பாண்டியன்மீது இயற்றிய கோவையின் செய்யுள்கள் பலவும் களவியலுரையில் ஒரு புலவரால் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் மறைமலையடிகள் ஆராய்ச்சியால் புலனுகும்.

உக்கிரப் பெருவழுதி காலத்திற்கு நெருங்கிய பிற்காலத்திலேயே மணிவாசகனூர் கோவை யியற்று முன்னேயே களவியலுரை முடிவு பெற்றிருக்கலாம். உக்கிரப் பெருவழுதி காலத்திற்குப் பின்னிருந்த ஒரு புலவரால் முச்சங்க வரலாறு இணைக்கப்பட்டுள்ளது போலும். 6-வது நூற்றூண்டிற்குப் பின் இப்பொழுதுள்ள நிலையில் களவியலுரை அமைந்தது என்னலாம்.

'முத்தமிழ்' என்ற பகுப்புண்மை தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னரே இருந்ததென்பதற்கு 'இசையொடு சிவணிய நரம்பின மறைய' என்னும் தொல்காப்பியச் சொற்றெடர் இசைத்தமிழ் உண்டென்ற குறிப்பையும் "நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்" என்று அந் நூற் சொற்றெடர் நாடகத்தமிழ் உண்டென்ற குறிப்பையும் உணர்த்துவதால் விளங்கும்.

சிலப்பதிகார நூற்சிறப்புப் பாயிரத்து "குடக்கோ முனி சேரன், தண்டாவுரை முத்தமிழ்" என்றதும்

தேவாரத்தில் முத்தமிழ் பற்றிய குறிப்புகள் பல வருத லும் சம்பந்தர் தம்மை, "முத்தமிழ் விரகர்" என்றதும் நோக்குக. "ஏழிசைச்சூழல் புக்கோ" என்ற மணிவாசக அடி இசைத் தமிழ்ச் சங்க மிருந்தமையைக் குறிப்பா லுணர்த்தும்.

"தமிழின் நீர்மைபேசித் தாளம் வீணை பண்ணினல்ல, முழவமொந்தை மல்கு பாடல் செய்கை இடமோவார்" என்ற சம்பந்தர் தேவார அடிகளில் 'தமிழினீர்மை' என்றதனால் இயற்றமிழும் 'மல்கு பாடல்' என்றதனால் இசைத்தமிழும் 'செய்கை' என்றதனால் நாடகத்தமிழும் குறிப்பாலுணர்த்தப்பட்டமை காண்க.

தலைச்சங்கத்திலுள்ள இசைப்பாடல்கள் பரிபாடல் என வழங்கின. அக்காலத்து இசை நூல்கள் முதுநாரை, முதுகுருகு என்பன. இடைச்சங்கத்து இசை நூல் சிகண்டி யின் இசை நுணுக்கமாகும். கடைச்சங்க காலத்தில் வரி என்பது இசைப்பாடல்களையும், சிற்றிசை, பேரிசை என்பன இசை நூல்களையும் குறிக்கும். தலைச்சங்க நாடகத் தமிழ் நூல்களாகிய பரதம், அகத்தியம் என்பன வும்; பிற்காலத்துத் தோன்றிய முறுவல், சயந்தம், குணநூல் செயிற்றியம் என்பனவும் அடியார்க்கு நல்லார் காலத்திலேயே மிகுதியும் இறந்தொழிந்தன. அடியார்க்கு நல்லார்க்குப் பயன்பட்ட யாமளேந்திரர் செய்த இந்திர காளியமும் அறிவனார் செய்த பஞ்சமரபும், ஆதி வாயிலார் செய்த பரதசேனாபதியமும் மதிவாணனார் நாடகத்தமிழ்நூலும் இக்காலத்திற் கிடைத்தற் கரியன.

இயற்றமிழ் நூல்களாகிய பன்னிருபாடலும், காக்கை பாடினியம், பனம்பாரனார் சூத்திரம் என்பனவும் இப் பொழுது கிடைத்தில.

தமிழாது முதற்கழகம் கடல் கொண்ட நாட்டிலே நிலைத்திருந்தகாலை இந்தியநாடு முழுதும் தமிழ் மக்களே பரவியிருந்தனர். அவர்கள் பெருந்தலைவராகிய சிவனார தாட்சிக்குள் பனிமலையும் அடங்கியிருந்த காலத்தே அவர் திருமணம் ஆண்டு நிகழ நேர்ந்தது. சிவனாரது முதல் அடியவராகிய அகத்திய முனிவர் பனிமலையினின்று பிற்காலத்தே தென்புலம் சென்றாரென்றால் அவர் தமிழ்ப் பெருநாட்டின் வடகோடியிலிருந்து தென்பகுதிக்குச் சென்றாரென்றே கருத்தாதல் தெளிக. அவர் ஆரிய நாட்டிலிருந்து தென்தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தாரென்று சொல்லுதல் வரலாற்றுத் தவறாகும். ஏனெனில் வடநாடு முழுவதும் தமிழ்மக்கள் ஆரியர் வருவதற்குமுன் பரவிப் பெருகி யிருந்தமையால் தமிழ் முனிவராகிய அகத்தியர் வடபுலம் நின்று தென்புலஞ் சென்றகாலை வடநாடு ஆரிய நாடாக மாறவில்லை. பனிமலை அடிவாரமுதல் பெலுத் தானம்வரை தமிழ்மக்கள் பரவி யிருந்தமையாற்றான் ஆரியமக்கள் வடமேற்கிலிருந்து இந்திய நாட்டினுட் புகுந்த காலத்தில் அவருடைய இருக்கு வேதத்துள் தமிழ்க் கருத்துக்களும் சொற்றொடர்களும் புகுவன வாயின. ஆரியர் வடநாட்டிற் புகுவதற்கு முன்னேயே தென்தமிழ் நாட்டிலே மக்கள் உயர் நாகரிக முற்றுத் தமிழ் நான்மறையும் சிவனருள் நூல்களும் உடையராய்த் திகழ்ந்தனரென்றும், சிவனார் திருமணமும் மூவெயி லழிவும், சூரன் போரும் முடிவுற்றன வென்றும் அக் காலத்தை அடுத்தே சிவனார்பாலும் அவர்தம் புதல்வர் பாலும் அறநூல் கேட்டுப் புலமைசான்ற அகத்தியர் முதலாயினோர் முதற்கழகமாகிய தலைச்சங்கத்தை நிறுவின ரென்றுங் கருதுக. முதலூழிச் செய்தி இவ்வாறாக, இரண்டாவது ஊழியில் நிலைநாட்டப்பட்ட இடைச்சங்க

காலத்தேதான் ஆரியர் தொடர்பு தமிழர்க்கு ஏற்பட்டது. அக்காலத்திருந்த அகத்தியர் தலைச்சங்க சிறுவிய அகத்தியரேயாமாயின் அவர் பன்னெடுங்காலம் இருந்திருக்கவேண்டும். அவரல்லரெனின், அவர் குடும்பத்தின் வழிவந்த பிறிதோ ரகத்தியரே இராமாயண காலத்தில் சிறப்பொடு திகழ்ந்திருக்கலாம். இவரைப் பற்றியே கும்பத்திற் பிறந்தமை முதலான பல்வகை ஆரியக் கதைகள் ஏற்பட்டன.

இடைச்சங்க காலத்திலே ஆரியத்தினுடைய கருத்துக்களும் சொற்களும் சிறுபான்மை தமிழ்நாட்டிற் பரவின. தமிழர் மணத்தைக் கந்தருவ மணத்தோடு ஒப்பிட்டுக் கூறும் வழக்கமும் வெவ்வேறு வகைத்தாய மணச்சடங்குகள் நிகழ்த்தும் வழக்கமும் ஆரியக்கலப்பின் பயன்களாமென்க. அகநானூற்றுள் அகூ-ம் பாட்டிற் கூறிய மணநிகழ்ச்சி முறையும் உடன் போக்கிற்குமுன் தலைவற்குத் தோழி கூறும் அறவுரையும் தமிழர்க்கே உரியன. அவைபோல்வன ஆரியக் கலப்பால் வந்தன வல்ல. எண்வகை மணம் ஆரியர்க்குரியன. ஐந்திணை, கைக்கிளை, பெருந்திணை என்னும் மூவகையுமே தமிழர்க்குள் வழங்கின. அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற நால்வகைப் பகுப்பு ஆரிய வருண முறையைப் பின்பற்றித் தமிழகத்தில் அமைத்துக் கொள்ளப் பட்டதோ என்பது ஓர் ஐயப்பாடு. ஆனல் ஆரிய வகுப்பு முறையில் நான்காவதாய் நின்றவர்களும் தமிழ்நாட்டு வேளாளர்களும் ஒத்த தொழிலுடைய ரல்லர் என்பது யாவர்க்கும் இனிது விளங்கும். வேளாண் மாந்தர் உழுதுண்பாரே யன்றிச் 'சூத்திரர்' போலத் தொழுதுண்பாரல்லர் என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரே அறுதியிட்டுரைத்தனர். இக்கருத்தைப் பற்றியே பிற்காலத்தில்

வேளாளரை வைசியருள் அடக்கிப் பேசும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. இதுவும் ஒருவாறு தவறுடைத்தே. என்னை? ஆரிய வகுப்பு முறையைத் தமிழ்நாட்டிற்கு உரியதொன்றென்று இது தோற்றுவித்தலின் என்க. தமிழ் நாட்டிலே மருதநிலத் தலைவராகிய வேளாளப் பெருமரபினரின் உட்பகுதியாராகவே அந்தணர், அரசர், வணிகர் என்னும் மூவேறு பிரிவினரும் அடங்குவர். தொழில்பற்றி வகுப்புற்றகாலே, எஞ்சிய அம்மரபினரே வேளாளரென வாளா கூறப்பட்டன ரென்றறிக.

இப்பொழுதுள்ள வடமொழி நான்மறைகளை வியாசர் வகுத்தமைப்பதற்கு முன்னேயே தொல்காப்பியம் முழுமுதல் நூலாக இலங்கிற்றென்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியப் பாயிர உரையில் கூறிப் போந்தனர். முதனூல் இறைவன் கண்ட தென்ற கருத்தும், நிலையிலா மெய்க்கும் அதனுள் நிலவும் உயிர்க்கும்வேறாக அவ்வவற்றிற்குச் சார்பாய்த் தோன்றாத் துணையாய் எஞ்ஞான்றும் இன்பம் ஈயவல்ல தனிமுதற் கடவுள் ஒருவன் உளன் என்ற உயரிய கொள்கையும், அவனது திருவருளைத் 'தாய்' என வழிபடும் முறையும், ஓங்கார முதுமொழியும், வித்தெழுத்து மறைமொழியும் பிறவும் பண்டைத் தமிழ்ப் பனுவல்களினின்று ஆரிய மறைகளுட்புகுந்த அரும் பொருள்களாமென் றுணர்க. இவைகளே சுவேதாசுவதரம் முதலிய சைவ உபநிடதங்களிலும் சைவ சித்தாந்த ஆகமங்களிலும் தமிழ் நூல்கள் மறைபட்ட பிற்காலத்தே பெருமரபிற்றாய்ப் பயின்று வந்தமையான் அவற்றைத் தமிழ்ச் சைவ நன்மக்கள் தம்மநூலென்று போற்றிப் பாராட்டிச் சீராட்டினரென்று தெளிக.

அதிகாரம் ௬

கடைச்சங்க காலம்

இடைச்சங்கத் திறுதியிலிருந்து பின் கடைச் சங்கத்தை நிறுவியமுதல் திருமாறன் என்பவன் நற்றிணையில்தான் பாடிய பாட்டொன்றில் குட்டுவன் ('குட்டுவன் குடவரைசனைய') என்னும் சேர மன்னன் ஒருவனைக் குறித்துள்ளான். பாரதகாலம் 5000 ஆண்டுகட்கு முன்னதாயின் முடத்திருமாறன் அதற்குப் பின்காலத்தவனாக இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் கடைச்சங்ககாலம் இறையனாரகப் பொருளில் குறிப்பிட்டபடி கி. மு. 1600 முதல் கி. பி. 250 வரை உள்ள கால எல்லைக்குட்பட்ட தாகலின் என்க. பாரதப்போர் சுமார் கி. மு. 12-ம் நூற்றாண்டுக்குச் சற்று முன்தான் நடந்த தென்பது நிலைபெறுமாயின், அவன் காலம் அதற்கு முன்னாதல் வேண்டும். பாரதப் போர் நிகழ்ந்த காலத்தில் பெருஞ் சோற்றுதியன் சேரலாதன் என்னும் சேரமன்னன் போர் புரிந்த இருதிறத்தாருக்கும் சோறு வழங்கியதாக முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார். வடமொழிப் பாரதத்தில் மணலூரிலிருந்த சித்திராங்கதன் என்னும் பாண்டியன் மகளை அருச்சுனன் மணந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அங்ஙனமாயின் அப்பாண்டியனும் உதியன் சேரலாதனும் ஒரு காலத்தவரெனல் கூடும். உதியன் காலத்திற்குப் பின் நெடுநாளாகப் புலவர்களைப்பற்றிய விவரம் யாதும் தெரியவில்லை. இரண்டாவது பதிற்றுப்பத்துக்குரியவனான இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்பவன் யவனரைப் பிணித்துத் திறை வாங்கியதாக அதனுள் கூறப்படுகின்றது. யவனர் இந்தியாவுக்கு முதன் முதல் வந்த காலம் கி. மு. 328-க்குப் பின்தான். நெடுஞ்சேரலாதன்

கி.மு. 328-ல் ஆட்சி தொடங்கியிருக்கக் கூடும். அவனுக்கு முன் அவன் தந்தை உதியன் சேரலின் ஆட்சி கி. மு. 350-ல் தொடங்கினதாகக் கருதலாம். சுமார் கி. மு. 350 முதல் கி. மு. 328 வரையில் உதியன் சேரலும், அதற்குப்பின் இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும் ஆட்சி செய்ததாகக் கருதலாம். முன்னவன் பதிற்றுப்பத்தில் முதற்பத்திற்குத் தலைவனாய் இருந்திருத்தல் கூடும். இரண்டாம் பத்தில் பின்னவன் 58 ஆண்டுகள் அரசாண்டதாகக் குறித்திருப்பதால் சுமார் கி. மு. 328 முதல் 270 வரை அவன் காலமாய் இருத்தல் கூடும். யவனர் படையெடுப்பின் சுமார் கி. மு. 322-ல் மகத நாட்டில் கிரேக்க தூதராய் இருந்த மெகஸ்தனிஸ் என்பவர் பாண்டிய நாட்டில் ஒரு பெண்மணி அரசு செய்ததாகத் தன் குறிப்புகளில் குறித்துள்ளார்.[1] திருவிளையாடற் புராணத்தில் தடாதகைப் பிராட்டியாரென்னும் பெண்மணி அரசாண்டதாகக் குறித்திருப்பதால் மெகஸ்தனிஸ் குறிப்பிட்ட பெண்ணரசி அவராயிருத்தல் கூடும். அவர் தந்தை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி யென்பது ஆராய்ச்சியால் தெரிய வருகிறது. ஆகவே முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் காலமும், உதியன் சேரல் காலமும் ஒன்றாயிருத்தல் கூடும். முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைக் காரி கிழார், நெடும்பல்லியத்தனார், நெட்டிமையார் என்னும் புலவர்கள் பாடியுள்ளார்கள். உதியன் சேரலைப்பற்றிய விவரம் அவன் காலத்திற்குப் பின்னே யிருந்த மாமூலர் முதலிய புலவர் பாடல்களில் காணப்படுகின்றது. இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனைக் குமட்டூர் கண்ணனார் என்னும் புலவர் இரண்டாம் பதிற்றுப்பத்தில் பாடியுள்ளார். அவர் பாடியவற்றுள்

1. Megasthenes said that Heracles (the God civa) put the south under the rule of his daughter Pandaia.

இமயவரம்பன் வட நாட்டில் ஆரியரையும், யவனரையும் வென்றதாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. தமிழ் வேந்தர் ஆரியரை வென்ற செய்தி இம்மென் கீரனார், பாவைக் கொட்டிலார் என்னும் புலவர்கள் பாடல்களில் காணப்படுகின்றது. இப்புலவர்கள் காலம் தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

பதிற்றுப்பத்தில் மூன்றும் பத்திற்குரிய பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் கி. மு. 270 முதல் 245 வரை ஆட்சி செய்திருக்கலாம். ஏனெனில் அவன் 25-ஆண்டுகள் அரசாண்டதாகப் பதிற்றுப்பத்துள் கூறப்பட்டுள்ளது. அவன் காலத்திலல்லது அவனுக்கு முந்திய காலத்தில் குடவாயிற் கீரத்தனார் என்னும் புலவர் திகழ்ந்தனர். அவர் வடுகர் தென்னாட்டிற்கு வந்தமையைக் கூறியுள்ளார். ஆனால் மோரியர் வந்தமையைக் கூறவில்லை. மோரிய மன்னருள் அசோகன் என்பவனே தென்னாடு வரை படையெடுத்தவன். அவன் காலம் கி. மு. 272 முதல் 232 வரையாகும். அவன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் தென்னாட்டுக்கு மோரியர் வந்திருக்கலாம். அவர் வருகைக்கு முற்பட்ட காலத்தில் குடவாயிற் கீரத்தனார் பெரும்பூட் சென்னி என்னும் சோழ மன்னனைப் பற்றியும் அவன் படைத்தலைவன் பழையனைப் பற்றியும், அப்பழையனைக் கொன்ற நன்னன், ஏற்றை, கங்கன், கட்டி, அத்தி முதலிய குறுநில மன்னரைப்பற்றியும், நீழலில் ஆட்சி செய்த எவ்வியைப்பற்றியும் பாடியுள்ளார். தொண்டியில் ஆண்ட பொறையனையும் அவர் தம் பாட்டிற் குறித்துள்ளார். ஒல்லையூர் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன் என்பானையும் புறத்திற் (242) பாடியுள்ளார். முள்ளியூர்ப் பூதியார் நன்னன் மலையைப்பற்றிப் பாடியுள்ளார். ஆவூர்க்காவிதிகள் சாதேவனார் ஒரு சேரனது யானைப்படையை எதிர்த்து ஆமூரைக்காத்த கொடுமுடி என்பவனைப் பற்றி

அகநானூற்றில் பாடியுள்ளார். அச்சேரன் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனாக இருப்பின் அப்புலவர் அவன் காலத்தவராவர். தொடித்தலை விழுத்தண்டினார் என்பவர் ஒல்லையூர்க் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தனைப் பாடியதாகக் கூறுவதுண்டு.

நான்காம் பத்திற்குரிய களங்காய்க் கண்ணி நார் முடிச்சேரல் கி. மு. 245 முதல் 220 வரை ஆட்சி செய்தனன். அவன் காலத்திலாதல் அதற்கு முன்னால் மோரியர் படை யெடுத்திருத்தல் கூடும். மோரியர் படையெடுப்பைப் பற்றிக் கள்ளிலாத் திரையனார், மாமூலனார் என்னும் புலவர்கள் பாடியுள்ளார்கள். 'வம்பமோரியர்' என்று, அவர்களை மாமூலனார் குறிப்பதால் அவர் முதன் முதல் அவர் வரவைப் பற்றிப் பாடியிருக்கக்கூடும். அவர் பெருஞ்சேரலாதன் காலம் முடிய வாழ்ந்திருந்ததாகத் தெரிகின்றது. அவர் பலரைப் பற்றிப் பாடியுள்ளார். பொதியில் திதியன், நெடுவேளாவி, எவ்வி, சோழன் படைத்தலைவன் மத்தி, மோகூர் எருமை, எழினி, பாணன், வேங்கடத்தை ஆண்ட புல்லி என்பவர்களைப் பற்றியும், வடுகர், மோரியர், மழவர், கோசர் என்னுங் கூட்டத்தினரைப்பற்றியும் தமது பாடல்களிற் குறித்துள்ளார். புல்லிக்கு முன் ஆதனுங்கன் வேங்கடத்தை ஆட்சி செய்தனனாயின், அவனைப்பாடிய கள்ளிலாத் திரையனார் மாமூலருக்கு முந்தியோராவர். களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரலைப் பதிற்றுப் பத்துள் பாடியவர் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார். அவன் பூழி நாட்டைப் படையெடுத்துக் கைக்கொண்டு நன்னனைச் செருவில் வென்றதாக அவர் பாடியுள்ளார். இந்நன்னன் பெரும் பூட் சென்னி காலத்து நன்னனோ பிறனோ என்பது விளங்கவில்லை. மாமூலனார் பாடிய திதியனை ஒல்லையூர்

தந்த பூதப்பாண்டியன் பாடியிருப்பதாகக் கருத இடமுண்டு. ஆதலின் அவன் அவர் காலத்தவன் ஆவன். பெரும்பூட் சென்னிக்குப்பின் நெய்தலங்கானல் இளஞ் சேட்சென்னி என்னுஞ் சோழன் கார்முடிச் சோலுக் கொத்த காலத்தில் அரசாண்டிருக்க வேண்டும். அவனே பாழி என்னுமிடத்தைப் பற்றினவன். அவனை ஊன் பொதி பசுங்குடையார் என்னும்புலவரும், இடையன் சேந்தன் என்னும் புலவரும் பாடியுள்ளார்கள். அவனுக்குப்பின் உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னி என்னுஞ் சோழன் ஆட்சி செய்தனன். அவன் மகன் கரிகால் வளவன் ஆவன். உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியைத் தொல்பரணர், தொல்பெருங்குன்றூர் கிழார் என்பவர் பாடியுள்ளனர். கரிகால் வளவன் மாமனாகிய இரும்பிடர்த் தலையார் கருங்கை யொள்வாட் பெரும்பேர் வழுதி என்பவனைப் பாடியுள்ளார். ஆதலால் அப்பாண்டியன் கரிகால் வளவன் தந்தை காலத்தவனாக இருத்தல் கூடும். மத்தி என்பவன் கரிகால் வளவனின் படைத்தலைவனாயின் மத்தியைப் பாடிய ஓரம்போகியார் அவன் காலத்தவராக இருக்கலாம். கரிகால் வளவனோடு ஒத்த காலத்துச் சேரமன்னன் பெருஞ்சேரலாதன் என்பவன். அவன் காலம் சுமார் கி. மு. 220 முதல் 200 வரை இருக்கலாம். பெருஞ்சேரலாதனுங் கரிகால் வளவனும் பொருததைப் பற்றி மாமூலனாரும் வெண்ணிக் குயத்தியாரும் பாடியுள்ளார். பத்துப்பாட்டில் முடத் தாமக் கண்ணியாருங் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரும் கரிகால் வளவனைப் பாடியுள்ளனர். பின்னையவர் தொண்டைமானிளந் திரையனைப் பெரும்பாணாற்றுப் படையிற் பாடியுள்ளார். கருங்குழலாதனார் கரிகால் வளவன் இறந்தபின்னர் அவனைப்பாடினார். மாமூலனார்

பெருஞ்சேரலாதனுக்குப்பின் வந்த குடக்கோ நெடுஞ் சேரலாதனைப் பற்றிப் பாடவில்லை. கழாத்தலையார் அவனைப் பாடியுள்ளார். கழாத்தலையார் பரணர் பாடிய கடல்பிறக் கோட்டிய குட்டுவனைப்பற்றிப் பாடவில்லை. ஆதலால் மாமூலனார் காலத்துக்கும் பரணர் காலத்துக்கு மிடையே கழாத்தலையார் திகழ்ந்தனர் போலும். குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் காலம் கி. மு. 200 முதல் 180 வரை இருக்கலாம். அவன் காலத்துச் சோழன் வேற்பஃறடக்கைப் பெருநற்கிள்ளி அவ்விருவரும் பொருததைப்பற்றிக் கழாத்தலையாரும் பரணரும் பாடியுள்ளார்கள்.

ஏலேலசிங்கன் என்னும் இலங்கை மன்னன் காலம் கி. மு. 200 முதல் 161 வரையில் என்று மகாவம்சம் என்னும் சரித்திர நூல் கூறுகின்றது. ஏலேலசிங்கன் மக்களுக்கு ஆசிரியராய்த் திருவள்ளுவர் திகழ்ந்தனரென்று கேட்கப்படுதலின், அவர் அக்காலத்தவராய் இருத்தல் கூடும். திருவள்ளுவமாலையில் மாமூலனார் பாடியிருப்பதுண்மையானால் மாமூலனாரது கடைசி காலத்தில் திருவள்ளுவர் திகழ்ந்திருக்கலாம். மாமூலனார் காலம் பெருஞ்சேரலாதன் காலத்தோடு முடிவடைவதாகத் தெரிகிறது. ஆதலால், திருவள்ளுவர் கி. மு. 200-ல் நிலவுலகில் திகழ்ந்தனர் என்று தெரிகின்றது

குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் காலத்திற்குப்பின் கடல்பிறக்கோட்டிய வேல்கெழு குட்டுவன் கி. மு. 180 முதல் 125 வரை ஆட்சிசெய்தனன். அவனை ஐந்தாம் பத்திற் பாடியவர் பரணர். பரணர் தன்காலத்திற்கு முன்னேயுள்ளவர்களையுங் குறித்துள்ளார்; உறையூரிலாண்ட தித்தனென்னுஞ் சோழனையும், பாண்டியருட் பசும்பூட் பாண்டியன் என்பானையுங் குறித்துள்ளார்.

பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் என்பவனைப்பற்றி அவர் பேசியுள்ளார். அவன் படைத்தலைவனாகிய அன்னி மிஞிலி, அவன் கொண்ட ஆய் எயினன், அழுந்தூர்த் திதியன், அவனால் உதவி செய்யப்பெற்ற அன்னி என்னும் பெண், சோழர் மகளாகிய அகுதை, மதுரையிலிருந்த வள்ளலாகிய அஃதை, கரிகால் வளவன் மகளாகிய ஆதி மந்தி, அவள் கணவனாகிய ஆட்டனத்தி, நெடுவேளாவி யின் மரபில் வந்த பேகன், சேரன் வென்ற மோகூர்ப் பழையன், ஓரி, நள்ளி, எவ்வி, மலையன் (காரி), பாணன், கட்டி என்பவர்களைப்பற்றிப் பாடியுள்ளார். அகுதை என்னும் சோழன் மகளைப்பற்றி மருதம்பாடிய இளங் கடுங்கோ குறித்திருத்தலால் அவரும் அவர் தமையனாகிய பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவும் பரணர் காலத்தவரே. பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ நன்னனைப்பற்றிப் பேசி யுள்ளார். அவர் தொட்டியிலாண்ட பொறையன் குடும் பத்தவராய் இருத்தல் கூடும். பாலை பாடிய பெருங் கடுங் கோவைப் பேய்மகள் இளவெயினி என்னும் பெண்புலவர் பாடியுள்ளார். அவரும் அக்காலத்தவரே. வெள்ளி வீதி யார் என்னும் புலவர் ஆதிமந்தியைத் தனது பாட்டிற் குறித்துள்ளார். அவரும் பரணரோடொத்த காலத்தவர். கயமனார் என்னும் புலவர் அழுந்தூர்த் திதியன் என்பவனைப்பற்றிப் பேசியிருப்பதால் அவரும் பரணர் காலத்தவரே. உமட்டூர் கிழார் மகன் பரங்கொற்றனார் பாடிய ஆய், எயினன் எனின் அவர் காலமும் பரணர் காலமாய் இருத்தல் கூடும்.

ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரும் மதுரைக் கணக்காயனார் என்பவரும் பசும்பூட் பாண்டியனைப் பாடியிருப்பதால் அவரும் பரணர் காலத்தவரென்று எண்ண இடமுண்டு. வெள்ளெருக்கிலையார் அகுதை, எவ்வி என்னும்

இருவரைப்பற்றிப் பாடியிருப்பதால் அவரும் பரணர் காலத்தவர்.

தித்தன் மகன் போர்வைக் கோப் பெருநற்கிள்ளியைப் பரணர் பாடவில்லை. அவனைச் சாத்தந்தையார், நக்கண்ணையார் காவற்பெண்டு என்னும் புலவர்கள் பாடியுள்ளார்கள். ஆகலின் இவர்கள் பரணர் காலத்துக்குப் பிற்பட்டவர்களாயிருக்கலாம். நன்னன் சேய் நன்னனைப் பற்றி மலைபடுகடாத்தில் இரணியமுட்டத்துப் பெருங் கௌசிகனார் பாடியுள்ளார். அவர் காலம் பரணர் காலத்திற்குப் பின்னிருக்கலாம்.

பதிற்றுப்பத்தில் ஆறும்பத்திற் குரியவன் ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன். அவன் காலம் கி. மு. 125 முதல் 87 வரையாகும். அவனைப்பாடிய புலவர் காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார். அக்காலத்தில் தொண்டியில் அந்துவஞ்சேரலிரும்பொறை ஆட்சி செய்திருத்தல் கூடும். அவன் தங்கை மகனே ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதற்குப் பின் ஆட்சி செய்தவனாகும் (7-ஆம் பத்து; பதிகம்). அந்துவன்சேரலிரும்பொறையோடு போர் புரிந்தவன் முடித்தலைக்கோப் பெருநற்கிள்ளி என்ற சோழன் ஆகும். அப்போரினைப்பற்றிப் பாடியவர் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார். அவர் ஆய் அண்டிரன் என்னும் வள்ளலைப் பாடியுள்ளார். அவனைப் பரணர் பாடவில்லை. துறையூர் ஓடைகிழார், குட்டுவன் கீரனார் என்னும் புலவர்கள் வள்ளல் ஆயைப் பாடியுள்ளார்கள். ஆய் அண்டிரனே வள்ளல் ஆய் எனப் படுவோனவன். அவன் பொதியிலில் வாழ்ந்தவனாவன். ஆதலால் அப்புலவர்கள் முடமோசியார் காலத்தவரே யாவர். உமட்டூர் கிழார் மகன் பரங்கொற்றனார் பாடிய ஆய்வள்ளல் எனின் அவரும் இக்காலத்தவரே.

பதிற்றுப்பத்தில் 7-ம் பத்திற்குரிய செல்வக் கடுங்கோவாழியாதனை (கி. மு. 87-62)ப் பாடியவர் கபிலர், குண்டுகட்பாலியாதனார் என்னும் புலவர் அவன் காலத்தில் தொண்டியில் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை ஆட்சி செய்திருக்கலாம். கபிலர் பாரி, காரி, ஓரி, நள்ளி, எவ்வி, இருங்கோவேள், விச்சிக்கோ என்னும் குறுநில மன்னர்களைப் பாடியுள்ளார். பீலிக்கந்தனார் என்பார் பாரியைப் பாடியுள்ளார். அம்மூவனாரும் நப்பசலையாரும் காரியைப் பாடியுள்ளார்கள். கழைதின் யானையாரும், நப்பாலத்தனாரும் ஓரியைப் பாடியுள்ளார்கள். வன்பரணர் நள்ளியைப் பாடியுள்ளார்கள். ஆகலின் இப் புலவர்களெல்லாம் கபிலர் காலத்தவர் என்று கூறலாம்.

கபிலர் காலத்துக்கு அடுத்திருந்த பொருந்திலிளங்கீரனார் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறையைப் புறத்திற் பாடியுள்ளார் (புறம் 53). அவனையும், இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியையும் கிள்ளிக்குத் துணையாயிருந்த தேர்வண் மலையன் என்பவனையும் பேரிசாத்தனார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார்.

மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறைக்குப்பின் ஞண்டவன் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை. அவன் காலம் கி. மு. 62 முதல் 42 வரையாகும். இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி அவன் காலத்திலுமிருந்தான். யானைக்கட்சேயின் இளமைக் காலத்தில் அவனைப் பிணித்தவன் தலையாலங்கானத்து நெடுஞ்செழியன். யானைக் கட்சேயின் காலத்துக்கு முன்னேயே அவன் ஆட்சியிருந்தமையால் அவன் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் காலத்திலேயே இருந்திருத்தல் கூடும். அவனுக்கு முன்னே நம்பி நெடுஞ்செழியன் ஆண்டிருத்தல் கூடும். நம்பி நெடுஞ்செழியனைப்பாடிய பேரெயின் முறுவலார்

என்னும் புலவர் கபிலர் காலத்துக்கு முற்பட்டவர் ஆகலாம்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்து நெடுஞ்செழியனைப் பாடிய புலவர் மாங்குடி மருதனார், கல்லாடனார், குடபுலவியனார், இடைக்குன்றூர் கிழார். கல்லாடனார் அம்பர் கிழான் அருவந்தை என்னும் வள்ளலையும் பாடியுள்ளார். யானைக்கட்சேயைப் பாடிய புலவர் குறுங்கோழியூர்க் கிழார், கூடலூர்க் கிழார். என்பவர்களாவர். அவன் காலத்திலும், அவனுக்குப்பின் தொண்டியிலரசியற்றிய சேரமான் மாரிவெண்கோ என்பவன் காலத்திலும் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி ஆட்சி செய்தனன். இக் கிள்ளியைப் பாடிய புலவர் உலோச்சனார், பாண்டரங் கண்ணனார் என்பவராவர். நெடுஞ்செழியனுக்குப் பின் வந்த கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதியைப் பாடிய புலவர் ஐயூர் மூலங்கிழார்.

இவ்வுக்கிரப் பெருவழுதியும், இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும், சேரமான் மாரிவெண்கோவும் ஒருங்கிருந்தகாலை அவர்களைப் பாடியவர் ஔவையார். ஔவையார் நாஞ்சில் வள்ளுவன் என்னுங் குறுநில மன்னனையும் பாடியுள்ளார். இவனைப்பாடிய பிற புலவர்கள் ஒரு சிறைப்பெரியனார், கருவூர்க் கந்தப்பிள்ளை, மருதனிள நாகனார் என்பவர்கள். ஔவையாரை ஆதரித்த வள்ளல் அதிகமான் நெடுமானஞ்சி. இவனை வென்றவன் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை. அஞ்சியின் குதிரைமலை சேரன் படைத்தலைவனை பிட்டங் கொற்றனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. பெருஞ்சேரலிரும்பொறை காலம் கி. மு. 42 முதல் 25 வரையாகும். இவனைப் பாடியவர்கள் அரிசில் கிழார், பொன்முடியார் மோசிகீரனார் என்னும் புலவராவர். மோசிகீரனார் கொண்கானங்கிழான் நன்னன்

என்பவனையும் பாடியுள்ளார். பிட்டங்கொற்றனைக் கருவூர்க் கந்தப்பிள்ளைச் சாத்தனார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார். பாரியைப்பாடிய புறத்திணை நன்னாகனார் ஓய்மா நாட்டுக் கோடனையும் பாடியுள்ளார். ஓய்மா நாட்டு நல்லியக்கோடனை நல்லூர் நத்தத்தனார் சிறுபாணாற்றுப் படையிற் பாடியுள்ளார். இவர் எழுபெரு வள்ளல்களையும் பற்றிப் பேசியுள்ளார். புறத்திணை நன்னாகனார் ஓய்மான் வில்லாதனையும், கரும்பனூர் கிழானையும் பாடியுள்ளார். இப்புலவர்களெல்லோரும் ஔவையார் காலத்தவர்.

பெருஞ்சேரலிரும்பொறைமீது 8-ம் பத்துப் பாடியவர் அரிசில் கிழார். அவனுக்குப்பின் ஆண்ட இளஞ்சேரலிரும்பொறை காலம் கி. மு. 25 முதல் 9 வரை. இவன் கோப்பெருஞ் சோழனையும், பழையன் மாறன் என்ற பாண்டியனையும் வென்றதாக 9-ம் பதிற்றுப் பத்துப் பதிகங் கூறுகின்றது. பழையன் மாறனுக்கு முன் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி ஆண்டிருக்க வேண்டும். கோப்பெருஞ் சோழனைப்பாடிய புலவர்கள் பிசிராந்தையார், பொத்தியார், புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார், கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதநாதனார், கண்ணகனார் என்பவர்கள். இளஞ்சேரலிரும்பொறையை 9-ம் பதிற்றுப் பத்துப் பாடிய புலவர் பெருங்குன்றூர் கிழார் ஆவர்.

இளஞ்சேரலிரும்பொறைக்குப் பின் கருவூரேறிய ஒள்வாட்கோப் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை ஆண்டிருத்தல் கூடும். அவனைப் பாடிய புலவர் நரிவெரூஉத் தலையார். அவன் பத்தாம் பத்திற்குத் தலைவனாக இருந்திருக்கலாம். நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி என்னுஞ் சோழரைப் பாடிய பெரும்புலவர் கோவூர்கிழார். நலங்கிள்ளியைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார். இவனது காலம் கி. பி. முதலாவதாண்டு முடிவதாக வைத்

துக் கொள்ளலாம். நலங்கிள்ளி தம்பி மாவளத்தானைத் தாமப்பல் கண்ணனார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார். இவர்களுக்குப்பின் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் ஆட்சி செய்தனன். அவன் காலம் கி. பி. 1 முதல் 20 வரை இருந்ததெனக் கருதலாம். குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைக் கோவூர்கிழார் பாடியுள்ளார். அவனைப் பாடிய பிற புலவர்கள், ஐயூர் முடவனார், ஆலூர் மூலங்கிழார், ஆலத்தூர் கிழார், மாறோக்கத்து நப்ப சலையார், இடைக்காடனார், ஆடுதுறை மாசாத்தனார், வெள்ளைக்குடி நாகனார், நல்லிறையனார், எருக்காட்டூர் தாயங் கண்ணனார் முதலியோராவர். தாயங்கண்ணியார் என்பவர் இவருடைய தங்கை போலும். ஆலூர் மூலங் கிழார் பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தனைப் பாடியுள்ளார். ஆதலால் அவன் கிள்ளிவளவன் காலத்தவனே. கிள்ளி வளவனைப் பாடிய நப்பசலையார் மலையமான் திருமுடிக் காரியைப் பாடிய நப்பசலையாரினும் வேறுவர். இக் கிள்ளிவளவன் சிறுகுடி கிழான் பண்ணன் என்னும் வள்ளலைப் பாடியுள்ளான். அவனைக் கோவூர்கிழார், மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார், கொற்றங் கொற்றனார் முதலிய புலவர்களும் பாடியுள்ளார்கள்.

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனுக்குப்பின் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன் ஆட்சி புரிந்தனன். அவன் கி. பி. 21 முதல் 42 வரை ஆட்சி செய்திருக்கலாம். அவனையுங் குட்டுவன் கோதையை யும், கோனாட்டு எறிச்சாலூர் மாடலன் மதுரைக் குமர னார் பாடியுள்ளனர். பெருந்திருமாவளவனையும், வெள்ளி யம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியையும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் என்னும் புலவர் பாடி யுள்ளார். இவ்வரசர் காலத்தில் குமணன் இருந்திருக்க

லாம். அவனை ஆவூர் மூலங்கிழார் புதல்வராகிய பெருந் தலைச் சாத்தனார் என்பவரும், பெருஞ் சித்திரனார் என்ப வரும் பாடியுள்ளார்கள். அவர்கள் காலத்தில் இளங் கண்டீரக்கோ, இளவிச்சிக்கோ, வெளிமான் என்னுங் குறுநில மன்னர்கள் வாழ்ந்திருந்தனர்.

பெருந்திருமா வளவனுக்குப்பின் சோழன் செங்க ணான் ஆட்சி செய்து வந்தான். அவன் சேரன் கணைக் காலிரும் பொறையை வென்று சிறையிலிட்டனன். அவனைச் சிறையினின்றும் விடுவிக்க 'களவழி' பாடிய புலவர் பொய்கையார் என்பவ ராவர். செங்கணான் காலத்தில் இலவந்திகைத் துஞ்சிய நன்மாறன் என்பவன் சிறப்பொடு திகழ்ந்தான். அவன் காலத்துச் சேர மன்னன் கோக்கோதை மார்பன் அவனையும் பொய் கையார் பாடியுள்ளார். இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனைக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார், மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், மதுரை மருதனிள நாகனார் முதலிய பல புலவர்கள் பாடியுள்ளர்கள். இங்கே குறிப்பிட்ட இளநாகனார் முன் குறிப்பிட்ட மருதனிள நாகனாரினும் வேறுவர். இவர் நல்லந்துவனாரைப் பாடியுள்ளார். சோழன் நல்லுருத்திரன் என்பவனும் இக்காலத்தவனே. இள நாகனார், நல்லுருத்திரனார், நல்லந்துவனார் என்னும் மூவரும் மருதக்கலி, முல்லைக்கலி, நெய்தற்கலி என்ப வற்றைப் பாடியவர்கள். கோக்கோதை மார்பனுடைய வீரனாகிய பிட்டனை ஆலம்பேரி சாத்தனார் உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார், வடமண்ணக்கன் தாமோ தரனார் என்னும் புலவர்கள் பாடியுள்ளார்கள். நக்கீரர் தனக்கு முந்திய பலரைப்பற்றிப் பாடியிருப்பதுடன் வாணன் என்னுங் குறுநில மன்னனையும் பாடியுள்ளார்.

இலவந்திகை நன்மாறன் காலமும், அவனுக்குப் பின்வந்த கீரன்சாத்தன் காலமும் கி. பி. 100-ஆவதாண்டுடன் முடிவதாக வைத்துக்கொள்ளலாம். அதற்குப்பின் சித்திரமாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன் கி. பி 101 முதல் 120 வரை ஆட்சி செய்திருக்கின்றான். அவனைச் சித்தலைச் சாத்தனார் பாடியுள்ளார். அவனுக்குப்பின் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் கி. பி. 120 முதல் 144 வரை ஆட்சி செய்தனன். அவனுக்குப்பின் வெற்றிவேற் செழியன் ஆட்சி செய்தனன். அவன் காலத்தில் மாவண் கிள்ளி என்னும் சோழனும் சேரன் செங்குட்டுவனும் ஆண்டனர். செங்குட்டுவன் காலமே இளங்கோவடிகள் காலம். இவ்வரசர்கள் காலம் கி. பி. 175-உடன் முடியலாம். இவன் காலத்தில் இலங்கையிலாண்ட மன்னன் கயவாகு என்பவன். இவர்கள் காலத்திற்குப்பின் கி. பி. 225-வரை பன்னாடு தந்த மாறன் வழுதி, உக்கிரப் பெருவழுதி முதலிய அரசர்கள் ஆட்சி செய்தனர். இம்மாறன் வழுதி நற்றிணை தொகுப்பித்தவன். இவன் காலத்திலாதல் இவனுக்குப் பின்னாதல் பூரிக்கோ என்பான் குறுந்தொகையைத் தொகுப்பித்தனன். பிறதொகை நூல்கள் உக்கிரப் பெருவழுதி காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டன. உக்கிரப் பெருவழுதி காலத்துடன் கடைச்சங்கம் முடிகிறது. ஐங்குறு நூறு யானைக்கட்சேய் காலத்திலும் கலித்தொகை இலவந்திகை நன்மாறன் காலத்திலும் தொகுக்கப்பட்டிருக்கலாம். உக்கிரப்பெருவழுதி காலத்துக்குப் பின் திருக்கோவையாரிற் குறிக்கப்பட்ட வரகுண பாண்டியனும், மாணிக்கவாசகர் காலத்துப் பாண்டியனும் ஆட்சி செய்தனர். கி. பி. 300-க்கு மேல் காஞ்சிபுரத்தில் பல்லவர் ஆட்சி தொடங்கிற்று.

அதிகாரம் ரு

தமிழ் மக்களின் நெஞ்சப்பாங்கும் இலக்கியப் போக்கும்

இலக்கியம் என்பது மக்களுடைய விழுமிய கருத்துக் களைச் செவ்விய சொற்களால் விளக்குங் கருவியாம். இலங்கு இயம் என அச் சொற்றொடரைப் பிரித்துச் சொல்லானும், பொருளானும் செம்மை பெற்றொளிரும் நூலெனப் பொருள் கொள்ளின் மேற்செப்பிய கருத்து வலியுறுதல் காண்க.

தலைச்சங்க காலத்திலேயே இயல், இசை, நாடக மெனத் தமிழிலக்கியம் மூவகைப்பட்டதென்பது தொல் காப்பியத்துள் மூன்றையும் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப் படுதலால் தெளியப்படும். உள்ளக் கருத்தை அழகு பெறத் தெரிப்பது இயற்றமிழிலக்கியம். இயற்றமிழிலக் கியத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி ஈண்டுச் சிறப்பாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

தொல்காப்பியர் காலத்தே பல நல்லிசைப் புலவர் கள் திகழ்ந்தனர்.

தலைச்சங்க காலத்து நூல்களுள் யாதும் முழுவதுங் கிடையாமையின் அக்காலத்து மக்கள் நினைவின் போக் கையும் இலக்கிய முறைகளையும் ஆய்வதற்குப் போதிய கருவிகளில்லை. இடைச்சங்க நூலாகிய தொல்காப்பியத்தி னுள்ளே விளங்குவது யாதெனின் உடலின்வேறாக உயிர் உண்டென்றும், உயிர் தலைவன் ஒருவனை உடையதென் றும், அத்தலைவன் உயிர், உலகம் என்னும் அவ்விரண்டிற் கும் அடிப்படையான பெருஞ்சார்பாய்ப் பிறப்பிறப் பற்றவனாய் உலக நிலையாமை உணர்ந்து தன்னைப்பற்றி நின்றொழுகும் உயிர்கட்கு எஞ்ஞான்றும் நிலைத்ததோர் இன்பம் ஈயவல்லனென்றும், இருவினைப் பயனை ஊழ்

உண்டென்றும், தமிழர் அறிந்திருந்தார்கள் என்பதே. இறைவன் தனது அருள்பெற்ற பெரியோர்கள் வாயிலாக உலகினர்க்கு முதனூல்களை நல்கினன் என்பதும் பழந் தமிழரின் கொள்கையே. அவர் ஞாயிற்றையும் திங்களையும் இறைவன் இறைவியரின் திருவடிவங்களாகக் கருதி வழிபட்டனர். நெருப்பினையும் அவ்வாறே வழிபட்டன ரென்ப. அந்தணர், வானவர், ஆனினம், மழை, வேந்தன், உலகம் என்னும் அறுவகையையும் வாழ்த்தும் மரபு அக் காலத்திருந்தது, அது "அமரர்கண் முடியும் அறுவகையானும்" என்பதனால் விளங்கும்.

வீடுபேறு கருதுவார்க்கு மெய்ந்நூற் பொருளையுந் தவநெறியையும் இனிதுணர்த்தும் திறமைசான்ற அருளாளர் பலர் திகழ்ந்தனர். அவர்கள் பெரும்பான்மையும் மலையிலுங் காட்டிலும் அகத்துறவாதல் புறத்துறவாதல் பூண்டு வாழ்ந்தவர்கள். அவர்கள் முக்காலமும் உணரவல்ல அறிஞர் எனப்பட்டார்கள். அவர்கள் கருதிய பயனைப் பயக்கவல்ல மறைமொழிகள் பல வகுத்தோதினர். அவைகளே தமிழ் மந்திரங்கள். அவர் சொல்வழி நின்றவர் எண்வகைத் தவத்தராவர். அவருள் நாட்டின் கண் நூல்களைக் கற்பிக்குந் துறவிகள் அந்தணர் எனப்பட்டார். பொது வழிபாடு இயற்றும் இடங்களில் கடவுளுக்குத் திருமுழுக்கு முதலியன செய்வோர் பார்ப்பார் எனப்பட்டனர். மூவேந்தரும் மூவேந்தரைச் சார்ந்த வேளிரும் ஒரு மரபினராகவும், வணிகம், உழவு முதலியன கைக் கொண்டோர் பிறிதொரு மரபினராகவும் இருந்தனர். இது தொழில் பற்றிய பிரிவே யன்றிப் பிறப்புப் பற்றிய பிரிவன்று. இப்பிரிவுகள் மருத நிலத்தில் அத்திணைக்குரிய வேளாண் பெருங்குழுவினின்றும் எழுந்தனவாகும். ஏனை நான்கு திணையில மக்களும்

தத்தமக்குரிய தொழிலை ஆற்றிவாழ்ந்தனர். அவருள் எழுந்த பிரிவுகள் தெளிவுபட விளங்கவில்லை. பிறதொழில்களை மேற்கொண்டோரும் இவருள் அடங்குவர். தொல்காப்பிய மரபியலுட் சேர்க்கப்பட்ட நாற்குலமுறை ஆரியரது வகுப்பு முறையைத் தழுவிப் பிற்காலத்தில் எழுந்ததாகும். நாற்குல முறையைப் பற்றித் திருவள்ளுவர் நூலில் யாதுங் காணப்படாமை தெளிக.

அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கினையும் எய்துதற்குரிய நெறிநிற்றலே அறவாழ்க்கை எனப்பட்டது. கருத்தொருமை உடைய தலைவனுந் தலைவியும் கூடி வாழ்ந்து இவ்வுலக இன்பந் துய்த்தபின் இருவரும் தூய உள்ளத்தோடு தவநெறி நிற்றலும் தொல்காப்பியத்துட் கூறப்பட்டது. நால்வகை நெறி (யாச்சிரமம்) தமிழர்க்குள் இருந்ததில்லை. இல்லறம் துறவறம் என்பனவே அறநூலாராற் கூறப்பட்டன. இதனல் இளமையிற் கல்வியும் தனித்துறவும் விலக்கப்படவில்லை. இல்லறத்திற்குரிய தகுதியை அடைதற்கான கல்வியும் ஒழுக்கமும் இருபாலார்க்குங் கூறப்பட்டன. பரத்தையிற் பிரிவும் அக்காலத்திருந்தது. கள், ஊன் உண்ணல் சிறுபான்மை கேட்கப்படுகின்றது. இருமனப் பெண்டிருங் கள்ளுங் கவறும் புலாலும் அறநூலாரால் கண்டிக்கப்பட்டன. ஆடவர்க்குங் கற்புக் கூறப்பட்டது. கல்வி நலஞ்சான்ற பெண்டிர் பலர் அரசர்க்கும் உண்மை அறிவுறுத்தும் உறுதியுடையவராய்த் திகழ்ந்தனர். அரசர்க்குள் அறப்போர் நிகழ்ந்தது. திரை கடலோடியும் பொருள் தேடுதல் அக்காலத்திய வழக்கு. மகளிரை மரக்கலத்தில் உடன்கொண்டு செல்லுதல் அக்காலத்தில் இல்லை. தமிழ்மக்கள் பிறநாட்டு மக்களையும் அன்புடன் வரவேற்கும் பெருந்தகையினராய் இருந்தனர்; இசையி

லுங் கூத்திலும் மிகவும் ஈடுபட்டவர்கள். மருத்துவம் இவர்களுக்குள் தழைத்தோங்கியதுபோலப் பிற எந் நாட்டினரிடையிலும் அக்காலத்தில் இல்லை. நிமித்தம் பார்ப்பதுந் தமிழருக்குள் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. எழுத்துக்களின் வடிவு தொல்காப்பியக் காலத்திலேயே பழமையாய்ப் பாராட்டப் பட்டது. ஒலிநூல் முதலிய நூண்ணூல்கள் பலவுந் தமிழர் அறிந்திருந்தனர்.

தொல்காப்பிய நூற்பாவின் செய்யுள்நடை மிக்க பெருமிதமும் நுண்மையும் வனப்பும் வாய்ந்து பிற ஆசிரியர்களால் தழுவப்படுவதற்கரியதாம் உயர் நடையாகும். பயனில்லாத ஒரு சொல்லும் அவைகளில் இல்லை. அவைகளின் ஓசைநயம் பிற தமிழிலக்கண நூல்களுள் யாதொன்றினுங் காணப்படுமாறில்லை. இதனாலே இடைச்சங்க காலத்திற் றோன்றிய இலக்கணப் பெருநூல்களின் உயர்ந்த சொன்னடை பிற்காலத்திற் றளர்ச்சியுற்றதென்பது தெளிவு. தமிழ்ப்பெற்றி தொல்காப்பியர் காலம் வரை பெரியதோர் உயர்நிலை யடைந்து பிற்காலத்தே வரவரத் தாழ்ந்ததென்பது போதரும்.

கடைச்சங்க காலத்திலே தமிழ்மக்கள் வடநாட்டிலிருந்து ஆரியராற் கொண்டுவரப்பட்ட பிறதெய்வங்களின் வழிபாட்டையும் கைக்கொண்டனர்; பௌத்தம் முதலிய பிறசமயங்களுக்கும் தங்கள் நாட்டில் இடங்கொடுத்துச் சமயப் பொறுமையை மேற்கொண்டனர். இராமாயண பாரதக் கதைகள் தென்னாட்டிற் பரவின. மூவேந்தருங் குறுநில மன்னருந் தம்முட் போர்புரிந்து முரணுற்றனரெனினும் புலவர்கள் அவர்களுக்குள் ஒற்றுமை வேண்டுமென்பதையே அறிவுறுத்தி வந்தனர். யவனர் முதலிய மேலை நாட்டினரோடு கடல் வணிகம் நிகழ்ந்தது. பன்னாட்டு வணிகமக்களுந் தென்னாட்டுத் துறைமுகங்

களிற் குழுமினர். அக்காலத்துக் கைத்தொழிற் சிறப்பு மிகவும் பாராட்டத் தக்கது. கடற்போருங் கலங்கரை விளக்கம் முதலியனவும் அக்காலத்தில் இருந்தன. பல் வகை மக்களும் உண்டுடுத்துக் கவலையின்றிக் களிப்புடன் வாழ்ந்தனர். கற்புநிலை சிறந்தோங்கிற்று. வட நாட்டினர் கூட்டுறவால் நாற்குலப்பிரிவு தலைகாட்டிற்று. தென்னாட்டு மன்னர் பயன் கருதிய வேள்வி முறைகளைக் கடைப்பிடித் தனர். சமய உணர்ச்சி குன்றி அறவுணர்ச்சி யொன்றே யாண்டும் நிலவிற்று. இதனால் பிறசமயத்தார் தத்தங் கொள்கையைத் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறே பரவச் செய்ய இடம் பெற்றனர். ஆரியக் குருமார்கள் தங்கள் மறைகளைத் தமிழ்மக்கள் நம்பும்படி செய்து பார்ப்பனர் என்னும் பெயரையும் மேற்கொண்டனர். ஆரியரும் புத்தரும் தென்னாட்டிற் நிகழ்ந்த சிவநெறிக்குரிய சொற்றொடர்களால் தங்கள் கடவுளர்களையும் கொள்கை களையும் வெளிப்படுத்தத் தொடங்கினர். சமயச் சார்பாய வடசொற்கள் தென்னாட்டில் மிகுதியும் வழங்கலாயின. துன்புற்ற அரசரும் பிறரும் உணர்வின்றி நோன்பிருந்து உயிர்விடும் வழக்கத்தைக் கைக்கொண்டனர். இறந்த வீரரை வணங்கும் வழக்கமும் சிறந்திருந்தது. இசைப் பாடல்களுங் கூத்துக்களும் அரசராலும் செல்வராலும் போற்றப்பட்டிருந்தன. அரசரும் வேளிரும் செந்தமிழ்ப் புலவர்களை மிக்க ஆர்வத்தோடு பாதுகாத்து வந்தனர்.

புலவரைப் பாடிய தனிப்பாடல்களே பெரும்பான் மையுங் கிடைத்துள்ளன. ஒருவரையும் குறியாது கல்வி ஊழ் முதலியவற்றைக் கூறுந் தனிப்பாடல்கள் மிகச் சிலவே. தமிழிலக்கியம் தனிப்பெருஞ் சிறப்புடையதாய் வடநாட்டினராலும் மதித்துப் போற்றப் பெற்றது. தக்க புலவர்கள் ஒற்றுமைப்பட்டு வாழ்ந்தனர். பரிசு பெற்றார்

பெருதாரை ஆற்றுப் படுத்தினர். பொருள்களின் இயற்கை நயங்களை உள்ள வாறுணர்த்தும் திறமை சான்ற புலவர்களின் தனிப்பாடல்களே மிகுதியுங் கிடைத்துள்ளன. விழுமிய கருத்துக்கள் பொருந்திய நற்றமிழ் மொழிகளால் அமைந்த அவர்கள் பாடல்களில் பிற்காலத்துச் சொல்லணிகளும் உயர்வு நவிற்சியும் இயற்கைக்கு மாறான செயற்கைப் பொலிவும் அரியனவாதல் காண்க. ஆறறிவுயிர்களின் தன்மையும் வனப்பினையும் நேரிற்கண்டு நுண்ணிதின் ஆய்ந்து அவற்றைத் தகை சான்ற செவ்விய மொழிகளால் கற்போர் உள்ளம் நினைதொறும் நினைதொறும் மகிழ்ந்தின்புறும் வண்ணஞ் செய்யுளியற்றும் வன்மை அக்காலத்துப் புலவர்களின் நூலுட் காணப்படுமா றெப்பப் பிற்காலத்துக் காப்பியங் களுட் காண்டலரிது. மக்கள் யாவரையும் ஒரு குடும்ப மெனக் கருதும் விரிந்த நோக்கமும், அறவொழுக்கம் ஒன்றுமேபற்றிக் கணிக்கப்படும் உயர்வு தாழ்வும், நம்பத் தக்க உண்மைகளை எல்லாருள்ளமுங் கொள்ளத்தக்க பொது முறையிற் கூறும் நடுவுநிலையும் அக்காலத்துச் சிறப்பியல்புகளாகும். அக்காலத் திறுதியிலேற்பட்ட புத்தப் பெருங்காப்பியங்களே முதன் முதல் சமயச் சார்பாய கதைகளைத் தழுவி யெடுத்துரைக்கலாயின. அக் காலத்துச் சமய நூல்கள் இக்காலத்தில் கிடைக்கப் பெற வில்லை. கிடைத்துள்ளன பலவும் உலகியலைக் கவினுறத் தெரிக்கும் பொதுத்தன்மை வாய்ந்தனவே. திருமுரு காற்றுப் படையும் பரிபாடலும் சமயச் சார்பானவை யெனினும், பிற்கால நூல்களைப் போல அவற்றுள் சமயக் கொள்கைகள் விளக்கம் பெறவில்லை. உலகியல் கூறும் இலக்கியத்துள் சமயக் கொள்கைகளை விதந்தோ தும் வழக்கம் புத்தராலும் சமணராலும் ஏற்பட்ட தென

பாருமுளர். விருத்தப் பாப்போன்ற பாவகை சிலப்பதி காரம் போன்றவற்றுட் காணப்படினும், அது காப்பியப் பெருவழக்காக அக்காலத்திற் கைக்கொள்ளப்படவில்லை. நாட்டுப்படலம், நகரப்படலம் என்னும் பிரிவுகள் அக் காலத்துக் காப்பியங்களுட் பயின்றில.

மூன்றும் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியாகிய மாணிக்க வாசகர் காலத்திலே ஆரியக் குருக்களுட் பலர் சிவநெறி யைக் கைக்கொண்டு சிவபெருமானையே வழிபட்டனர். ஆரிய வகுப்புமுறை தென்னுட்டில் நிலைபெற்றதெனினும் அறிஞர் அதனைப் பாராட்டவில்லை. புராணக் கதைகள் மிகுதிப்பட்டன. புத்தமதஞ் சீர்கெட்டொழிந்தது. பல தேவன் வழிபாடு குன்றியது. தில்லையின் சிறப்பும் பிற திருக்கோயில்களின் பெருமையும் போற்றப் பெற்றன. சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகள் எங்கும் பரவின. இப்பொழுது கிடைத்துள்ள அருட்பா மாலைகளுள் முதன்மையானது திருவாசகமே. சமயச் சார்பாய அகப் பொருளிலக்கியங்களுள் முதன்மையானது திருச்சிற்றம் பலக் கோவையாரே. கட்டளைக் கலித்துறை புலவராற் கைக்கொள்ளப் பட்டது. மூவேந்தரும் சைவ நன் னெறியை வளர்த்தனர்.

"தென்னவன் சோழன் சேரலான் வரக்கூறுவாய்"

—திருவாசகம்.

என்றதுங் காண்க.

இனி முதலியவைகளை விரித்துரைப்பதும், மகளிர் விளையாட்டு வகைகளைப் புகழ்மாலைக் கருவியாகக் கொள் வதும் ஆகிய பண்டைத்தமிழ் முறைகள் திருவாசகத்துட் காணப்படுமளவு பிற்காலத்துத் துதிநூல்களுட் கண்டிலம். மக்களின் பொதுக் கருத்துக்கள், சமயக் கருத்துக்க ளோடு நூல்களிற் கலப்புற்றன. மக்களைப் பாடும்

மரபு குறைவுற்றது. பெருங்காப்பியக் காலம் மாறிக் கடவுட் புகழ்மாலை பாடும் வழக்கம் பரவலாயிற்று.

நான்காவது ஐந்தாவது நூற்றாண்டுகளிலே அறம் பொருளின்பங் கூறுங் கீழ்கணக்கு நூல்கள் பல தோன்றின. இக்காலத்தே சில ஆரியக் கருத்துக்கள் தமிழரின் நெஞ்சத்துட் புகுந்தன வெனினும், பொதுவாய் உண்மைகளைக் கூறுஞ் சிறு நூல்களே அவற்றின் சார்பாகத் தோன்றின. வள்ளல்களை நெஞ்சுருகிப் பாடிய புலவர் பாடல்களும், பெருங் காப்பியங்களும், சிறப்புச் சமய நூல்களும் இக்காலத்திற் றோன்றினவோ வென்பதைத் துணிதற்குரிய நூல்கள் கிடைத்தில. அகவற்பாவினாலாய சமணப் பெருங் காப்பியமாக இப்போது கிடைத்திருப்பது பெருங்கதை யொன்றே. இதுதான் மொழிபெயர்த்து யாத்த காப்பியங்களுள் முதலாயது. சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் தமிழ்நாட்டுக் கதைகளைக் கூறுவனவே. வடநூற் கதைகளைத் தழுவித் தமிழிற் காப்பியஞ் செய்யும் வழக்கம் இக்காலத்திற்றான் ஏற்பட்டது போலும்.

ஆறும் நூற்றாண்டிலே சைவப் புகழ்மாலைகள் பல வகைச் சிறு காப்பியங்களாகத் தோன்றின. சைவசித்தாந்தக் கொள்கைகளை ஒழுங்குபடுத்தி நான்முறையாகக் கூறும் பெருநூல்கள் இக்காலத்திலேதான் முதன்முதலெழுந்தனவாகும். திருவாசகம் புகழ்மாலைகளில் ஒன்றே. திருமந்திரமும் ஞானமிர்தமும் கலை நூல்களாயின. புறச்சமய கண்டனம் தொடங்கிற்று. புனையுமாற்றல் சிறந்திலங்குங் கல்லாடம், சமய நூல்களிலே இலக்கிய நயங்களை விரிவாக எடுத்தாளு முறையை எடுத்துக் காட்டிய முதனூலாகும். புரவலரைப் பாடும் வழக்கங் குறை

வுற்றது. பாவலரைப் போற்றுவாரின்மையாலும் சமயக் கிளர்ச்சியின் மிகுதியினாலுமென்க.

ஏழாம் நூற்றாண்டு: இந்நூற்றாண்டில் புறச்சமய கண்டனம் சிறப்புற்றது. அதற்கு ஏது புறச்சமயத்தார் கிளர்ச்சியும் அவரது சமயப் பற்றுக்கோடுமேயாம். சமணர் தஞ்சமயத்தின் உயிரானகொள்கையைக் கைவிட்டு வெளி வேடத்தைப் போற்றி இடர் விளைத்தனர். சைவத்திலே திருக்கோயில் வழிபாடும் நெருப்பு வழிபாடும் ஒருங்கியைந்தன. ஆரிய அந்தணர் சிறப்பாகச் சிவநெறி கடைப்பிடித்தனர். சைவமானது மக்களுள்ளத்திற் றமிழோடு தொடர்புற்றது. சாதியினுஞ் சமயமே சிறப்புற்றோங்கிற்று. திருவைந்தெழுத்தே வடமொழி மறையின் மெய்ப்பொருளென்பது நிலைநாட்டப்பட்டது. சைவத்துடன் வைதிகஞ் செறிவுற்றது. வைதிகமுஞ் சைவமாயிற்று. மக்களுள்ளத்தே சமயப்பற்றின் மிகுதியால், சமயப் பொறுமை குறைவுற்றது. தமிழின் பெருமை தலைநின்றது. விருத்தப்பாவிலே புகழ்மாலைகள் பாடும் வழக்கம் பெருவரவிற்றாயது. சொல்லணிகள் மல்கின. அன்பின் பாடல்களே மிகுந்து காப்பியங்களுங் கலை நூல்களுங் குறைந்து போயின.

எட்டாவது நூற்றாண்டு: இந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியோடு சைவசமய ஆர்வக் கிளர்ச்சி குறைவுபட்டது. புறச்சமய கண்டனங் குறைவுற்றது. மிக்கதொன்று பின் குறைவடைதல் இயல்பே. காப்பியங்கள் குறுகியொழிய, இலக்கண நூல்களும் உரை நூல்களும் எழுந்தன. இக்காலத்திலக்கணத்தே ஆரியச் சாதிக்கொள்கை உறுதியுற்றது. வேளாளர் நான்காம் வகுப்பினர் என்ற கருத்துத் தலைகாட்டிற்று. வைணவக்கிளர்ச்சி தொடங்கிற்று.

இந்நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியிலே வெண்பா யாப்புப் புலவராற் போற்றப்பட்டது. கோவை முதலிய பல்வகைச் சிறுகாப்பியங்கள் ஏற்பட்டன.

ஒன்பதாம் நூற்ருண்டு: இந்நூற்றுண்டில் வைணவக் கிளர்ச்சி மிக்கது. ஆரியக் கருத்துக்களுஞ் சொற்களும் பெருக்கெடுத்தன. வைணவப் புகழ்மாலைகள் மிகுந்தன. விருத்தயாப்பே பெரிதும் வழங்கலாயிற்று.

பத்து முதல் பன்னிரண்டாவது நூற்ருண்டு வரை சைவசித்தர் கிளர்ச்சியும், சமண இலக்கியக் கிளர்ச்சியும் தோன்றின. சமணர் தமது சமய போதனையை நேரே மேற்கொள்ளாது, செவ்விய உலகிய லிலக்கியங்களால் சமயக் கொள்கைகளைக் குறிப்பிடப் புகுந்தனர். விருத்தப்பா எவ்வகை யிலக்கியத்திற்கும் சிறந்த கருவி யாயிற்று. அப்பாவினுல் இயற்றப்பட்ட முதற் பெருங் காப்பியம் இக்காலத்ததே. உயர்வு நவிற்சியும் புனைவுரை யும் குலப்பெருமைக் கூற்றும் தமிழ்க் காப்பியத்துட் புகத் தொடங்கின. சமணர் உலக நூனயத்தாற் சைவ சம யத்தை வெல்லத் தொடங்கினர். சோழமன்னர் வீறெய்தி அரசாட்சியை அகலப்படுத்திய காலத்தே மக்களுள் உலகவாழ்க்கை நயவுணர்ச்சி மிகுதிப்படவே, பொதுக் காப்பியங்கள் தலையெடுத்தன. பத்துமுதல் பன்னிரண்டா வது நூற்ருண்டு முடிய எழுந்த விருத்தப் பெருங் காப்பியங்களைப் போலப் பீடுடையன பிற்காலத்துத் தோன்றவில்லை. மக்களியற்கைத் திட்ப நுட்ப ஒட்பங் களுக்கும் நிலவுலக அளப்பருங் காட்சிக்கும் இக்காப்பி யங்களே சிறந்த கண்ணுடியாய்த் திகழ்கின்றன. நடுக் காலத் தமிழ்மக்கள் நாகரிக மனைத்தும் இவைகளிலே சீரிடம் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. தமிழ்க் காப்பியங்களுக் கும் புராணம் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. பெரிய

புராண மொழிந்த பிறகாப்பியங்களுள் வடநூற் கதைகள் தழுவப்பட்டன. தமிழ்ப்புலவர் வடநூல் முனிவரைப் பெரிது மதிக்கலாயினர். எனினும் தமிழ்ச் சொன்னயங்கள் தழைத்தோங்கிப் பொலிந்தன. வேளாள வள்ளல்கள் தமிழ்ப் புலவரைக் கண்ணுங் கருத்துமாகக் காத்து வந்தனர். செல்வச் செழிப்பால் வண்மை மிகவே ஆரியப் பார்ப்பனரும் நலமுற வாழ்ந்தனர். ஆரியக் கொள்கைகள் மிகுதிப்பட்டன. ஏகான்மவாதம் தமிழ்ப்புலவர்களாற் பாராட்டப்பட்டன. பண்டைத் தமிழர் நாகரிகத்தின் தனிநிலை மறைந்தும் மறையாது மிருந்தது இவ் இடைக் காலமாகும். மன்னர் புலவரைத் தம் பெரியாரென்று கருதும் மரபு குன்றிற்று. தமிழ்ப்புலவர்களுள் ஒற்றுமைக் கேடு ஏற்பட்டது. கற்றாரைக் கற்றார் காமுறுவர் என்பது சிறிது பிழைபட்டது. கற்பனையாற்றல் போற்றப்பட்டது. காப்பியங்களுள் இயற்கைநலங் குறைவுபட்டது.

பதின்மூன்று பதினான்காம் நூற்றாண்டுகளில் காப்பியக் கிளர்ச்சி குன்றிக் கவியுணர்ச்சி மட்டுப்பட்ட கருவி நூற்காலம் வந்தது. இலக்கண நூலுள்ளும் கற்பனைப் பொருத்தங்கள் நுழைந்தன. மந்திர நூலுஞ் சோதிடமும் பாட்டுப் பொருத்தங்களோடு கலந்தன. எழுத்துக்களுக்குஞ் செய்யுட்களுக்கும் சாதி (வருண) வேற்றுமை யமைக்கப்பட்டன. அதிதேவதைகளும் ஏற்பட்டன. இவற்றால் ஆனந்தக்குற்ற முதலிய கற்பனைக் குற்றங்கள் நூலுட் சுட்டப்பட்டன. பாட்டியற்றுவது மனை யமைப்பது போலாயிற்று. கற்பனைச் சொன்ன உணர்ச்சியினாலே மக்கள் நெஞ்சங் கட்டுப்பட்டு விரிந்த நுண்ணிய பொருளாராய்ச்சியிற் செல்லாது தியங்கிற்று. வைணவ உரையாசிரியர்கள் காலமுதல், ஆரியத்தாக்குச் சொல்லிலும் பொருளிலும் விஞ்சியது. சிறு காப்பியங்களும்

சிற்றிலக்கண நூல்களும் எழுந்தன. இக்காலத்திலே நன்னூலொன்றே சிறந்த முறையில் அமைந்துள்ளது.

பதினைந்தாவது நூற்றாண்டிலே இரட்டையர் காலம் முதல் சைவக் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டுச் சமணர்வலி குன்றியது. உலா, கலம்பக முதலிய சிறு காப்பியங்களியற்றப் பட்டன. வண்ணப்பாட்டு வகைகள் மிகுந்தன. இறையன்பின் பெரும்பயனாகத் திருப்புகழ் பெருநூல் எழுந்தது. புராண கதைகளையும் ஆரியச் சொற்களையும் பெரிதுக் தழுவிச் சென்றாலும், இந்நூல் கடவுட் பேரன்பினை விளைப்பதுடன் இன்பச் சுவையையுந் தன்னகத்தே கொண்டிருத்தலால், என்றும் நின்று நிலவுதற்குரியது. இதன் சொல்வளமும் பெருமிதமும் ஒப்பற்றன. கம்ப ராமாயணம் வடநூற் கதையைமட்டுந் தழுவிற்று. வில்லி பாரதம் வடசொற்களையு முடன் கொண்டது. வில்லி புத்தூரார் காலமுதல் தமிழ்ப் பெருங்காப்பிய உயர்வு குன்றத் தொடங்கிற்று. சொன்னய முணர்த்துங் கற்பனைகள் மிகுந்தன. பாரதமும் நைடதமும் அரிச்சந்திர புராணமும் வடநாட்டுக் கதைகளைத் தழுவினவே. ஒரு கதையைக் காப்பிய முழுவதிலுங் கூறுமுறை இவைகளோடு அருகியொழிந்தது. நைடதத்திலே பண்டைத் தமிழரது புனைந்துரை மாறிச் சிறிது தாழ்மைப்பட்ட வடநூற் புனைமுறை மிகுதிப்பட்டது. பெண்டிரின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் புனைந்துரைக்குமுறை அத்தன்மையது.

பதினாறும் நூற்றாண்டு: இந்நூற்றாண்டில் தல புராணங்கள் பெருங்காப்பியங்களாகத் தொடங்கின. சேது புராணத் தோற்றத்துடன் இலக்கண விதிகளும் கற்பனைக் கருவியாகப் பயன்படலாயின. அரசர், வள்ளல்கள் என்போரது உதவி குறைவுபட்டமையால் இறைவனையே

இருபதாம் நூற்றுண்டு: செயற்கைச் சொன்னயத்தைப் பொருட்படுத்ாது பொருணயங் கருதிப் பண்டைச் சங்க நூல்களுக்குச் செல்லும் ஆர்வமும், பொய் புனைந்த கதைகளைத் தொலைத்து மெய்யுணரக்கருதி வரலாற்றுராய்ச்சியினை மேற்கொள்ளும் ஊக்கமும், விழுமிய விரிந்த பண்டைத்தமிழ் நாகரிக முறைக்கேற்பத் தமிழர் குடி வாழ்க்கையைச் சீர்திருத்திச் செம்மைசெய்யும் நோக்கமும், எம்மொழிப் பொருளையும் தனித்தமிழிலே வெளிப்படுத்திப் பயன்றுய்க்க வேண்டுமென்ற உறுதியும் இற்றைஞான்றின் சிறப்பியல்புகளாம்.

அதிகாரம் ௬

கடைச்சங்ககாலப் புலவர் வரலாறு

முடத்திருமாறன் பாடிய பாடல் நற்றிணையில் இரண்டு உள்ளன. பாலைத்திணைக் கொன்றும் குறிஞ்சித் திணைக் கொன்றும் அவர் பாடியுள்ளார். பாலைத்திணையின் பாட்டில் (நற் : 105) 'குட்டுவன் குடவரைச் சுனைய மாயிதழ்க்குவளை' என்றமையால் குடவரை குட்டுவனுக்குரியதென்பது புலனுகின்றது.

முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்: இவர் பாடிய பாடல் புறநானூற்றில் இரண்டாவதாக உள்ளது. அதனுள் ஐம்பெரும் பூதத்தின் இயற்கையை உதியன் சேரலாதனுடைய தன்மைகளுக்கு உவமையாகக்கூறியுள்ளார். அவனுடைய கடல் வரைப்பினுள்ளே ஞாயிறு தோன்றிமறைவதாகக் கூறியுள்ளார். இமயத்திலும் பொதியிலுமுள்ள அந்தணர் வளர்க்கும் முத்தீயின் ஒளி விளக்கில் மான்கள் தூங்கும் என்ற நயம் காண்க. பாரதப் போரில் உதியஞ்சேரலாதன் பெருஞ்சோறு வழங்கியது இதன்கண்

கூறப்படுகின்றது. பால் புளித்தல், பகலிருளுதல், நால் வேதம் நெறிதிரிதல் நிகழாத் தன்மைகளுக்குக் காட்டாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. நிலன் தாங்குதல், விசும்பு அகலுதல், வளி வலியுடைமை, தீ தெறல், நீர் அளிக்கு உவமையாதல் இதனுட் பெறப்படும்.

முதலாவது பதிற்றுப் பத்துக்கு உரியவனாகிய உதியஞ்சேரல் என்பவன் கி. மு. நாலாவது நூற்றாண்டில் சிறப்புற்று விளங்கியதாகத் தெரிகிறது. இவனுடைய சிறப்பை இவனுக்குப் பிற்காலத்தில் திகழ்ந்த பல புலவர்களும் விதந்தோதுகின்றார்கள். வெள்ளி வீதியார் (அகம் சுடு) கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை, நக்கீரர் முதலிய புலவர்கள் தங்கள் பாடல்களில் (அகம்: கருஅ, நஅகூ) விதந்து கூறியுள்ளார்கள். வெள்ளி வீதியார் பாடலினால் இவன் வேலினைக் கடலோட்டினனென்றும், மாக்கோதை பாடலினால் இவன் கொழுமூர் என்னுமிடத்தில் அட்டிலமைத்துச் சோறு வழங்கினனென்றும் அறிகின்றோம். இவனது வண்மையையும் இவனது முன்னோரது வண்மையையும் வியந்து பாடிய பெரும் புலவர் மாமூலனாரென்பார்.

சேரன் உதியஞ்சேரல் காலத்துப் பாண்டியன் முதுகுடுமிப் பெருவழுதி யாவன். அவனைக் காரிகிழார் என்னும் புலவர் புறம் சு-ல் பாடியுள்ளார். காரி என்பது தொண்டை நாட்டிலிருந்த ஊரென்றும், அது இப்போது இராமகிரி என்று வழங்கப்படுகிறதென்றும் புறநானூற்றுப் பதிப்பாசிரியர் கூறுகின்றார். கிழார் என்றதால் அவர் வேளாளரென்று அறிகின்றோம். முதுகுடுமியின் நாட்டெல்லையை இவர் குறிக்குமிடத்து, வடக்கே பனிமலையும், மேற்குங் கிழக்கும் கடலும், தெற்கே குமரியும் சுட்டப்பட்டன. 'உருகெழு குமரி' என்றதால் கடலென்

பர். கிழக்குக் கடலைத் தொடுகடலென்றும், மேலைக் கடலைத் தொன்றுமுதிர் பௌவமென்றும் கூறினர். அவன் புகழுக்கு வானெல்லையைப் புலவர் 'ஆனிலையுலகம்' என்றனர். அது அண்டத்தின் முடிவிலுள்ளதென்று சிவதருமோத்தர ஆகமத்தில் கூறப்பட்டது. அதன் கோபுர இயலில்,

"வீற்றிருக்கும் விமலனது சன்னிதியில்
வேள்வியையும் விளங்கு மந்த
ஏற்றினையல் நந்தைமுதல் இசைந்துறையும்"

என்றது காண்க.

மேற்கூறிய புறப்பாட்டில் முக்கட் செல்வராகிய சிவபெருமான் கோயிலையன்றி வேறொன்றையும் முதுகுடுமி வலஞ்செய்யானென்றும், பகைவர்பாற் கொண்ட பல பொருளையும் பரிசிலர்க்கு வழங்கிவந்தானென்றும், நான்மறை முனிவரால் வாழ்த்தப்பட்டான் என்றும் புலவர் இயம்பியுள்ளார். முதுகுடுமி சைவனாதலின் இங்கேகுறித்த நான்மறை முனிவர் சிவநெறியொழுகும் தமிழ் நாட்டு அந்தணராயிருத்தல் வேண்டும். கோயில் என்பதற்கு நகர் என்ற சொல் வந்தமை காண்க. அச்சொல் 'நகு' என்பதனடியாகப் பிறந்து 'விளக்கமுடைய இடம்' என்று பொருள்படும். அரசனை ஈகைபற்றித் திங்களுக்கும் பகைவரை வெல்லும் திறமைபற்றி ஞாயிற்றிற்கும் ஒப்பிடும் பாட்டு மரபு இப்புலவர் செய்யுளுள் காணப்படுகின்றது.

முதுகுடுமியை நெட்டிமையார் என்ற புலவர் புறம் ௯,௧௨,௧௫-ம் பாடல்களில் பாடியுள்ளார். நீண்ட இமையுடைமையால் இவர்க்கு இப்பெயர் வந்ததென்ப. முதுகுடுமி அறப்போர் செய்யுந் தன்மையுடையான் என்பதும், பாணர்க்குப் பொற்றாமரையும், யானையும் தேரும் வழங்கு

பவன் என்பதும், பகைவர் அரண்களை அழித்து அவை இருந்த இடத்தைக் கழுதையைக் கொண்டு பாழ்படுத்தும் வழக்கம் அக்காலத்திருந்ததென்பதும், முதுகுடுமி வேள்விகள் பல வேட்டனன் என்பதும் இப்புலவர் எடுத்து விதந்தவர். "நெய்மலி ஆவுதி பொங்க" என்றதினால் ஊன் பயிலா வேள்விகளே அவன் செய்தான் என்று கொள்ள இடமுண்டு. வேள்வி முடிந்த இடத்தில் நினைவுக் குறியாகத் தூண் நடுதல் அக்காலத்து வழக்கமென்பது "வேள்வி முற்றி யூபம் நட்ட வியன்களம் பலகொல்" என்றதால் தெளியப்படும். "நற்பனுவல் நால்வேதம்" என்றதால் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நாற் பொருள் கூறும் நான்மறை என்பது குறிக்கப்பட்டது காண்க. புறம் கூ-ல் முதுகுடுமியை வாழ்த்துமிடத்து, "முந்நீர் விழவின் நெடியோன் நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே" என்றது காண்க.

நெடும்பல்லியத்தனார் என்னும் புலவர் முதுகுடுமியைப் பாடிய பாட்டினால், அவர் பாண மரபினரென்பதும், பெருவழுதியின் வண்மையால் வறுமை தீர்ந்தனர் என்பதும், தெரிகின்றன. இவர் பாடிய பாட்டு ஒரு பாணன் ஒரு விறலியை அரசன்பால் அழைத்துச் செல்வதாக அமைந்துள்ளது.

குமட்டூர்க் கண்ணனார் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைப்பற்றிப் பாடிய இரண்டாம் பத்தினுள் உதியன் சேரலாதனைக் குறித்துள்ளார். அவர் அதன்கண் சூரனை முருகன் வென்ற செய்தியும், முருகன் களிறு ஊர்ந்ததும், இமயவரம்பன் முந்நீர்த்துருத்தியுள் கடம் பெறிந்ததும், ஆரியர் இமயமலையை அடுத்திருந்ததும், நிலம், நீர், வளி, விசும்பு என்ற நான்கும் அளப்பரியன என்பதும், நாளும், கோளும், திங்களும், ஞாயிறும், தீயும்,

ஆகியவற்றின் விளக்கம் அரசன் விளக்கத்திற்கு உவமை ஆதலும், பாரதப் போரில் அக்குரன் என்பவன் வண்மையில் சிறந்திருந்தான் என்பதும், இமயவரம்பன் சான்றோர் மெய்ம்மறை என்பதும், அவன் வயவர் வேந்தன் என்பதும், யானைப்படையைச் சிறப்பாக உடையவனென்பதும், அவன் மனைவி அரிய கற்பும், அடங்கிய சாயலும், ஊடினும் இனிய கூறும் இன்னகையும் உடையள் என்பதும், மாரி பொய்க்தாலும் சேரலாதன் பொய்யலன் என்பதும் இயம்பியுள்ளார்.

இம்மென்கீரனார் என்னும் புலவர் அகம் ௩௯௮-ல் ஆரியரைப்பற்றிக் குறித்துள்ளார். அவர்கள் பொன்படு நெடுவரையின் பாங்கர் அஃதாவது இமயச்சாரலில் தங்கினர் எனக் கூறியுள்ளார். இப்புலவர் குறிஞ்சி பாடுவதில் வல்லவர். இவர் ஒரு பாட்டில் தலைவி இம்மென்று அலமரா நிற்பதாகச் செப்பினமையால், 'இம்மென்' என்ற அடைமொழி இவர் பெயருக்கு ஏற்பட்டது.

பாவைக்கொட்டிலார் என்னும் புலவர் அகம் ௩௩௬-ல் சோழர் வல்லத்துப் புறங்காட்டில் ஆரியப் படையினை வென்றதாகப் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய பாட்டில் சேரிப்பரத்தை இற்பரத்தையை இகழ்ந்து கூறிய பகுதி மிகவும் நகைச்சுவை விளக்கவல்லது. யானையின் இரக்கத்தினாலே பாகன் பிழைத்திருப்பது போல, தான் விழவின்கண் வாராமையால் இற்பரத்தை பிழைத்திருப்பதாகச் சேரிப்பரத்தை பேசுகின்றாள்.

பாலைக் கௌதமனார், இமயவரம்பன் தம்பியாகிய பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் என்பவனை மூன்றாம் பதிற்றுப்பத்தில் பாடியுள்ளார். அப்பத்தினுள், சேர மன்னன் வேள்விகளை ஆதரிப்பனென்றும், பூழியர்கோன்

என்றும், மழவர் மெய்ம்மறை என்றும், அவன் ஆயிரம் வெள்ளம் வாழ்க என்றும், கொங்கர் நாட்டினை வென்றவன் என்றும், வயிரியர்க்குப் பசியை நீக்கிப் பொன்னிழையை அளிப்பவன் என்றும், ஓதல், வேட்டல், அவை பிற செய்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்று ஆறு புரிந்தொழுகும் அறம்புரி அந்தணர் வழிமொழிந் தொழுகுபவன் என்றும், ஐம்பூதங்கள்கூட அளத்தற்கரியவன் என்றும், மழை மாறினும் வளங்குன்றாத நாட்டையுடையவன் என்றும், பேரியாற்று வளமுடையவன் என்றும், நெய்தல் நிலத்திலுள்ள பெருந்துறையை உடையவன் என்றும் கூறப்பட்டது. அயிரை என்னும் கொற்றவை வணக்கமும் ஆண்டு கூறப்பட்டது. இவர் புறம் 366-ல் தருமபுத்திரர் என்பவரைப் பாடியுள்ளார்.

குடவாயிற் கீரத்தனார் அகம் 44-ல் நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுறை என்போர் பெரும்பூட் சென்னியின் படைத்தலைவனாகிய பழையனைத் தாக்கிக் கொன்றதற்காக அவர்களைப் பெரும்பூட் சென்னி வென்று, கணையன் என்பவனைச் சிறைபிணித்துக் கழுமலத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான் என்று கூறியுள்ளார். கழுமலம், அழும்பில், குடவாயில் என்னும் ஊர்கள் பெரும்பூட் சென்னிக்கு உரியன. குடந்தையில் சோழர் தங்கள் நிதியினைப் பாதுகாத்து வைத்தனர். குடவாயிலில் பெரும்பூட் சென்னியின் அட்டிற்சாலை இருந்தது. அகம் 119-ல் மழவர் சிறந்த வில்லுடையவர் எனக் கூறப்பட்டனர். அகம் 287-ல் பொதியிலைப் பற்றிய குறிப்புள்ளது. அகம் 305-ல் வழுதி கூடல் சிறந்த காப்புடையதாகப் பேசப்பட்டது. அகம் 355-ல் யானைச் சேனையுடைய சோழர் காவிரிக்கரையிலுள்ள உறந்தையில் ஆட்சி செய்தமை கூறப்பட்டது. புறம் 242-ல் இப்புலவர்

ஒல்லையூர் கிழார் மகன் பெருஞ்சாத்தனைப் பாடியுள்ளார். நற்றிணை 212-ல் கதநாய் வடுகர் நெடும்பெருங் குன்றத்தைக் கடந்து வந்ததாகக் குறிப்பிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் மோரியருக்கு முன் வந்தனர் போலும். அகம் 60-ஆம் பாட்டில் தொண்டியில் இருந்த பொறையனென்னும் அரசனைச் சுட்டியுரைத்தார். இச்செய்யுளால் நெய்தல் நிலமாக்கள் சோற்றையும், புளிக்கறியையும், கொழுமீன் இறைச்சியையும் உண்பது அறியக் கிடக்கின்றது. இவர் பாலைத் திணையை மிகுதியாகப் பாடியுள்ளார். இவர் அகம் 345-ல் நன்னது "எழிற் குன்றத்தில் மழை பொழிந்து அருவி பாய்வதையும், காணமர் செல்வி அக் குன்றத்திற்குக் காப்புத் தெய்வமாய் இருப்பதையும்' கூறியுள்ளார். அகம் 366-ல் எவ்வி என்னும் குறுநில மன்னனது நீழல் என்னும் பதிக்கண் நெய்தலும் மருதமும் விரவிக்கிடப்பதை விதந்தோதினர்.

முள்ளியூர்ப் பூதியார் பாடிய அகம் 173-ல், தோழி தலைமகளைத் தலைமகன் பிரிவின்கண் ஆற்றுவித்தல் காணப்படும். அதனுள் நன்னனது விண்பொரு நெடுவரை குறிக்கப்பட்டது.

ஆலூர்க்காவிதிகள் சாதேவனர் பாடிய அகம் 159-ல் யானையின் கொம்பு ஒடியும்படியாக அதனைத்தாக்கி ஆஅமரைக் கொடுமுடி என்பவன் காத்தது கூறப்பட்டது.

தொடித்தலை விழுத்தண்டினர் என்னும் புலவர் ஒல்லையூர்க் கிழார் மகன் பெருஞ்சாத்தனைப் பாடியதாகப் புறநானூற்றுரையில் குறிக்கப்பட்டது. அவர் பாடிய பாட்டில் அவனைப்பற்றிய விவரம் யாதுமில்லை. அப் புலவர் இளமை நிலையாமையைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து,

"தொடித் தலை விழுத் தண்டூன்றி நடுக்குற்
றிருமிடை மிடைந்த சில சொற்
பெருமூ தாளரே மாகிய வெமக்கே"

என்றமையால் அப்பெயர் எய்தினர் போலும்!

காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரலை 4-ம் பத்திற் பாடி, நாற்பது நூறாயிரம் பொன்னும், அரசன் ஆண்டதில் ஒரு பாமுகம் பெற்றார் என்று தெரிகின்றது. இதனுட் டிருமால் வணக்கம் முதற்கண் கூறப்பட்டது காண்க. பூழி நாட்டைப் படையெடுத்த நன்னனைச் செருவில் வென்றது இதன் பதிகத்துட் சுட்டப்பட்டது. அரசனது வன்மையும் வீரமும் மிகவும் நயமாகப் புனைந்துரைக்கப்பட்டன.

கள்ளில் ஆத்திரையனார் என்னும் புலவர் புறம் 175-ல் மோரியரை விதந்து கூறினர். அப்புலவர் அவனைப் புறம் 389-லும் குறித்துள்ளார். கள்ளில் என்பது தொண்டை நாட்டிலுள்ள இவரது ஊர். இவர் பாடலொன்று குறுந்தொகையிலுங் காணப்படுகின்றது. களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் காலத்தில் மோரியர் படையெடுப்பு நிகழ்ந்திருத்தல் கூடும். அவர்களைப்பற்றிப் பாடிய பல புலவர்களுள் கள்ளிலாத்திரையனார் முற்பட்டவர் என்று தெரிகிறது. அவர் வேங்கடத் தலைவனாகிய ஆதனுங்கனென்பவனைப் பாடியுள்ளார்.

மாமூலனார் என்னும் பெரும்புலவர் உதியஞ் சேரலனது வண்மையையும் அவனது முன்னோரது வண்மையையும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். (அகம்: 65, 233, 359.) இப்புலவர் முக்காலமு முணர்ந்தவரென்று நச்சினார்க்கினியரால் போற்றப்படுகின்றார். இவர் அகநானூற்றில் 27 பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இவருடைய பாடல்கள் நற்றிணை, குறுந்தொகையிலுமுள. இவர் உதியஞ்சேரலை நேராக

விளித்த பாடல்கள் காணப்படாமையாலும், அவனுக்குப் பிற்காலத்து நடந்த வரலாறுகளை கூறுதலாலும் இவர் உதியஞ்சேரல் காலத்துக்குப் பிந்தியவர். நன்னன்பாழி சேரமன்னரால் எடுக்கப்படாத காலத்தில் மாமூலனார் வாழ்ந்திருப்பின் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் காலத்திலேயே இவர் வாழ்ந்திருத்தல்வேண்டும். மாமூலனார் பாடல்களிலே பல குறுநில மன்னர்களுடைய வரலாற்றுப் பகுதிகள் அறியக் கிடக்கின்றன. இவர் நன்னனுடைய பாழியையும், (அகம் 15) ஏழிற் குன்றத்தையும், (அகம் 349) அவனது வியலூரையும் (அகம் 97) பாடியுள்ளார். பேகன் முன்னோனாகிய நெடுவேளாவி என்னுங் கொடையாளியும் இவரால் அகத்துப் பாடப் பெற்றவன். அவன் பொதியினில் ஆட்சிசெய்தவன். ஆவியர் என்னும் ஒரு கூட்டத்தாருக்குத் தலைவன். அவன் குதிரை ஏற்றத்திற் சிறந்த மழவரை ஓட்டியதாக அகம் 1-ல் கூறினர். முருகனைப்பற்றிய குறிப்பும் அதன் கண் காண்க. பொதினி என்பதே பிற்காலத்தில் பழனியென மருவிய தென்ப.

மழவர் என்பார் அதிகன் என்னுங் குறுநில மன்னனைத் தமக்குத் தலைவனாக உடையவர். அவர்கள் செம்மறியாட்டுக் கொம்புபோலச் சுருண்டு முதுகினை மறைத்த தலைமயிரையும் செங்கண்ணையு முடையவர்கள். அவர்கள் இருமலை நீக்கும் மண்போன்ற ஒருவகை மருந்தினை வாயிற்கொண்டு, வில்லும் தீப்பற்றிய சிறுகோலும் உடையராய் விரைகவரும் சூழ்ச்சியை அகம் 101-ல் மாமூலனார் இனிது பாடியுள்ளார். அவர்களது பூந்தொடை விழாவையும் அவர் அகம் 187-ல் குறித்துள்ளார். இன்னும் இவரது பாடல்களால் எவ்வி, கண்ணன், எழினி, புல்லி, பாணன், திதியன் என்னும் பல சிற்றரசர்கள் செய்தியும்

அறியக் கிடக்கின்றது. கள்வர் கோமானும் வேங்கடத்தை ஆண்ட புல்லி இவரால் குறிக்கப் பெற்றுள்ளான். பாணன் என்பானது நாடும் வடநாட்டில் உள்ளதாகவே அகம் 325-ல் விளங்குகின்றது. அகம் 115-ல் எருமையின் குடநாடு குறிக்கப்படுகின்றது. அது மைசூர் அரசாயிருக்கலாம்.

மோரியர் என்பார் வடக்கேயிருந்து தெற்கே வந்ததும், தங்கள் தேர் செல்லும்படியாக மலைப்பகுதிகளில் வழி அமைத்ததும், மோகூர் என்பான் பணியாமையினால் அவர்கள் படையெடுத்து வந்ததும், அவர்கள் வடுகரை முன்னாகக் கொண்டு போந்ததும் அகம் 251, 281-ம் பாடல்களால் விளங்கும். நந்தர் என்பார் வடநாட்டில் பாடலிபுரத்தில் கங்கைநீருள் தமது நிதியை மறைத்து வைத்ததை அகம் 265-ல் புலவர் விளக்கியுள்ளார். கோசர் பொதியிலில் இருந்ததையும் இவர் கூறியுள்ளார். சோழனது வீரனாகிற் மத்தி என்பவனுக்கும், எழினி என்பவனுக்கும் நிகழ்ந்த போரினை அகம் 211-ல் கூறினர். பாண்டியரது கொற்கையில் முத்தும், வலம்புரிச் சங்கும் எடுப்பதைப்பற்றி அகம் 201-ல் எடுத்துரைக்கின்றார். அகம் 31-ல் தமிழ் வேந்தர் மூவரைப்பற்றி இவர் குறித்தனர்.

மாமூலர் பாடிய திதியன் ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியனுக்கு நண்பன். அகம் 25-ல் பாண்டியன் அவனைப் பாடியுள்ளான். இவன் புறம் 71-ல் பகை மன்னர் பலர் ஒன்று சேர்ந்து எதிர்த்த இடத்து அவர்களைப் புறங் காணாவிடில் தன்னுடைய மனைவியையும், நண்பர்களையும் தாம் பிரிந்து விடுவதாகவும், முறை பிறழ்ந்து நடப்பவனைக் கொண்டு நீதி செலுத்தியோன் ஆவனெனவும். சிறந்த பாண்டிய நாட்டினைக் கடந்து பிற நாட்டிற் பிறப்ப

தாகவும் வஞ்சினம் கூறியதால், இவன் மனைவி கற்பிலும் அன்பிலும் சிறந்தவள் என்றும், இவன் தன்னாட்டில் அளவற்ற பற்றுடையவன் என்றும், இவன் நண்பர்களும் மிக மெய்ம்மையான அன்புடையவர்கள் என்றும் தெரிகின்றது. இவன் இறந்த காலை இவன் மனைவி தீப்பாய்ந்தனள். தீப்பாயுமுன் தடுத்த சான்றோர்களை நோக்கிக் கைம்மை நோன்பு தனக்காகாதென்றும், கணவன் இறந்த போது தாமரைப் பொய்கையும், தீயும் ஒரு தன்மையன வாய் தனக்கிருப்பனவென்றும் புறம் 246-ல் கூறினள். இவள் பாடிய பாட்டினுள் அக்காலத்தே நெய் கலவாத சோற்றினை வெள்ளெள்ளுத் துவையலொடும் புளி சேர்த்து வேகவைத்த வேளைக்கீரையோடும் உண்டு பாயில்லாத பருக்கைக் கற்கள் மேலே படுத்தல் கைம்மை நோன்பு கைக்கொண்டவர்களது வழக்கமென்று தெரிகின்றது. இவள் தலைவிரி கோலமாய் புறங்காட்டிற் சென்று தீப்பாய்வதைக் கண்டு இரங்கி மதுரைப் பேராலவாயர் பாடிய பாட்டு புறம் 247.

ஒல்லையூர், இருங்கோவேளுக்குரிய ஊர்போலும். அவ்வூரில் ஆயன் செங்கணா ரென்னும் புலவரொருவர் திகழ்ந்தனர். அவரது பாடல் அகத்துட் காணப்படுகின்றது.

பெரும்பூட்சென்னிக்குப் பின்னரசாண்ட நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட்சென்னி என்பவன் சேரமானது ஊராகிய பாமளூர் என்னும் ஊரை முற்றுகை செய்து வென்றவனுவான். இவன் மிக்க வன்மை யுடையவனுவான். ஊன்பொதி பசுங்குடையார் இவனைப் புறநானூற்றுட் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய புறம் 10-ல் இம் மன்னன் மக்களை அளந்தறிவதில் திறமை யுடையவன் என்பதையும், ஒழுக்கம், இரக்கம், ஆய்ந்து செயல்

வீரம் என்னும் தன்மைகளை உடையவனாய் நறுமணங் கமழும் தாளிப்புடைய உணவை விருந்தினர்க்கு அளிப்பவன் என்பதையும் குறிப்பித்தனர். இவர் பரிசில் கடாநிலையாகப் பாடியது புறம் 203. புறம் 378-ல் இளஞ்சேட்சென்னி தென்பால் பரதவர் என்னும் கூட்டத்தாரையும், வடபால் வடுகரென்பாரையும் வென்று ஓட்டியதனைக் கூறியுள்ளார். அவர்பாற் கொண்ட மிகுந்த அணிகலன்களைப் புலவர் தம்முடைய உறவினருக்குக் கொடுத்த காலை அவர்கள் நெடுநாளிருந்த வறுமை நீர்ந்து பெருமகிழ்ச்சியால் சீதையை இராவணன் கவர்ந்துசென்ற போது அவள் கீழே எறிந்த அணிகளைக் கண்டெடுத்துத் தவறாக அணிந்த குரங்கின் கூட்டம்போல விரலில் அணிவதைச் செவியில் அணிந்தும், செவியிலணிவதை விரலிலணிந்தும், அரையிலணிவதைக் கழுத்திலணிந்தும், கழுத்திலணிவதை அரையிலணிந்தும் இடர்ப்பட்டா ரென்று இயம்பினர். இதனால் இவர் நகைச்சுவை பயக்கும் பாடல் பாடுவதில் வல்லவர் என்று தோன்றுகிறது. இராமன் கதை இப்பாட்டினுள் வந்தது உற்றுநோக்கத் தக்கது.

இளஞ்சேட் சென்னியை அகம் 375-ல் இடையன் சேந்தன் கொற்றனார் என்னும் புலவர் பாடினர்.

தொல்பரணர் உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியின் ஆயுதச் சிறப்பையும் படைச் சிறப்பையும் உவமை நயந் தோன்றப் புறம் 4-ல் பாடியுள்ளார்.

தொல் பெருங் குன்றூர் கிழார் என்பார் கரிகால் வளவனின் தந்தையாகிய உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியைப் புறம் 266-ல் பாடினர்; புறம் 147-ல் கண்ணகி காரணமாகப் பேகனைப் பாடியுள்ளார்.

கரிகால் வளவனது அம்மானாகிய இரும்பிடர்த் தலையார் என்பவர் கருங்கை ஒள்வாட் பெரும்பெயர் வழுதி என்னும் பாண்டியனது வீரத்தையும், இரவலர்க்குக் குறிப்பறிந்து கொடுக்கும் அவன் வண்மையையும் புறம் 3-ல் பாடியுள்ளார். அப்பாட்டினுள் இவர் 'பெருங்கை யானை இரும்பிடர்த்தலையிருந்து' என்றமையால் இவருக்கு இப்பெயர் வந்ததுபோலும்.

கரிகால் வளவனோடு பொருது புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்த பெருஞ் சேரலாதனைப் போர் நடந்த இடமாகிய வெண்ணியிலிருந்த புலமை மிக்க குயத்தியா ரொருவர் புகழ்ந்து பாடியபாட்டு புறம் 66. இதனுள் கரிகாலன் கடற்போர் செய்வதில் வல்லவனென்றும், வெற்றியடைந்த அவனைப் பார்க்கிலும் வடக்கிருந்த சேரலாதனே சிறந்தவன் என்றும் புலவர் பாடினது காண்க.

ஓரம்போகியார் என்னும் புலவர் மத்தியின் காலத்தி லிருந்ததாகத் தெரிகிறது. இவர் ஐங்குறு நூற்றில் மருதத்திற்குரிய நூறு பாட்டுப் பாடியவர். அகத்தினும் மருதத்தையே இவர் பாடியுள்ளார். இவரது பாடல்கள் நற்றிணையிலும் குறுந்தொகையிலும் வந்துள்ளன.

முடத்தாமக் கண்ணியார் என்னும் புலவர் பொரு நராற்றுப் படையில் கரிகால் வளவனைப் பாடியுள்ளார். அவர் இதில் கரிகால்வளவன் வண்மையையும், அவன் வெண்ணியென்னுமிடத்துச் சேரனை வென்றதையும், அவனது நாட்டின் இயற்கை வளத்தையும் கூறிக் காவிரியானது ஆயிரமடங்கு விளையும்படி நெல் வயல்களுக்குச் செழிப்பினைத் தருகின்றதென்று குறிப் பித்தார். பாணர் காட்டுத் தெய்வத்தைப் பாடி வழிபாட்டுக் கடன் முடிக்கு முறையும் இதனுட் குறிக்கப்

பட்டது. பயன் குறித்துத் தவம் செய்வோர் தமது உடம்பை இழவாது இம்மையிலேயே தவப்பயன் பெறுதல் சிறப்பென்பதையும் ஆசிரியர் சுட்டியுள்ளார். வீடுபேறு குறியாது செல்வத்தைக் குறிப்பவர்களை மக்களென்னாது மாக்களென்றது உற்று நோக்கத்தக்கது.

"தவஞ்செய் மாக்கள் தம்முடம் பிடாஅது
அதன்பய னெய்திய அளவை மான"—(91-92)

என்றது காண்க.

இன்னும் அக்காலத்து இசைக்கருவிகளும் உணவு வகைகளும், இவற்றுட் காணப்படும். அக்காலத்துப் பொருநர் முதலியோர் சோறு புளிக்குழம்பு முதலிய வற்றோடு ஊனுணவுங் கொண்டாரென்று தெரிகின்றது. புலவர், நன்றாக வெந்த சோற்றின் அவிழுக்கு முல்லை முகையை உவமித்தார்.

'.........முகிழ்த்தகை
முரலை போகிய முரியா வரிசு
விரலென நிமிர்ந்த நிரலமை புழுக்கல்' —(112-114)

பலவகை மரங்களின் பெயர்களும் இதனுட் காணப் படுகின்றன.

கரிகாலனைப் பட்டினப்பாலையிற் பாடினவர் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார். இவர் அவனிடம் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசாகப் பெற்றார். இவர் பாடல் அகத்திலும், குறுந்தொகையிலும் வந்துள்ளன.

தொண்டைமா னிளந்திரையனைப் பெரும்பாணாற்றுப் படையில் பாடியவரும் இப்புலவரே. வெண்வேற்கிள்ளி என்பவனுக்குப் பீலிவளை என்னும் நாக கன்னிகையிடம் பிறந்தவன் இளந்திரையன்.

உருத்திரன் என்றொரு புலவர் குறுந்தொகையில் செய்யுள் செய்துள்ளார். இவர் கரிகால்வளவன் காலத்தில்

பட்டினப்பாலை பாடி அதற்குப்பின் பெரும்பாணாற்றுப் படை பாடினர் என்று கருத இடமுண்டு. இளந்திரையன் வீரத்தைக் கூறுமிடத்து அவனைக் 'கடம்பமர் நெடுவேளன்ன மீளி' என்றது காண்க. காஞ்சிநகர் மருங்குள்ள வெவ்வேறு மரபினர் இருக்கைகள் இதனுள் நன்கு விளக்கப்பட்டன. இடைக்குல மகளிர் புலியினது முழக்கம்போல் ஒலியுண்டாகும்படி தயிர் கடைதலும், காலையில் நெல்லுக்கு மோர் விற்றலும், குறிஞ்சி நிலத்திலே சென்று நெய்யை விற்று எருமை முதலியவைகளை வாங்கிக்கொள்ளுதலுங் கூறி, இடையர் குடியிருப்பிலே தினையரிசிச் சோற்றினைப் பாலோடு பெறக்கூடுமென்று புலவர் குறிப்பித்தார். பின்னர் அவர் முல்லை நிலத்திலே வரகு முதலியவற்றை விதைத்து உழுதுண்பார் இருக்கையைக் கூறுமிடத்து, வரகரிசியோடு அவரை விதைப் பருப்பை ஒன்றாய்ப் பொங்கியுண்ணும் வழக்கத்தைக் குறித்தார். பின்னர் மருத நிலங் கூறுமிடத்து, செந்நெல் முதலிய பலவகை உணவுப் பொருள்களின் வளங்களைக் கூறினார். 'முகடுதுமித் தடுக்கிய பழம் பல்லுணவின்' என்றது காண்க. அவர் தச்சர்கள் வீடுகளில் சிறுபிள்ளைகள் சிறு தேருருட்டி விளையாடுவதும், செவிலித்தாயின் முலைப்பாலுண்டு துயில் கொள்ளுமியல்பும் கூறினார். இதில் தொழில் செய்வார் வெள்ளிய நெற்சோற்றோடு கோழியூனையும் கலந்துண்டல் குறிக்கப்பட்டது. அவர் வலைஞர்கள் கொழியலரிசியிலிருந்து செய்த கள்ளினை இறைச்சியோடு உண்பர் என்றனர். மேலும் அவர் தமிழ்ப் பார்ப்பார் வீடுகளிலே கற்புடைப் பெண்டிர் உயர்ந்த நெல்லுணவும், மாதுளங்காய், மிளகுப்பொடி, கருவேப்பிலை, வெண்ணெய் இவைகளைக் கலந்து செய்யப் பட்ட கறியோடு மாவடு ஊறுகாயும் இடுவர் என்றுங்

குறிப்பித்தார். மகளிர் பந்தாடுதல், கழங்காடுதல் முதலிய வழக்கங்களும் இதனுட் குறிக்கப்பட்டன. பெரிய மாடங்களின் மீதேற்றிய விளக்கு மரக்கலங்களுக்கு ஊரின் கரையைக் காட்டிக் கூவுந்தன்மையுடையன என்றார்.

"விண்பொர நிவந்த வேயா மாடத்
திரவின் மாட்டிய விலங்குசுடர் ஞெகிழி
உரவுநீ ரழுவத் தோடுகலங் கரையும்"

என்றது காண்க.

யவனரது ஓதிம விளக்கு இதனுள் குறிக்கப்பட்டது. திருமால் கொப்புளில் நான்முகன் பிறந்ததும் பாரதப் போரும் இதனுட் குறிக்கப்பட்டன. முக்கனி முதலிய இயற்கைப் பொருள்களின் வளமும் இதனுள் திகழ்கின்றது.

பட்டினப்பாலை பாடி இப்புலவர் கரிகால்வளவன் பால் 16 நூறாயிரம் பொன் பரிசு பெற்றார் என்பது கலிங்கத்துப் பரணியுட் குறிக்கப்பட்டது. இதனுட் போந்த அகக்கருத்து பிரிதற்கரிய தலைவியது பிரிவின் கடுமையைத் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறியது. இதனுட் காவிரி எக்காலத்தும் வற்றாது ஓடுவதும், அது பொன் கொழிப்பதும், இடையறா விளைவைத் தருவதும், மகரக் குழையால் நெல்லைத் தின்னும் கோழியை எறிவதும், மூன்றுருட் சிறுதேரைக் குழந்தைகள் வீட்டு முற்றங்களில் ஓட்டுவதும், சோலை, குளம் முதலியவற்றின் வனப்பும் பலவகைக் குடிகளின் இருக்கை இயல்பும், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தே கடலாடி விளையாடி ஐம்பொறிகளுக்குரியவற்றை நுகர்ந்து ஆடவரும் பெண்டிரும் பலவகை இன்பங்களைத் துய்ப்பதும், ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்யுமிடங்களில் அளவில்லாத பண்டங்களைப் புலி அடையாள

மிட்டுச் சுங்கங் கொள்ளு முறைமையும், முருகவேளுக்கும் ஏனைத் தெய்வங்களுக்கும் மகளிர் முதலியோர் விழாக் கொண்டாடுவதும், பல்குழுவினர் தந்தந் தொழிலைக் குறிப்பானெடுத்த கொடிகளினியல்பும், வணிகத்தால் வந்து மிகுந்த பொருட்செறிவால் சிறப்புற்றோங்கிய தெருக்களின் வளமும் இனிது கூறப்பட்டன.

> "நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
> காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
> வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
> குடமலைப் பிறந்த வாரமு மகிலும்
> தென்கடல் முத்துங் குணகடற் றுகிரும்
> கங்கை வாரியுங் காவிரிப் பயனும்
> ஈழத் துணவுங் காழகத் தாக்கமும்
> அரியவும் பெரியவு நெளிய வீண்டி
> வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகில்
> நீர்நாப் பண்ணு நிலத்தின் மேலும்
> ஏமாப்ப வினிது துஞ்சி"

இதில் பல நாடுகளிலிருந்தும் போந்த பல மொழி பேசும் மக்களின் செறிவும் சுட்டப்பட்டது. மேலுமிதன் கண் வேளாளர் கொலை கடிந்து களவு நீக்கி வாழ்ந்தன ரெனவும், பசுக்களைப் பாது காத்தும், வேள்வி செய்தும், விண்ணவரை வழிபட்டும், அந்தணர் புகழ் பரப்பியும், நல்லுணவு பலர்க்கும் கொடுத்தும், அறத் தொழில்கள் முட்டுப்படாது அருளுடன் இல்வாழ்க்கை நடத்தியும், நடுநிலைமை பொருந்தி வணிகம் செய்தும், ஊதியத்தை வெளியாகச் சொல்லிப் பொருள் தேடியுமிருந்தனர் எனவும் கூறப்பட்டது.

> "கொலை கடிந்தும் களவு நீக்கியும்
> அமரர் பேணியு மாவுதி யருத்தியும்
> நல்லா னொடு பக டோம்பியும்

நான் மறையோர் புகழ் பரப்பியும்
பண்ணிய மட்டியும் பசும்பதங் கொடுத்தும்
புண்ணிய முட்டாத தண்ணிழல் வாழ்க்கைக்
கொடு மேழி நசையு ழவர்
நெடு நுகத்துப் பகல் போல
நடுவு நின்ற நன்னெஞ் சினோர்.
வடு வஞ்சி வாய் மொழிந்து
தமவும் பிறவு மொப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉ மிகை கொளாது கொடுப்பதூஉங் குறைகொடாது
பல் பண்டம் பகர்ந்து வீசும்
தொல் கொண்டித் துவன் றிருக்கை"

என்றது காண்க.

பின்னர் கரிகால்வளவன் வெற்றியும் வீரமும் விரிவாகக் கூறப்பட்டன. இதன் அகக் கருத்து 218—220-ல் சுட்டப்பட்டது.

"முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை ஒழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே"

என்றது காண்க.

மேலும் இப்பாட்டிற் கரிகால்வளவன் ஒளி நாட்டாரையும், அருவாளரையும், வடஅரசரையும், குடநாட்டிலுள்ளாரையும், பொதுவ என்பாரையும், இருங்கோவேள் என்ற வேளிரையும் வென்றானெனவும், காடு கெடுத்து நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கினனெனவும் கூறப்பட்டது. புலவர் அவன் வீரத்தை இரண்டு மூன்று அடிகளில் மிகவும் அழகாகக் கூறியுள்ளார்.

"பெரும்பாழ் செய்து மமையான் மருங்கற
மலையகழ்க் குவனே கடறூர்க் குவனே
வான்வீழ்க் குவனே வழிமாற் றுவனென"

என்றது காண்க.

கரிகாற் பெருவளத்தானைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் கருங்குழலாதனார் என்பவர். அவர் புறம் 7-வது பாட்டில் அவனது வண்மையையும், எழிலையும், வீரத்தையும், நாட்டு வளத்தையும் இனிதெடுத்தியம்பினார். புறம் 224-ல் அவன் பாணரைப் பாதுகாத்தமையும், வேத வேள்வி முடித்தமையுங் கூறி, அவன் இறந்தமையால் உரிமை மகளிரெல்லாம் அணி களைந்தனர் என்றும், உலகமே இரங்கத் தக்கதென்றும் உரைத்தார்.

கழாத்தலையார் என்னும் புலவர் குடக்கோ நெடுஞ் சேரலாதன் பொருது வீழ்ந்திறந்ததைக் கண்டு நெஞ்சம் வருந்திப் பாடிய பாடல் புறம் 62. போர்க்களத்தில் பருந்தும் பேயும் பொருந்துவதைப் பற்றியும், பல் வேறு மொழிகள் பேசும் படைகள் துணை புரிவதைப் பற்றியும் இப்பாட்டினுள் இயம்பினர். இறந்த வீரரின் பெண்டிர், 'பச்சிலை தின்னாது குளிர் நீரில் முழுகாது கிடந்தனர்' என்றமையால், அங்ஙனம் செய்தல் அக்காலத்துக் கைம்மை வழக்கம் என்று தெரிகிறது. மேலும் அப் பெண்டிர் போர்க்களத்திற் சென்று தங்கணவருடன் உயிர் விடுங்கற்புடையராய்த் திகழ்ந்தனரென்றும் விளங்கு கின்றது. இவர் புறம் 65-ல் பெருஞ் சேரலாதன் கரிகால னோடு பொருது வடக்கிருந்தானைக் கையறு நிலையாகப் பாடினார். 368-லும் இவர் உயிர் போகாது போர்க்களத் திற் கிடந்து வருந்துபவனைப் பற்றி இரங்கிப் பாடினது காண்க. இவர் பாடிய பாடல்கள் மிகுதியுங் கையறு நிலையே. இருங்கோவேள் என்பவன் இவரை இகழ்ந்த தாகப் புறம் 202-ல் கபிலர் கூறுவதால் இப்புலவர் கபிலர்க்கு முற்பட்டவர் என்பது தெளிவு.

கடைச்சங்கத்தார் காலத்துச் சிறந்து விளங்கிய பெரும்புலவர்களாகிய கபிலருக்கும் நக்கீரருக்கும் முற்

பட்டவர் பரணராவார். இவர் அக நானூற்றில் ஏறக் குறைய 34 பாடல்களும், புறத்துள் 15 பாடல்களும் பாடியுள்ளார். நற்றிணையிலும் குறுந்தொகையிலும் இவர் பாட்டுக்களுள்ளன. பதிற்றுப் பத்துள் 5-ம் பத்து இவரால் பாடப்பட்டது. இவர் இன்ன வூரார் இன்ன குலத்தா ரென்று தெளிவாய் விளங்கவில்லை. பதினோராம் திரு முறையில் சிவபெருமான் திருவந்தாதி ஒன்று இவர் பாடிய தென்ப. நெடுங்கழுத்துப்பரணர், வன்பரணர் என்பவர் இவரின் வேறுவர். இவர் பரணி நாளிற் பிறந் தமையால் இப்பெயர் பெற்றனர் எனக் கூறுவாருமுளர். கடல்பிறக் கோட்டிய வேல்கெழு குட்டுவனை இவர் பாடி யிருப்பதால், அவன் காலத்தவர் என்பது தெளிவு.

குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும், வேற்பல் தடக்கைப் பெருநற்கிள்ளியும் போர் செய்து வீழ்ந்திறந்த விடத்துப் பரணர் பாடிய பாட்டு புறம் 13-வது. அதனுள் நால்வகைச் சேனையும் செயலற்றிருந்த இரக்கமான நிலையை எடுத்துரைத்தார். குட்டுவனது போர்க்களத்தை ஏர்க்களத்துக் குவமித்து இவர் பாடிய பாட்டு புறம் 369. தழும்பன் என்பவனைப் பற்றிப் புறம் 348-லும், தித்தன் என்னும் சோழனைப் பற்றி 352-லும் இவர் குறித்துள்ள மையால் அவர்கள் இவர்காலத்துக்கு முற்பட்டவர்க ளென்று கருத இடமுண்டு.

வையாவிக் கோப் பெரும்பேகனை இவர் பாடிய புறம் 141-வது பாட்டு பாணாற்றுப்படையாகவும், புலவ ராற்றுப் படையாகவும் இருக்கிறது. அப்பாட்டில் பேக னென்பான் மறுமை நோக்காது வறுமை நோக்கி ஈயும் வண்மையுடையவ னென்றும், புறம் 142-ல் அவன் மயிலுக்குக் குளிர் நீங்குதற் பொருட்டுப் போர்வை கொடுத்தவன் என்பதும் விளங்குகின்றன. பேகனால்

கைவிடப்பட்ட கண்ணகி என்பவளை அவன் மீண்டும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று அவனைப் புறம் 144-வது, 145-வது பாட்டுகளில் இவர் வேண்டியுள்ளார்.

தித்தனைப்பற்றி அகம் 6, 122-லும் செழியன் கூடற் போரைப்பற்றி, அகம் 116-லும், பசும்பூட் பாண்டிய னைப் பற்றி அகம் 162-லும், கரிகால்வளவனைப் பற்றி அகம் 125-லும், அவன் வேளிர் பதினொருவரை வெண்ணிப் பறந்தலையில் வென்றதைப் பற்றி அகம் 246-லும், மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோவைப்பற்றி அகம் 142-லும் குட்டுவனைப்பற்றி 212-லும் பாடியிருப்பதால் இவர் காலத்துப் பெருவேந்தர்களில் இவரால் பாடப் பெறாதாரில்லை. கரிகால்வளவன் மகளாகிய ஆதிமந்தி தன் கணவனாகிய ஆட்டனத்தி யென்னும் சேர அரசனைக் காவிரிப் புதுப் புனல் விழாக் கொண்டாடும் கழார்ப் பெருந்துறையில் தப்பவிட்டு வருந்திக் கடற்கரைக்குச் சென்று மருதி என்பவளது உதவியால் அவனைக்கண்டு மீட்டுவந்த கதையினை அகம் 76, 222, 236-ம் செய்யுட் களில் இவர் குறித்துள்ளார்.

இவர் குறுநில மன்னருள் சோழன் வீரனாகிய மத்தி என்பவனை அகம் 6-வது பாட்டிலும், பரிசிலர்க்கு யானை யும் நன்கலனும் அளிக்கும் அஃதை என்பவனை அகம் 76-வது பாட்டிலும், கழுவுள் என்பவனை 135-வது பாட் டிலும், நன்னனை 152, 208-ம் பாட்டுக்களிலும், நன்னன் உதியனை 258-ம் பாட்டிலும், பொதியில் தலைவனாகிய திதி யனை 322-வது பாட்டிலும், சோழன் படைத்தலைவனாகிய பழையன் என்பவனை 326-லும், கோசரால் கண் களையப் பட்ட அன்னி என்பவன் கதையை 262-லும், ஆய் எயி னன், மிஞிலி என்பவருக்குள் நடந்த போரினை 148-லும்,

எவ்வி நீடூர் கிழவோன் என்பவனை 266-லும், வல்லன் கிழான் என்பவனை 356-லும், பாணன், ஆரியப் பொருநன் என்பவர்களை 386-லும் நள்ளியை 152-லும் குறித்துரைத்தனர். அகம் 226-ல் கட்டி யென்பான் குறிக்கப்படுகிறான்.

பரணர் ஆரியரைப்பற்றி 276, 396 என்பவைகளிற் பேசியுள்ளார். கொல்லிமலையிலுள்ள கடவுள் எழுதிய பாவையைப்பற்றி அகம் 62-லும், கவிர மலையிலுள்ள சூர்மகளைப்பற்றி 198-லும் இவர் பாடியிருக்கின்றார். இவர் ஆலமுற்றம் என்னுமிடம் சிவனார்க்குரியது என்று கூறிய அகம் 181-ல் அவரை,

''கான்மறை முதுநூல் முக்கட் செல்வன்
ஆலமுற்றங் கவின்பெறத் தைஇப்
பொய்கை சூழ்ந்த பொழின்மண மகளிர்
கைசெய் பாவை துறைக்க ணிறுக்கும்''

என்றது காண்க.

பரணர் ஆனைகளை மிகுதியாகவுடைய ஆயைப்பற்றி அகம் 152-லும் பிறவிடங்களிலும் குறித்துள்ளார். இவர் மருதம், குறிஞ்சி, பாலை என்னும் முத்திணையையுமே மிகுதியாகப் பாடியுள்ளார். அக்காலத்தில் இரவலர்க்கு ஆம்பல் இலையில் சுடுசோற்றினை இனிய புளிப்புடைய பிரம்பின் பழங்களோடு கலந்து விடியற்காலத்தில் இடுவதை இவர் 196-ல் குறித்தமை காண்க. இவர் குட்டுவனைப்பாடி உம்பற்காட்டு வரும்படியையும், அவன் மகன் குட்டுவன் சேரலையும் பரிசிலாகப் பெற்றனர்.

மாமூலனார் முன்னும் கழாத்தலையார் அவருக்குப் பின்னும், பரணர் அவருக்குப் பின்னும் வாழ்ந்திருந்தனர். மாமூலனார் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனைப் பாடவில்லை. கழாத்தலையார் பரணர் பாடிய வேல்கெழு குட்டுவனைப் பாடவில்லை.

பாணர் பாடியது ஆய் எயினனையே என்று தோன்று கின்றது. ஆய் அண்டிரன் என்பவன் பிற்காலத்தில் திகழ்ந்தவன். இவனே மோசி பாடிய ஆய் ஆவான். ஆய் எயினன் யானை ஈயும் வண்மையுடன் வெளியன் வேண் மானுய்த் திகழ்ந்தானென்பதும் பாழிப்பறந்தலையில் மிஞிலியோடு பொருது வீழ்ந்தகாலை அவன் உடம்பினை நன்னன் மறைத்து வைத்ததும் அகுதையைப்பற்றிய குறிப்பும் அகம் 208-ல் காணப்படும். குறுந்தொகை 328-ல் விச்சியர் தலைவன் குறும்பூரில் வேந்தரொடு பொருத செய்தி பேசப்பட்டது. நற்றிணை 6-ல் வல் விலோரியைப்பற்றிய குறிப்பும், நற்றிணை 100-ல் தேர் வண்மலையனைப்பற்றிய குறிப்பும் காண்க.

ஐந்தாம் பதிற்றுப்பத்துள் இரண்டாவது பாட்டில் வடதிசை யெல்லை இமயமாகத் தென்னங்குமரியொ டாயிடை எனவும், கடவுள் நிலைய கல்லோங்கு நெடுவரை இமயமாகவும் பாணர் கூறியது காண்க. மூன்றும் பாட்டில் சேரமன்னன் மோகூர் மன்னனை வென்று முரசங்கொண்டு அவன் வேம்பினைத் தடிந்தமை கூறப்பட்டது. நான்காம் பாட்டில் கடலோட்டினமை கூறப்பட்டது. ஐந்தாம் பாட்டில் காஞ்சியம் பெருந்துறை குறித்தமை காண்க. அப் பத்தின் பதிகத்துள் குட்டுவன் வயவர்களின் வியலூரை அழித்ததும், பழையன் வேம்பினை வெட்டினதும் சோழர் குடிக்குரியோர் ஒன்பதின்மரை வென்றதுங் கூறப்பட்டன.

வையாவிக்கோப் பெரும்பேகனைக் கபிலர், அரிசில் கிழார், பெருங்குன்றூர் கிழார் முதலியோர் பாடினதாகப் புறநானூற்றில் தெரிய வருகின்றது. எனினும் பாண ரோடு ஒத்த காலத்தவராக அவர்கள் தோன்றுமையால் அப்பெயருடைய முன்னோர் பரணர் காலத்தில் அவனைப்

பாடியிருக்கலாம். அல்லது அப்புலவர்கள் மிக நீண்ட ஆயுளுடையவர்களாய் இருக்கவேண்டும்.

தொண்டியிலாண்ட பொறையன் குடும்பத்தைச் சார்ந்த பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ என்பவர் அகநானூற்றிலும் சில பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இவர் பாடல்கள் நற்றிணையிலும் உள்ளன. கலித்தொகையில் முதலாவது பாலைக்கலி இவர் பாடியது. இவர் யாண்டும் பாலையைப் பாடியுள்ளார். இவரைப் பேய்மகள் இளவெயினி யென்னும் புலவர் புறம் 11-ல் பாடினர். பேய்மகள் என்றது பேய்த் தெய்வத்தை வழிபட்டு வருவதால் அதன் வெறி யுற்றவள் என்று கருத்து. எயினி என்றதால் எயினர் மரபினள் இவள் என்பது தெளிவு. இவள் பாடிய பாட்டினுள் மங்கையர்கள் மணற்பாவை செய்து அதற்குப் பூக்கொய்து சாத்துதலும் ஆற்று நீரிற் பாய்ந்து விளையாடுதலும், அரசர்கள் பாணருக்கும் விறலியருக்கும் முறையே பொன்னணி கலமும், வெள்ளி நாராற்றொடுத்த பொற்றாமரைப் பூவும் பரிசாகக் கொடுப்பதுங் கூறப்பட்டன.

பெருங்கடுங்கோவின் தம்பி மருதம்பாடுவதிற் சிறந்தவர். இவர் அகத்துட்பாடிய 96-ஆம் பாட்டில் அஃதை என்னும் பெண்ணின் தந்தை சேர பாண்டியரைப் பருவூரொன்னு மிடத்திற் பொருது வென்றானென்றுங் கூறியுள்ளார். அகம் 176-ல் இவர் மருதநிலக் கருப்பொருளாகிய தாமரை முதலியவற்றை மிகவும் அழகாகப் புனைந்துரைத்தார். ஆண்டு,

"கழைகண் டன்ன தூம்புடைத் திரள்கால்
களிற்றுச் செவியன்ன பாசடை மருங்கிற்
கழுநிவந் தன்ன கொழுமுகை இடையிடை

முறுவன் முகத்தில் பன்மலர் தயங்கப்
பூத்த தாமரைப் புள்ளிமிழ் பழனத்து''

என்றது காண்க. இப் பாட்டினுள் 'புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வர்' என்றதால் அக்காலத்தில் குழந்தைகளுக்கு அழகிய சிறு குடுமி வைப்பது வழக்கமென்று தெரிகிறது.

வெள்ளி வீதியார் அகநானூற்றிலும், குறுந்தொகையிலும், நற்றிணையிலும் பாடியுள்ளார். இவர் வான வரம்பன் கடலோட்டிய செய்தியைப் பற்றியும் திதியன் அன்னி போரைப்பற்றியும் அகம் 45-ல் பாடியுள்ளார். இச்செய்யுளில்; 'ஆதிமந்தி போலப் பேதுற்று' என வருதலுங் காண்க. கழற்றெதிர் மறை என்னும் துறையிலமைந்த இவரது குறுந்தொகைப் பாட்டு மிக்க சுவையுள்ளது. அது வருமாறு.

" இடிக்குங்கேளிர் நுங்குறை யாக
நிறுக்க லாற்றினோ நன்றுமற் றில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கின்
கையில் ஊமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெய் உணங்கல் போலப்
பரந்தன் றிந்நோய் நோன்றுகொளற் கரிதே''

பரணர் பாடிய திதியன், அன்னி என்பவர்களைப்பற்றி கயமனார் என்னும் புலவர் அகம் 145-ல் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய அகப் பாடல்கள் பாலைத்திணைக் குரியனவே. இவர் புறம் 254-ல் ஓர் இளைய வீரன் காட்டிடை இறந்ததற்காக வருந்தும் முதுபாலைத்துறையை அமைத்துள்ளார். இவருடைய பாடல்கள் குறுந்தொகையிலும் நற்றிணையிலும் வந்துள்ளன. கயத்தில் முழுகும் பெண்களது கண்களை உப்பங் கழியில் நீர் மிகுந்த இடத்து மலருங் கருநெய்தற் பூவிற் குவமித்தமையால் (குறுந்-9) இவர் இப்பெயர் பெற்றனர் என்பர்.

உமட்டூர் கிழார்மகன் பரங்கொற்றனார் தாம் பாடிய அகம் 69-ல் மோரியரையும் வயவர் பெருமானாகிய ஆயையும் பற்றிக் கூறியுள்ளார். இவர் கூறிய ஆய் பரணர் குறித்த ஆய் எயினனாயை இருத்தல் கூடும்.

ஈழத்துப் பூதந்தேவனார், பரணர் பாடிய பசும்பூட் பாண்டியனைப் பாடியிருத்தலால், பரணர் காலத்தவர் ஆவர். இவர் பாடல்கள் அகநானூற்றிலும், குறுந்தொகையிலும், நற்றிணையிலும் உள்ளன. இவர் விலங்கின் குறும்புக்களை அறிவதில் மிக வல்லவர் போலும். அகம் 88-ல் தினைக்கதிரைத் தின்னவரும் பன்றி பல்லிக்குறி பார்த்துவரும் என்றதும், அசுணமா வண்டின் ஒலியை யாழோசையோ என்று கருதினதும் காண்க. அகம் 307-ல் "கடவுள் போகிய கருந்தாட் கந்தத்து" என்றதால் தூணில் கடவுள் வழிபாடு செய்யும் வழக்கம் அக்காலத்திலிருந்த தென்பது புலனாகும். அது சிவலிங்கமாயிருத்தல் கூடும். 'கருந்தாள்' என்பது பீடத்தையும், 'தூண்'லிங்கமாகிய பிழம்பையும் குறிக்கும். இவர் ஈழநாட்டுப் புலவர் போலும்.

பரணர் பாடிய அகுதையின் சிறப்பை வெள்ளெருக்கிலையார் என்பவர் புறம் 233-ம் பாட்டினுட் குறித்துள்ளார். அவர் எவ்வியைப் பாடிய இரண்டு பாடல்களும் அவன் இறந்தபின் பாடப்பட்டவைகளே. புறம் 234-ல் எவ்வியின் மனைவி யானையடி அளவு மெழுகிய சிறிய இடத்தின்கண்ணே புல்மேல் அவனுக்குப் பிண்டம் வைத்தலைக் குறித்திருப்பது மிகவும் இரக்கத்தை உண்டாக்கக் கூடியது.

மதுரைக் கணக்காயனார், பரணர் பாடிய பசும்பூட் பாண்டியனை அகம் 338-ல் குறித்துள்ளார். நற்றிணையி

லும் புறத்திலும் அவர் பாடல்கள் வந்துள்ளன. அவர் நக்கீரர் தந்தையின் வேறவர்.

தித்தன் மகன் போர்வைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளி முக்காவனாட்டு ஆமூர்மல்லனைப் பொருது கொன்றடைந்த வெற்றியைச் சாத்தந்தையாரென்னும் புலவர் புறம் 80, 81, 82-ற் புகழ்ந்து பாடினர்.

பெருங்கோழி என்னுமூரிற் சிறப்புற்றிருந்த நாய்கன் ஒருவன் மகள் நக்கண்ணையாரென்னும் புலவர் போர்வைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளியின் மீதுள்ள காதலால் கைக்கிளையாகப் பாடிய பாடல்கள் புறம் 83, 84, 85. அக்கிள்ளியின் செவிலித் தாயாகிய காவற்பெண்டு என்பவள் அவனைக் காணுமிடம் செருக்களமென்று அவன் வீரத்தைப் பாடிய பாட்டு 86. அது ஏறாண்முல்லை என்னும் துறையிலமைந்துள்ளது.

பேரெயின் முறுவலார் என்னும் புலவர் புறம் 239-ல் நம்பி நெடுஞ்செழியனது சிறப்பை நயமிகப் பாடியுள்ளார். இவர் அப்பாட்டினுல் உலகத்திலுள்ள எல்லாவகை இன்பங்களையும் அவன் நுகர்ந்தனன் எனவும், பல்வகை மக்களிடத்து அவரவர் தகுதிக்கேற்ப நடக்குந் தன்மையும் வண்மையும் உடையவனாய் இருந்தனன் எனவும், இனி அவனுக்கு யாது நேரினும் அதுபற்றிக் கவலையில்லை எனவும் கூறினர். இவர்,

" வலியரென வழிமொழியலன்
மெலியரென மீக்கூறலன்
பிறரைத்தா னிரப் பறியலன்
இரந்தோர்க்கு மறுப்பறியலன் "

என்ற அடிகளால் அவனது தகுதியை விளக்கினது காண்க. இப்புலவர் பெயரால் இவர் சோழ நாட்டிலுள்ள

பேரெயிலென்னுமிடத்தில் வாழ்ந்தவ ரென்ப. முப்புர மெரித்த சிவபெருமானது திருப்பெயரை உடையவ ரென்றுங் கூறுப.

இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங் கௌசிகனார் என்பவர் பல்குன்றக் கோட்டத்துச் செங்கண்மாத்து வேள் நன்னன் சேய் நன்னனைப் பாடியது மலைபடுகடாம். இது கூத்தரென்பாரை அவன் பால் ஆற்றுப்படுத்தியதைக் கூறுவதால் கூத்தராற்றுப் படை யெனவும் பெயர் பெறும். புலவர் மலைக்கு யானையை உவமை கூறி மலையிலுள்ள ஓசையைக் கடாம் என்றனர். ஆதலின் மலைபடுகடா மெனப்பட்டது. நன்ன னது வீரமும், வண்மையும், நவிரமென்னும் மலையில் நீலகண்டர் வீற்றிருப்பதும், நன்னனது குறிஞ்சி நிலத் தின் இயற்கை வளமும் கூறிப் பாணர் நன்னன்பால் பிருந்த உணவைப் பெறுவா ரென்றுங் கூறினர். அவர் பல்வகை ஊனுணவும், மலைப்பண்டங்களும், போவதற் குரிய வழியின் கடுமையுங்கூறி, மலையிலுள்ள பல ஓசை களும் ஒருங்கொலிக்கு மிடத்து யானையின் ஒலி திசைக ளெல்லாம் ஒலிப்பது போலுமென்பார், "மலைபடுகடாம் மாதிரத்தியம்ப" (348) என்றது காண்க. மலையில் விழு கின்ற அருவிகள் வெற்றிக் கொடிகள்போலத் தோற்று மென்று புலவர் குறிப்பித்தார். மலையின் இயல்பு இதனுட் கூறப்பட்டது போல் வேறெங்கும் கூறப்படவில்லை.

குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் புதல்வனைத் தொண் டியில் வீற்றிருந்த வானவரம்பன் என்னும் ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதனைக் காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளை யார் பாடியது பதிற்றுப்பத்துள் ஆறாம் பத்து. இவர் பெண்புலவர். குறுந்தொகை 210-ல் 'விருந்து வரக் கரைந்த காக்கையது பலியே' என்று காக்கையைச் சிறப்

பித்துப் பாடினமையால் காக்கை பாடினியார் என்ற பெயர் பெற்றனர். இப்பாட்டிற் குறித்த நள்ளி பரணர் பாடிய நள்ளியாய் இருத்தல்கூடும். வன்பரணர் பாடிய நள்ளி பிற்காலத்தவன். நள்ளியின் குடும்பம் நெடு நாளாய்த் திகழ்ந்தது. வீரத்தாயொருத்தி தன் மகன் போர்க்குப் பின் வாங்கினனென்று கேள்விப்பட்டு அங்ஙனம் அவன் செய்தால் தன் மார்பினைத் துணிப்பதாக வஞ்சினங்கூறிக் கையிற் கொண்ட வாளோடு போர்க் களத்திற் சென்று, தன் மகன் போரிற்பட்டு விழுந்து கிடந்ததைக் கண்டு பெற்ற போழ்தினும் மிக உவந்ததாகப் புறம் 278-ல் இவர் பாடியுள்ளார். அவ்விடம் வருமாறு:

> "செங்களந் துழவுவோள் சிதைந்து வேறுகிய
> படுமகன் கிடக்கை காணூஉ
> ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே"

பதிற்றுப் பத்துப் பாடி, அணிகட்காக 9-துலாம் பொன்னும் நூறுயிரம் பொற்காசும் பெற்றதோடு, அரசன் பக்கத்தில் வைகும் சிறப்பும் அடைந்தார். இதனுள் அரசனது போர்வீரமும், அவன் மழவரை வென்றடைந்த கொற்றமும், படைச்சிறப்பும், அரண்களைக் கைப்பற்று மாற்றலும், பிறவும் விரித்துரைக்கப்பட்டன. இமயமலையில் அரவின் மணிகள் நிறைந்திருப்பதும, அது வடக்கெல்லை யென்பதும் விளக்கப் பெற்றன.

ஆய் அண்டிரனை ஏணிச்சேரி முடமோசியார் மிகவும் வியந்து பாடினமையால், 'மோசி பாடிய ஆய்' என்னு மொழி எழுந்தது. புறம் 127-ல் ஆய் தனது யானையைப் பாணர் முதலிய பரிசிலர்க்குக் கொடுத்துவிட்டமையால் அவை கட்டப்படும் தறியின்கண்ணே காட்டு மயில்கள் விளையாடின என்றனர் புலவர். புறம் 129, 131 முதலியவைகளில் அவனை அவர் அண்டிரன் என்றது காண்க.

புறம் 130-ல் கொங்கரை மேலைக்கடற்கண் நடந்த போரில் இவன் வென்றனனென்று குறித்தார். புறம் 131-ல் ஆய் புன்னைப் பூ மாலையுடையவனென்றார். புறம் 132-ல் அவனையன்றிப் பிறரைத் தன் நா புகழ்ந்தால் அது பிளக்கப்பட வேண்டுமென்றார். பிறர் புகழைக் கேட்குஞ் செவி பாழுங் கிணறுபோலத் தூர்ந்து போகக்கடவதென்றார். தென்றிசைக்கண் ஆய் குடியும் வடதிசைக்கண் இமயமும் இல்லாவிடில் உலகம் நிலைபிறழ்ந்து விடுமென்றார். புறம் 133 அவர் பாடிய விறலியாற்றுப்படை. புறம் 134-ல் ஆய் பயன் கருதாது கொடுப்பவன் என்பார்,

"இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்
அறவிலை வணிகன் ஆஅய் அல்லன்"

என்றார். 135-ம் பாட்டும் அவனை அவர் பாடியதே. புறம் 241-ல் அவனை வானோர் சிறப்பாக எதிர் கொள்வரென்றார். 374-ம் 375-ம் அவர் அவனைப் பாடியனவே. முடமோசியார் என்றமையால் இவர் முடவர் போலும் என்ப. புறம் 13-ல் இவர் முடித்தலைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளியைச் சேரமான் அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு இன்னனென்று விளக்கினார். அவனுடைய யானையைக் கடலின் கண்ணே செல்லும் மரக்கலத்திற்கும், உடுக்களின் நடுவே செல்லும் மதிக்குமிவர் உவமித்தார்.

ஆயைப்பாடிய பிறிதொரு புலவர் துறையூர் ஓடைகிழார். அவர் பாடிய 136-வது பாட்டு தமது வறுமை கூறிப் பரிசில் கேட்டதாகும். ஆயைப்பாடிய மற்றொருவர் குட்டுவன் கீரனாரென்பவர். இவர் அவன் இறந்ததற்காகப் புறம் 240-ல் கையறுநிலை பாடியவர். இப்புலவர் குடநாட்டரசைச் சேர்ந்தவரென்று தெரிகின்றது.

கபிலர் பிறந்த ஊர் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள திருவாதஊரென்று வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடலால் தெரி

கின்றது. அதனுள், "காதல் கூர்பனுவல் பாடும் கபில னூர் பிறந்த ஊதூர்" என்றது காண்க. ஆனால் இவர் பாண்டியனைப்பற்றி பிருதியாகப் பாடினதாகத் தெரிய வில்லை. புறம் 337-ல் சோழ அரசன் ஒருவனைப்பாடிய விடத்துக் கபில நகரென்னும் ஓர் ஊரைப்பற்றிக் கபிலரே பேசுகின்றார். அது சோழநாட்டில் உள்ளதாய இப்புலவ ருடைய ஊராயிருந்தாலும் இருக்கலாம்: 'யானே பரி சிலன் மன்னுமந்தணன்' என்று இவரும், 'புலன் அழுக் கற்ற அந்தணாளன்' என்று நப்பசலையாரும் கூறினமை யால், இவர் அந்தணரென்பது தெரிகின்றது.

வையாவிக் கோப்பெரும் பேகனைக் கண்ணகியை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பரணர் பாடியதுபோலக் கபிலரும் புறம் 143-ல் அவனை வேண்டிப் பாடியிருக்கின்றார். அதனுள் மழையை வேண்டியும், மழையின்மையை வேண்டியும் குறவர் பலிதூவிக் கடவுளை வழிபடுதல் குறிக்கப் பட்டது. இவர், மழைபோலக் கண்ணீர் பொழிந்து மார்பினை நனைத்துக்கொண்டு குழல்போல இரங்கிக் கண்ணகி அழுதலையுங் குறிப்பித்தார். கபிலரும் பரணரும் வெவ்வேறு காலத்தவராய்த் தெரிதலால் இப் பாட்டினைப் பாடியவர் கபிலருக்கு முன்னோராய தொல் கபிலராயிருக்கலாம். அல்லது இவனைப் பாடுகையில் பரணர் முதியவராயும், கபிலர் இளைஞராயும் இருந்திருக் கவேண்டும்.

கபிலர் செல்வக் கடுங்கோவாழியாதனைப் பதிற்றுப் பத்துள் ஏழாம்பத்திற் பாடி நூறாயிரம் பொற்காசும் "நன்று" வென்னுங் குன்றேறி நின்று கண்ணிற்கண்ட நாடனைத்தும் பெற்றனர். இதில் கடவுளுக்கும், பெரி யோர்க்கும் அறவோர்க்கும் செய்யவேண்டிய கடமையை

அரசன் நன்கியற்றினன் என்பது கூறப்பட்டது. அரசனது எயிலெடுக்குமாற்றலையும், அவனது கற்புடைய மனைவியின் மாண்பினையும், பாணர்க்கு வரையாது கொடுக்கும் வண்மையையும், யானைப்படையின் சிறப்பையும் புலவர் இனிது மொழிந்தனர். இவர் குறிஞ்சியின் வளமுணர்த்துவான் தேன்நிறைந்த பலாப்பழத்தின் வளத்தையும், இழுமென இழிதரும் பறைக்குரலருவியின் சிறப்பையும், பிறவற்றையும் எடுத்துரைத்தனர். அரசன் தன்னுடைய வேள்வித் தலைவனிலும் நன்றாக அறநெறி அறிந்தவனென்று கூறப்பட்டது.

இவர் பத்துப்பாட்டிற் குறிஞ்சிப் பாட்டுப் பாடியவர். ஐங்குறு நூற்றில் குறிஞ்சித் திணையைக்குறித்து நூறு பாட்டு இவராற் பாடப்பட்டன. கலித்தொகையில் குறிஞ்சியைப் பாடினவரும் இவரே. நற்றிணையுள்ளும் குறுந்தொகையுள்ளும் இவர் பாடிய பாடல்கள் உள்ளன. பதினெண்கீழ்க் கணக்கில் இன்னா நாற்பது இவராற் பாடப்பட்டது. சங்க நூல்களில் இவரது பாடல்கள் ஏறக்குறைய இருநூற்றறுபதுக்கு மேலிருக்கின்றன. பதினோராந்திருமுறையில் மூன்று நூல்கள் இவராற் பாடப்பட்டன என்ப. அவற்றைப் பாடிய புலவர் வேறென்பது தெளிவு. தொல்காப்பியத்திற்கோர் உரை இவராற் செய்யப்பட்டதென்று சொல்கின்றார்கள். அது இப்போது வெளிவரவில்லை. அருளையென்னும் மதுரை வள்ளலை இவரும் புறம் 147-ல் பாடியுள்ளார்.

சேரமான் கடுங்கோ வாழியாதனைப் புறம் 8-ல் கபிலர் பாடிய பாட்டு இயன்மொழி யென்னுந் துறையின் பாற்படும். திங்களும் ஞாயிறும் அவனுக் கொப்பாகாவென்று இவர் அவனைப் புகழ்ந்தார். புறம் 14-ல் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் கபிலர் கையைப்பிடித்து உம்முடைய கை

கள் மெல்லியனவாய் இருக்கின்றனவே யென்று கூற, அரசன் கை வலிதாயிருப்பதற்கும், தன்கை மெலிதாயிருப்பதற்கும் ஏதுகூறுவார், யானையையுங் குதிரையையும் வன்மையொடு பிடித்து நடத்தவும் வில்லின் நாணை இறுகப் பிடித்து அம்பை விடவும், பரிசிலர்க்கு அணிகலன்களை அமைக்கவும் பயன்படுவதால் அரசன் கைகள்வன்மை யுடையனவாயின என்றும், அவனளிக்கும் சோற்றையும், கறியையும், ஊனையும் துவையையும் உண்டு வருந்துஞ் செயலல்லது வேறு செயலினைப் பரிசிலர் கைகள் அறியா வாகலின் அவருள் ஒருவராகிய தமது கை மென்மையுடையதா யிருந்ததென்றுங் குறிப்பித்தார். இவர் போர் வன்மையில் முருகனுக்கு இவ்வரசனை உவமித்தது காண்க. காரி, ஓரி, என்பவர்களைப்பற்றிக் குறுந்தொகையினும், நற்றிணையிலும் இவர் கூறியுள்ளார். அகத்துள் இவர் பாடிய பாடல் யாவுங் குறிஞ்சிக் குரியனவே. அகம் 203-ல் பாலையைப் பாடியுள்ளார். அதனுள்ளும் தலைவன் தலைவர்க்குப் பிரிவு கூறாது உடன்போக்கே கூறினார்.

புறத்துள் பாரியைப்பற்றி இவர் பாடிய பாடல் புறம் 105. இவர் பாரியைப் பாடியதும் விறலியாற்றுப்படை. புறம் 106-ல் பாரி தன்பால் வந்த யாவர்க்கும் வரையாது கொடுப்பவன் என்பதை விளக்கினார். புறம 107-ல் அவன் வண்மையால் மாரிக்கு ஒப்பாவான் என்பதை மிகவும் நயமாகக் கூறியுள்ளார். இவர்,

> " பாரி ஒருவனு மல்லன்
> மாரியு முண்டீண் டுலகுபுரப் பதுவே "

என்றது காண்க.

கபிலர் புறம் 108-ல் பாரியின் பறம்புமலை அவனைப் பாடினவர்களுக்குச் சொந்தமென்று கூறிப் புகழ்ந்தனர்.

புறம் 109-ல் பறம்புமலையில் நெல்லும், பலாப்பழமும், வள்ளிக்கிழங்கும், தேனும் செழித்திருக்கும் வளத்தைப் பாடி, மூவேந்தரும் தமது படைவலியால் அதனைக் கைப் பற்றுதல் முடியாது, ஆடல் பாடல் வல்லராய்ப் பாரிபாற் சென்றால் பரிசிலாக அதனைப் பெறலாம் என்றனர். புறம் 110, 111-லும் இக்கருத்துக்களையே வலியுறுத்திப் பாடினர். புறம் 110-ம் பாட்டினால் பாரி என்பவன் பரி சிலர்க்கு முந்நூறு ஊர் கொடுத்ததாகத் தெரிகிறது. மூவேந்தரும் பறம்புமலையை முற்றுகைசெய்து கைப் பற்றிப் பாரியையும் வஞ்சித்துக் கொன்றனர். ஆயகாலை கையறு நிலையாகப் பாரி மகளிர் பாடிய பாட்டு புறம் 112. அது மிகவும் இரக்கத்தை விளைவிப்பது.

பாரியின் மகளிர்க்குக் கணவரைத் தேடிச்சென்ற காலை கபிலர் பறம்புமலையை நோக்கிப் பாடிய பாட்டு புறம் 113-முதல் 120 முடிய உள்ளனவாகும். புறம் 200-ல் விச்சுக்கோன்பாற் கபிலர் சென்று முல்லைக் கொடிக்குத் தேர்வழங்கிய பாரியின் புதல்வியரை அவன் மணந்துகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பினர். அவன் மறுத்தபின் இருங்கோவேள் என்பவனிடம் சென்று அவனைப் பாரி மகளிரை மணக்கும்படி இவர் வேண்டிப் பாடிய பாட்டு புறம் 201. அதனுள் இவர் இருங்கோ வேளின் முன்னோர் வரலாற்றைக் கூறினர். அப்பாட்டி னுட் போந்த துவரை என்பது இருங்கோவேளின் நாட்டிற்கு வடக்கண் இருந்ததாகும். துவார சமுத்திர மென்னும் இடமென்றும் அதனைக் கூறுவர். இவ் வேளுக்குப் புலிகடிமால் என்ற பெயர் உண்டு. ஒரு முனிவனது தவத்திற்கு இடையூறியற்றிய புலி ஒன்றினைக் கொன்றமையால், இவனுக்கு இப்பெயர் வந்ததென்ப. இருங்கோவேள் பாரி மகளிரைக் கொள்ள மறுத்தமை

கேட்டுப் புலவர் வெகுண்டு பாடின பாட்டுப் புறம் 202. இதனுள் இவ்வேளினுடைய முன்னோனொருவன் கழாத் தலையா ரென்னும் புலவரை இகழ்ந்தமைக்காகச் சிற்றரையம், பேரரையம் என்னும் இரண்டு பகுதியுள்ள ஒரு பழைய ஊரினை இழந்தனனென்று இவர் கூறினர்.

பின்னர், புலவர் எவ்விபாற் சென்றனர். எவ்வியும் மறுத்தவழிப் பார்ப்பாருக்குப் பாரி மகளிரை மணஞ் செய்வித்துத் தான் பின் வடக்கிருந்தபோது பாடிய பாட்டுப் புறம் 236. இதனுட் பாரியைப் புகழ்ந்துபாடி, அவனோடு உடன் இறவாததைப்பற்றித் தன்னைக்குறை கூறி, அவனை விளித்து, 'இப் பிறப்பின் நீயும் யானுங்கூடி இன்புற்றிருந்தமைபோல மறுபிறப்பிலும் இடைவிடாத காட்சியினையுடைய நின்னோடு கூடிவாழ்தலை உயர்ந்த விதி கூட்டுவதாக' என்றுரைத்தனர்.

இவர் மலையமான் திருமுடிக்காரியைப் பாடிய பாட்டுக்கள் புறம் 121, 122, 123, 124. அவை மிகவும் நயமானவை. புலவர்க்கு அவரவர் தகுதியறிந்து கொடுக்க வேண்டுமென்பதைப் புறம் 121-ல் குறித்தனர். இவர்,

"...............பரிசின் மாக்கள்
வரிசை யறிதலோ வரிதே பெரிது
மீத லெளிதே"

என்றது காண்க.

இவர் புறம் 122-ல் காரி தன் மனைவியைத் தவிரத் தனக்கென வொன்றையும் வைத்துகொள்ளாது இரவலர்க்கீபவன் என்பார்,

"வடமீன் புரையுங் கற்பின் மடமொழி
அரிவை தோளள வல்லதை
நினதென விலைநீ பெருமிதத் தையே"

என்றார். புறம் 124-ல் அவன் வண்மையை இன்னொரு விதமாகக் குறித்தனர். 'இரவலர் நல்ல நாட்பாராது, புள் நிமித்தம் தீயதாயிருப்பவும், அவன்பாற் போகக் கூடாத காலத்திலேபோய் நயமில்லாத சொல்லைச் சொன்னாலும் அவர்கள் ஒன்றும் பெறாது சும்மா திரும்ப மாட்டார்' என்றனர்.

> ''நாளன்று போகிப் புள்ளிடை தட்பப்
> பதனன்று புக்குத் திறனன்று மொழியினும்
> வறிது பெயர்குவ ரல்லர் நெறிகொள்''

என்றது காண்க. கபிலர் பாரி யிறந்தபின் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைப் பாடிப் பரிசில் பெற்றுச் சுற்றத்தார்க் கதனைக்கொடுத்துத் தான் வடக்கிருந்தார் என்று கூறுப.

செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைப் புறம் 387-ல் பாடியவர் குண்டுகட் பாலியதனார் என்னும் புலவர். இவருடைய பாடல் ஒன்று நற்றிணையிலும் வந்துள்ளது. குண்டுகண் என்பது 'ஆழமான கண்' என்றும் பாலி யென்பது 'இவருடைய ஊர்' என்றும் புறநானூற்றுப் பதிப்பாசிரியர் கூறுகின்றார்.

பிளைக்கந்தனார் என்பார் பாரியை நேரிற் பாடாது அவனுடைய சுனையின் இனிய நீரைப்பற்றிக் குறுந் தொகை 196-ல் கூறியுள்ளார்.

மலையமான் திருமுடிக்காரி என்பவன் எழுவள்ளல் களில் ஒருவன். கோவலூரில் அரசு புரிந்தவன். முள்ளூர்க் கானகம் என்னுமொரு மலைக்காட்டையுடையவன். இவன் முள்ளூர் என்னு மிடத்தில் ஆரியரை வென்று ஓட்டினதாகக் கூறப்பட்டது. காரியை அம்மூவனார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார். அகம் 35-ல் அவன்

கோவற் கோமானென்றும், பெண்ணை யாற்றையுடையவனென்றுங் குறிப்பித்தார். அகம். 35-ல் இவர் பாலையைப் பாடியிருந்தாலும் பிற நான்கு பாட்டில் இவர் நெய்தலையே சிறப்பித்துள்ளார். அகம் 10-ல் தொண்டியென்னும் மேலைக் கடற்கரைப் பட்டினத்தைச் சிறப்பித்துள்ளமையால் இவர் சேரநாட்டுப் புலவரொன்று கருதப்படுகிறார். அகம் 370-ல் திருமகளைக் 'கடல்கெழுசெல்வி' என்றனர். நற்றிணையிலும் இவர் பாடல்கள் வந்துள்ளன.

இவனைப்பாடிய மற்றொரு புலவர் நப்பசலையார். இவர் நற்றிணை 304-ல் கணவனைப் பிரிந்தமையால் தன் மேனியின்மேல் பசலை பரவிற்றென்று கூறினர். அப்பசலை காரணமாக அவருக்கு அப்பெயர் வந்தது போலும். காரியை இவர் புறம் 126-ல் பாடினார். அதனுட் பாணருக்குப் பொற்றாமரை சூடுங் காரியின் வண்மையையும், அவனது யானைப்போர்த் திறமையையும் வியந்து, கபிலர் அவனைப் பாடினமையும் குறிப்பித்தார். இவர் சோழிய ஏனாதி திருக்கண்ணனைப் புறம் 174-ல் பாடியுள்ளார். புறம் 383-ல் அவியனென்பவனைப் பாடியுள்ளார். நப்பசலையார் தாம் பாடிய புறம் 280-ல் கைம்மை நோன்பைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். அப்பாட்டு யாரைப் பற்றியதென்று விளங்கவில்லை.

கழைதின் யானையார் ஓரியைப் பாடிய பாட்டு புறம் 204. இப்பாட்டினுள், ஓரி தனக்கீய வில்லையாயினும் தானவனை வெறுப்பதில்லையென்று கூறினார். இரப்பதையும் ஏற்பதையும் பற்றிச் சில நீதிகள் கூறியுள்ளார். பரிசில் பெறுதவிடத்து இரவலர் புறப்படும்போது நேர்ந்த நேரத்தையுங் குறியையும் குறைகூறுவதன்றித் தமக்கீயாத அவனைப் பழிக்கமாட்டா ரென்றனர்.

நப்பாலத்தனார் நற்றிணை 52-ல் மழவர் பெருமகன்

மாவள்ளோரியைப் பற்றிக் குறித்திருக்கின்றார். நேரிற் பாடியதாகத் தெரியவில்லை.

வன்பரணர் பரணருக்குப் பிற்பட்டவர். கொல்லி மலைக்குத் தலைவனான ஓரியை இவர் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய புறம் 152-ல் பரிசில் விடை என்னுந்துறை அமைந்துள்ளது. அது புகழ் செப்பியவனுக்கு அரசன் பரிசிலளிப்பதைக் கூறுவது. வேட்டையிற் சிறந்தவனென்று ஓரியைப் பாடிய புலவர் விறலியர்க்கு விரைவில் அவன் பரிசளிப்பதை இப்பாட்டினிற் கூறினார். இதனுட் பாணர் இசைமுறை இருபத்தொரு துறையுடையதென்று குறிப்பித்தார். வலிவு, மெலிவு, நடு என்னும் மூன்றிடங்களிலும் ஏழிசை அமைத்துப் பாடற்றுறை இருபத்தொன்றாதல் காண்க. அடுத்த பாட்டிலும் இவர் ஓரியின் வண்மையை மிக அழகாகப் புனைந்துரைத்தார். ஓரிபாற் சென்ற தம் சுற்றத்தார் வெள்ளி நாராற்றொடுத்த பொன்னரி மாலைகளையும், யானைகளையும் பெற்றமையால் பசி நீங்கிச் செல்வச் செருக்குற்று ஆடுதலையும், பாடுதலையும் மறந்தனர் என்றனர். இவர் புறம் 255-ல் காட்டிற் கணவனையிழந்து வருந்தும் பெண்ணின் துயரத்தைக் கூறும் முதுபாலைப்பாட்டு மிகவும் இரக்கத்தை விளைப்பது.

நள்ளியைத் தவிரப் பிறரைப் பகர்தற்குத் தன்னை இசையாதென்பார்.

"எய்யாதாகின்றெஞ் சிறுசெந் நாவே" என்றார்: புறம் 149-ல் நள்ளியின் வண்மையால் தன் சுற்றத்தார் இசை முறை மறந்து காலைப் பண்ணை மாலையிலும், மாலைப் பண்ணைக் காலையிலும் பாடினர் எனக் கூறினர்.

பொருந்திலிளங் கீரனார் மாந்தரஞ் சேரலிரும் பொறையைப் பாடிய புறம் 53-ல் கபிலர் தனக்கு

முற்பட்டு வாழ்ந்ததைக் குறிப்பித்தார். "கபிலன் இன்றுளனாயின் நன்றுமன்" என்றது காண்க.

வடமவண்ணக்கன் பேரி சாத்தனார் புறம் 125-ல், மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையும், சோழன் இராச சூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் பொருத வழிச் சோழற்கு நட்பாகிய தேர்வண்மலையனைப் பற்றிப் பாடியுள்ளார்.

தலையாலங்கானத்து நெடுஞ் செழியனால் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட புலவர் மாங்குடி மருதனார் என்பவர். மருதனார் பாடிய மதுரைக் காஞ்சிக்குத் தலைவன் நெடுஞ்செழியனே. இவர் மாங்குடி கிழார் எனவும் அழைக்கப்படுவர். இவருடைய பாடல்கள் புறநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை முதலியவைகளில் வந்துள்ளன. புறம் 24-ல் நெடுஞ்செழியன் வேள் எவ்வியின் மிழலை நாட்டையும், முத்தூர்க் கூற்றத்தையும் கைப்பற்றியதாகக் கூறி, அவனது பெருமித வாழ்வை விதந்தனர். அவன் வேள்வி பல செய்ததைப் புறம் 26-ற் குறித்தார். புறம் 335-ல் அடிமையாக வேலை செய்யும் பழங்குடிகள் இன்ன வென்றுரைத்தார்.

> "துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்
> றிந்நான் கல்லது குடியு மில்லை,"

என்றது காண்க. இவர் வாட்டாற் றெழினியாதன் என்பவனைப் புறம் 396-ல் வாழ்த்தியுள்ளார். நெடுஞ்செழியனது புலவரவையில் அவர் தலைமை வகித்திருந்தனர்.

நெடுஞ்செழியனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் கல்லாடனார் என்பவர். கல்லாடம் என்பது அவருடைய ஊர் போலும். இவர் தொல்காப்பியத்துக்கு ஒரு உரை இயற்றினார் என்ப. இவருடைய பாடல்கள் அகநானூறு, புறநானூறு, குறுந்தொகை என்பவைகளிலும்

வந்துள்ளன. இவர் புறம் 23-ல் நெடுஞ்செழியனது கொற்றத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடிய விடத்து முருகப் பிரானை விதந்தோதினமையால் இவர் அக்கடவுளிடத்து அன்புள்ளவர் என்று தோன்றுகிறது. அவனைப் பாடிய புறம் 25-ல் கைம் பெண்டிர் கூந்தல் களைதலைக் கூறி யுள்ளார். அம்பர் கிழான் அருவந்தை என்னும் வேளினைப் புறம் 385-ல் இவர் பாடியுள்ளார். அம்பர் என்பது சோழ நாட்டிலுள்ளது. அது,

"காவிரி யணையுந் தாழ்நீர்ப் படப்பை
நெல்விளை கழனி யம்பர் கிழவோன்"

என்றதால் இனிது விளங்கும்.

இவர் பொறையாற்றுக் கிழான் என்னும் வள்ளலை யும் புறம் 391-ற் பாடியுள்ளார். புல்லியின் வேங்கடத் தைப் பற்றி அகம் 83-ல் விதந்தனர். அகம் 113-ல் அஃதை என்னும் வள்ளலைப் போற்றி கோசரையும் புகழ்ந் துள்ளார். பிறபாடல்களில் நன்னனை நார்முடிச்சேரல் வென்றதனையும், நெடுஞ்செழியனது ஆலங்கானப் போரையும், காரி ஓரியைக் கொன்று கொல்லிமலையைச் சேரர்க்கு ஆக்கியதனையும் பிறவற்றையுங் கூறினர். பிற்காலத்திலே எழுந்த கல்லாடம் எனப்பட்ட நூல் இவராற் செய்யப்பட்டதன்று. 11-ம் திருமுறையிலுள்ள கண்ணப்பர் திருமறமும் இவர் பெயருடைய வேறொருவ ராற் செய்யப்பட்டது போலும்.

நெடுஞ்செழியனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் குடபுலவியனார் என்பவர். இவர் நெடுஞ்செழியனைப் பாடிய புறம் 18-ற் உலகத்தில் உண்டி முதலிய செல்வத் தைப் பெருகச் செய்வது அரசர்க்குப் புகழ் தருவது என்று கூறுமிடத்து 'உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே' என்றனர். கோடி யென்ற எண்ணுக்

கடையெண்ணைக் கொண்ட பேரெண்கள் அக்காலத்தில் வழங்கின வென்பது,

"ஒன்றுபத் தடுக்கிய கோடிகடை யிரீஇய
பெருமைத் தாகநின் னாயு டானே"

என்று வாழ்த்தினமையாற் றெளியப்படும். அவரது போர்க்களத்தின் சிறப்பையும் புறம் 19-ல் பாடியுள்ளார்.

இடைக் குன்றூர் கிழார் என்பவரும் நெடுஞ் செழியனைப் பாடியுள்ளார். நெடுஞ்செழியனை இவர் பசும்பூட்செழியன் என்று விதந்தனர். அவர் மிக்க இளமைப் பருவத்தில் எழுமன்னர்களை வென்றதின் பெரு வியப்பை எடுத்துரைத்தபாட்டுகள் புறம் 76, 77, 78, 79. குழந்தைகளுக்கு ஐம்படைத்தாலி அணிவது அக்காலத்து வழக்கமென்று புறம் 77-ல் விளங்கும்.

இந் நெடுஞ்செழியனைப் பாடிய குறுங்கோழியூர் கிழார் என்பவர் இவன் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேர லிரும்பொறை என்பானைப் போரிற் பிணித்ததும், அவன் அப்பிணிப்பு நீங்கி அரசிருக்கை எய்தியதும், எடுத்துக் கூறி அவனை வியந்து பாடியது புறம் 17-வது பாட்டாகும். அதன்கண் தமிழ் நாட்டெல்லையாகத் தெற்கே குமரியை யும், வடக்கே இமயத்தையும், கிழக்கிலும் மேற்கிலும் கடலையும் உரைத்தனர். குறுங்கோழியைக் கருங்குழி என்று கூறுவாருமுளர். அவர் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையின் அறிவையுஞ் செங்கோன்மையை யும் வியந்து, புறம் 20-ற் பாடினர். அப்புலவர் அவன் பாதுகாத்த நாடு விண்ணவருலகத்துக் கொப்பாகுமென்று புறம் 22-ற் குறித்தனர். இவ்வரசன் யானைக் கண்போன்ற கண்ணையுடையவனாயும் சேய் என்னுமியற் பெயரை யுடையவனாயு மிருந்தனன்.

கூடலூர்கிழார் என்னும் புலவர் புறம் 229-ல் யானைக்கட் சேய், தாம் குறித்த நாளில் இறந்துவிட்டதற்காக வருந்தினர். அப்பாட்டினால் இவர் வானநூல் வல்லவரென்பது தெளிவு. இவர் முதுமொழிக்காஞ்சி என்ற கீழ்க் கணக்கு நூலையும் பாடினர்.

இராச சூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியைப் பாண்டரங் கண்ணனா ரென்னும் புலவர் புறம் 16-ற் பாடியுள்ளார். அவன் பகைவரது வளமிக்க நாட்டை வென்று எதிர்த்ததையும் அவனுடைய யானைகள் அவனுக்கு வெற்றி தரும்படி போர் புரிந்ததையும், இச்செய்யுளின் கண் எடுத்துரைத்தார். இக்கிள்ளியை உலோச்சனார் என்னும் புலவர் புறம் 377-ல் வாழ்த்தியுள்ளார். இவருடைய பாடல்கள் நற்றிணையிலும் வந்துள்ளன.

உக்கிரப்பெருவழுதி கானப்பேரிலிருந்த வேங்கை மார்பனென்னும் சிற்றரசனை வென்று அவனது கோட்டையைக் கைப்பற்றியதாக ஐயூர் மூலங்கிழார் புறம் 21-ல் பாடியுள்ளார். கானப்பேரென்பது காளையார் கோவிலென் றிப்பொழுது வழங்குகின்றது.

மாந்தரஞ் சேரலிரும் பொறைக்குப்பின் சேரமான் மாரிவெண்கோ வென்பவன் அரசாண்டனன். அவன் இராச சூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளிக்கு நண்பன். அக்காலத்தில் அரசாண்ட பாண்டிய மன்னன் கானப்பேர் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதியாவன். இம்மூவேந்தரும் ஒருங்கிருந்த விடத்து அவர்கள் முத்தீப்போல் விளங்கினரென்றும், அவர்கள் மூவரும் இரவலர்க்கும் பிறர்க்கும் வண்மை யுடையராய் ஒற்றுமைப்பட்டு நெடுநாள் வாழ வேண்டுமென்றும் ஔவையார் பாடிய பாட்டு, புறம் 367.

அதிகமானஞ்சியை மிகுதியும் பாடியிருப்பது ஔவையார். இவர், இவன் மகன் பொகுட்டெழினியையும், நாஞ்சில் வள்ளுவனையும் தொண்டைமானையும் பாடியுள்ளார். நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு இவைகளினும் இவர் பாட்டுகள் காணப்படுகின்றன. இவர் தம்மை விறலியாகத் தோன்றும்படி பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அதுபற்றி பாணர் மரபினரென்பாருமுளர். அங்ஙனம் பாடுதல் ஒருவகைப் பா மரபு என்று கொள்பவர் அக்கருத்தினைக் கொள்ளார். ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன், மூதுரை, நல்வழி முதலிய நூல்கள் செய்தது இவர் தாமோ என்பதோர் ஐயப்பாடு. அவை பாடிய ஔவையார் கம்பர் காலத்திருந்ததாகக் கேட்கின்றோம். கம்பர் காலத்திற்கும் சங்க காலத்திற்கும் இடையீடு ஆயிரம் ஆண்டுகட்கும் மேலாக இருக்கும். அன்றியும் பின்னுள்ள நூல்கட்கும் தொகைநூலிற் காணும் ஔவையார் செய்யுட்களுக்கும் சொல்நடை வேறுபாடு பெரிதும் உண்மை காண்க. இனி, ஔவையார் சுந்தரமூர்த்தி காலத்தில் வாழ்ந்திருந்து அவர் கயிலாயஞ் சென்றகாலை அவர்க்கு முன்னுகப் பிள்ளையாரால் கயிலைக்கு ஏற்றப் பெற்றதாகக் கூறும் வழக்கமும் உண்டு. இதற்குத் தக்க ஆதாரம் இல்லை. அங்ஙனமாயின் கம்பர் காலத்தில் அவர் நிலவுலகத்தில் வாழ்ந்திருத்தல் கூடாது. ஆகவே கம்பர் காலத்திருந்த ஔவையார் மற்றொருவர் என்பது தெளிவு.

ஈண்டு கடைச்சங்க காலத்திலிருந்த ஔவையார் செய்யுட்களே ஆராயற்பாலன. புறம் 206-ல் அதிகமான் பரிசில் நீட்டித்ததற்காக வாயிலோனைச் சினந்து பாடிய விடத்து மரந்துணிக்கும் மழுவுடைய தச்சனுக்குக் காட்டகத்து யாண்டுச் சென்றாலும் அக்காடு பயன்படுமாறு

போலத் தாம் எத்திசைக்கண் போனாலும் அத்திசையில் தமக்கு உணவு கிடைக்குமென்றனர். இவர்,

"எத்திசைச் செல்லினும் அத்திசைச் சோறே"

என்றது காண்க.

இவர் அதிகமானது வீரத்தையும் வண்மையையும் பல பாடல்களிற் புகழ்ந்தனர். புறம் 90-ல் புலியை எதிர்க்கும் மான் இல்லையாதல்போலவும், வானில் எழுகின்ற ஞாயிற்றிற்குமுன் இருளில்லையாதல்போலவும், மணல் பறக்கவும், கல் பிளக்கவும் நடக்கவல்ல பகட்டிற்குப் போதற்கரிதாய வழியில்லையாதல் போலவும் அதிகமானை எதிர்க்கும் வீரர் இல்லை என்று குறிப்பித்தார். இவர் புறம் 91-ல் அதிகமான் தமக்குப் பெரிய மலையின் விடரில் அரிய கருநெல்லியின் உச்சியிற் பழுத்த கனியை அதன் அருமையையும், பெருமையையும் நோக்காது சாவு நீங்கும்படியாகத் தமக்குக் கொடுத்ததினால் நீலகண்டப் பெருமான்போல அவன் நீடு வாழவேண்டு மென்று வாழ்த்தினர்.

"பால்புரை பிறைநுதற் பொலிந்த சென்னி
நீல மணிமிடற் றொருவன் போல மன்னுக"

என்றது காண்க. இதனால் இவரது சிவனடிப் பேரன்பு நன்கு விளங்கும். தம்மாட்டு அதிகமான் வைத்த கருணை மழலைச் சொல்லுடைய குழந்தைபால் தந்தையருக்குள்ள அருள் போல்வதென்று இவர் வியந்து பாராட்டுமிடத்துத் தம்முடைய சொல்லானது யாழிசைபோல் இனிமையானதுமன்று, அளவு நயமுடையதுமன்று, மழலை போல்வது என்றமையால் இவரது நன்றியறிவுந் தாழ் மனமும் இனிது விளங்கும். அவன் பொருது புண்பட்டு நின்றகாலைப் பாடிய பாட்டு புறம் 93. இதனுள், வானிற்

படாத மன்னரைத் தருப்பைப் புல்லிற்கிடத்தி வாளோச்சி அடக்கம் செய்யும் நெறிச்செய்கை குறிக்கப்பட்டது. புறம் 94-ல் பெரிய யானையானது தன்பால் நெருங்கி விளையாடுஞ் சிறு பிள்ளைகளைத் துன்புறுத்தாது நிற்றல் போலத் தம்மைப் போல்வார்க்கு அதிகன் இனியனென்றும், பகைவர்க்கு அக்களிறுபோல இன்னாதவனென்றும் குறிப்பித்தார். இவன் ஒளவையாரைக் காஞ்சி நகரிலிருந்த தொண்டைமான்பால் தூது விடுத்தனன். தொண்டைமான் ஒளவையார்க்குத் தன் படைக்கலக் கொட்டிலைக் காட்ட இவர் பாடிய பாட்டில் (95) தொண்டைமானுடைய படைக்கலங்களைப் புகழ்வது போலவும், அதிகமானுடைய படைக்கலங்களை இகழ்வது போலவும் கூறுகின்றார். உண்மையாகப் பின்னவற்றைப் புகழ்ந்தார். அதிகமானது படைக்கலங்கள் கொல்லனது கொட்டிலில் நுனி முறிந்து கிடப்பனவென்று கூறியது காண்க. புறம் 99-ல் அதிகமான் கோவலூரைப் பிடித்து வெற்றியடைந்ததைக் கூறுமுகத்தான் அவன் முன்னோர் சிறப்பையும் எடுத்துக்கூறி, அவன் நாட்டுவளத்தையும் கரும்பினை முதன்முதல் அவன் முன்னோர் அவ்விடத்தே கொண்டு வந்தமையையும், அவன் ஏழரசரை வென்று பெற்ற அடையாளத்தையும், விதந்தோதிப் பாடுவார்க்குப் பாட அரியவனென்றும் பரணர் அவனைப் பாடியதாகவுங் கூறினர். புறம் 101-ம் பாட்டினுள் அவனுடைய ஈகைமையும், அவன் இரவலர்க்கு என்றும் இன்முகங் காட்டித் தப்பாது பரிசிலளிக்கும் சீரினையும் இவர் மிகவும் அழகாகப் புகழ்ந்துள்ளார். அது வருமாறு:

"ஒருநாட் செல்லலம், இருநாட் செல்லலம்
பலநாட் பயின்று பலரொடு செல்லினும்
தலைநாட் போன்று விருப்பினன் மாதோ"

அதிகமான் புதல்வன் பொகுட்டெழினியைப் புறம் 96-ம் பாட்டினுள்ளும், 102-ம் பாட்டினுள்ளும் பாடியுள்ளார். இவற்றுள் அவனது வண்மையைப் புகழ்ந்ததனோடு அவன் மகளிர் மனங்கவர் கண்ணினனென்றும், தன்கீழ் வாழ்வார்க்கு நிறைமதி போறலின் துன்பமாகிய இருள் அவர்க்கு எக்காலத்தும் இல்லை என்றும் செப்பினர். இவர் புறம் 235-ம் பாட்டினுள் அதிகன் இறந்த நாளைக் குறித்துத் துயருறுமிடத்து அவனது அன்பின் செயல்களைப் பலபடப் பாராட்டியுள்ளார். அதில் இவர் அவனது அரிய மார்பின்கண் தைத்தவேல் நுண்ணிய ஆராய்ச்சியுடைய அறிவாளிகளின் நாவில் விழுந்த தென்றார்.

> "இனிப்பாடு நருமில்லை பாடினர்க் கொன்றீகு நருமில்லைப்
> பனித்துறைப் பகன்றை நறைக்கொள் மாமலர்
> சூடாது வைகி யாங்குப் பிறர்க்கொன்று
> ஈயாது வீயும் உயிர் தவப் பலவே"

என்றனர்.

ஔவையார் வீரரது உண்டாட்டைப்பற்றி 269-ல் கூறியுள்ளார். புறம் 286 ஒரு சிறுவன் இறந்ததற்காக வருந்துகின்ற பாட்டாகத் தோன்றுகின்றது. இறந்த உடம்பைப் பாடையிற் கிடத்தலும், அதன்மேல் தூய வெள்ளாடை கொண்டு போர்த்தலும் இதனுட் கூறப்பட்டன. புறம் 295-ல் போரிற் சிறப்பெய்தி மாண்டதைக் கேட்ட ஒருவனது தாய்க்கு முலை சுரந்ததை இவர் வியந்தனர். அஞ்சியின் மகன் பொகுட்டெழினியைப் பாடிய புறம் 392-ல் பகைவரது நிலத்தைக் கழுதை பூட்டிய கலப்பையால் உழுதலும், வரகுங் கொள்ளும் விதைத்தலுங் கூறப்பட்டன. அவன் இரவலரது கந்தைத் துணியை நீக்கி உயர்ந்த கலிங்கங் கொடுத்து அவர்க்கு உயர்ந்த உணவு கொடுப்பதனையும் இவர் விதந்தனர்.

ஔவையார் நாஞ்சில் வள்ளுவனைப் பாடிய புறம் 140-ல் ஏற்பார் தகுதியறிந்து பரிசிலளியாது தன் தகுதியை நோக்கிப் பெரிய யானையைக் கொடுத்தான் என்றனர். அகம் 303-ல் மூவேந்தராலும் பாரியின் நகர் முற்றுகை யிடப்பட்ட காலை கபிலர் கிளிகளாற் செந்நெற் கதிர்களைக் கொணர்வித்துப் பாரி குடிகட்குணவளித்தார் என்று ஔவையார் கூறியுள்ளார்.

நாஞ்சிற் பொருநனை ஒருசிறைப் பெரியனாரென்பவரும் பாடியுள்ளார். இவரது பாடல்கள் குறுந்தொகையிலும் நற்றிணையிலும் வந்துள்ளன. புறம் 137-ல் நாஞ்சில் மலையின் செழிப்பை இவர் இனிது பாடினர். அவனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் கருவூர்க் கந்தப்பிள்ளை என்பார். இவர் யாடல்கள் குறுந்தொகையிலும் வந்துள்ளன. இவர் புறம் 380-ல் நாஞ்சிற் பொருநனது வீரத்தையும் வண்மையையும் பாடியுள்ளார்.

மருதன் இளநாகனார் என்பாரும் நாஞ்சில் வள்ளுவனைப் பாடியுள்ளார். கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதியைப் புறம் 25-ல் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய புறம் 138 பாணாற்றுப் படையாகும். புறம் 139-ம் இவர் பாடியதே.

தகடூரில் அதிகமானைப் பொருது வென்ற பெருஞ் சேரலிரும் பொறையைப் பதிற்றுப்பத்திற் பாடியவர் அரிசில் கிழாரென்னும் புலவர். இவர் ஒன்பது நூறாயிரங் காணம் சேரமானிடம் பரிசாகப் பெற்றனர். இவர்க்குச் சேரமான் தனதரசிருக்கையையும் அரண்மனையையுமே கொடுக்க விரும்பினானென்பது தெரியவருகின்றது. இதனுள் இவனது வீரம் பலவகையாகப் பாராட்டப் பட்டது. அயிரை என்னுங் கொற்றவை வழிபாடுங்

கூறப்பட்டது. தகடூரெறிந்த சிறப்பு இதன் பதிகத்துள் விளக்கப்பட்டது.

புறம் 230-ல் அதிகமான் எழினி இறந்ததற்காக வருந்திக் கூற்றத்தை நோக்கி, "உழவன் வித்தினை உண்டது போல உனக்குப் பல்லுயிர் கொடுக்கும் ஒருவன் உயிரை உண்டமையால், உலகத்து வறியரைப் பார்க்கிலும் நீ வறுமையடைந்தாய்" என்றனர்.

பொன் முடியார் என்ற பெண்புலவரும் அரிசில் கிழாரும் 'தகடூர் யாத்திரை' என்ற உரையிடையிட்ட பாட்டுடைக் காப்பியத்தை இயற்றினர்கள். இது, பெருஞ் சேரலிரும்பொறை தகடூரை முற்றி அதிகமானைக் கொன்றதைக் கூறுவதாகும். இந்நூலில் சிற்சில பகுதிகளே கிடைத்துள்ளன. புறநானூற்றில் மூன்று பாட்டுக்கள் இவருடையன. புறம் 312-ல் சிலர் கடமைகளைத் தொகுத்துரைத்த அடிகள் வருமாறு:

"ஈன்று புறந்தருதல் என்றலைக் கடனே
சான்றோ னாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
ஒளிறுவா ளருஞ்சம முருக்கிக்
களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே."

அதிகமானை வென்ற பெருஞ்சேரலிரும் பொறையை மோசிகீரனார் என்னும் புலவர் நன்கு பாடினர். புறம் 50-ல் சேரமானது அரச முரசு வைத்திருந்த கட்டிலில் அப்புலவர் அறியாது துயின்றதைக் கண்டு சேரமான் அவருக்கு ஊறு செய்யாது அவர் தூங்கி எழுந்திருக்கும் வரை கவரி கொண்டு வீசினதாகவும், அதற்காக இவர் அவனைப் புகழ்ந்து பாடியதாகவும் அறிகின்றோம். மோசிகீரனார் பாடிய புறம் 186-ல்,

"செல்லு முயிரன்றே நீரு முயிரன்றே
மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்."

என்று மன்னர் சிறப்பினை உணர்த்தினர். இவர் கொண் காணங்கிழா னென்பானைப் புறம் 154, 155, 156-ம் பாடல்களிற் சிறப்பித்துள்ளார். கொண்காணம் என்னும் மலையானது வண்மையையும், வெற்றியையு முடைய தென்று இவர் பாடியுள்ளார்.

கந்தப்பிள்ளைச் சாத்தனர் என்பவர் கருவூர் கந்தப் பிள்ளையின் புதல்வராயிருக்கலாம். அவர் பாடிய புறம் 168-ல் பிட்டங் கொற்றனுக்குக் குதிரைமலை உரியதென்று கூறியிருத்தல் காண்க. அதிகமானுக்குரிய குதிரைமலை மறவனாகிய பிட்டங் கொற்றனுக் களிக்கப்பட்டதென்ப.

நல்லூர் நத்தத்தனர் என்னும் புலவர் சிறுபாணாற்றுப் படையில் ஏழுவள்ளல்களையும் பாடியதால் அதிகமானுக் குப் பின்னிருந்தவரென்று கருதல் வேண்டும். இப்பாட்டு ஓய்மா நாட்டு நல்லியக் கோடன் என்னுங் குறுநில மன்னனைச் சிறப்பித்துப் பாடப்பட்டது.

இப்பாட்டுடைத் தலைவன் நாடு சோழ நாட்டிற்கு வடக்கேயுள்ள அருவாவடதலை நாடென்றும், அருவா நாடென்றுங் கூறுப. இதனுட் குட்டுவனது வஞ்சியும், செழியனது கொற்கையும், சோழனது உறந்தையுங் கூறப்பட்டன. மயிலுக்கு ஆடை நல்கிய பேகன் சிறப்பும் முல்லைக்குத் தேர் நல்கிய பாரியின் வண்மையும், இரவலர் பால் அன்புமிக்க காரியினியல்பும், ஔவைக்கு நெல்லிக் கனி ஈந்த அதிகன் சிறப்பும், சிவபெருமானுக்கு நீல நாகங் கொடுத்த உடையினை ஈந்த ஆயின் பெருமையும், வரையாது கொடுக்கும் நள்ளியின் வண்மையும், ஓரியின் கொடையும், நல்லியக் கோடன்பா லமைந்ததாகப் புலவர்

கூறினர். ஓவியர் கூட்டத்திற்கு அவன் தலைவன் என்பதையுங் குறித்தார். நெய்தல் நிலத்திலுள்ள எயிற்பட்டினமும், முல்லை நிலத்திலுள்ள வேலூரும், மருத நிலத்திலுள்ள ஆமூரும் அவனுக்குரியன வென்று அவர் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். அவனுடைய பலவகை நற்குணங்களையும் நன்கு பாராட்டியுள்ளார். மேலும் அவன் பொருநர்க்கும், புலவர்க்கும், அந்தணர்க்கும் அடையா வாயிலை யுடையவனென்றும், செய்ந்நன்றி யறிதலும், சிற்றின மின்மையும், இன்முக முடைமையும், அஞ்சினர்க் களித்தலும், கருதியது முடித்தலும் உடையோனெனக் கூறினர்.

புறத்திணை நன்னாகனார் என்பவர் பாரியைப் பிற்காலத்தே பாடினர். இவர் புறத்திணை பாடுவதில் திறமை வாய்ந்தவர் போலும். இவர் ஓய்மான் நல்லியக் கோடனையும் (புறம்-376) பாடினர். இவனே சிறுபாணாற்றுப்படைத் தலைவனுமாவான். சிறுபாணாற்றுப் படையில் 122-வது வரியில் ஓவியர் பெருமகன் என்றிவனைக் கூறியிருப்பதால் இவன் ஓவியர் என்னுங் குழுவுக்குத் தலைவன் என்று தெரிகிறது. அவன் ஊர் மாவிலங்கை என்று இப்பாட்டினுட் கூறப்பட்டது. "பெருமாவிலங்கைத் தலைவன்" என்றது காண்க. பாரி இறந்ததற்காகப் புலவர் வருந்து மிடத்துப் பாரியை இவர் கண்டவரென்பதும், அவனுக்குப் பின் நல்லியக் கோடனால் இவர் ஆதரிக்கப்பட்டவ ரென்பதும் விளங்குகின்றன. இவன் மரபிலிருந்த ஓய்மான் வில்லியாதன் என்பவனைப் புறம் 379-ல் இவர் பாடியுள்ளார். இப்புலவருடைய பெயர் நாகனார் என்று முடிதலால் இவர் நாகர் மரபைச் சார்ந்தவ ரென்ப.

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி கோப்பெருஞ்சோழன் காலத்தவன். இவனது பாடல்கள் அகத்திலும், குறுந்

தொகையிலும் நற்றிணையிலும் வந்துள்ளன. இவன் பாடிய புறம் 188-ல் புதல்வரின் சிறப்பு மிக அழகாக எடுத்துக் கூறப்பட்டது.

"படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோ டுண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்தும்
நெய்யுடை யடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லைத் தாம்வாழு நாளே."

என்றது காண்க.

இப்பாண்டியனைப் பாடிய பிசிராந்தையார் புறம் 184-ல் அரசன் இறைகொள்ளும் நெறியை அறிந்து கொள்ளின் நாடு தழைக்கும் என்றும் அன்பிலாது இறை கொள்ளின் நாடும் மன்னருங் கெடு மென்றுங் கூறினர்.

இவர் கோப்பெருஞ்சோழனுக் குயிர்த்தோழர். இச் சோழன் இளஞ்சேரலிரும் பொறையால் வெல்லப்பட்டா னென்பது பதிற்றுப்பத்துள் 9-ம் பத்தில் "பொத்தி யாண்ட பெருஞ்சோழனையும்" என்ற அடியினாற் கருதற் பாலது. இவனைப் பாடிய பிற புலவர்கள் பொத்தியார், புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார், கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதனார், கண்ணனார் என்போராவர்.

பிசிராந்தையார் என்பவர் குமரி முனைக்குப் பக்கத்தி லுள்ள பிசிரென்னு மூரிலிருந்த பெரும் புலவர். பிசிர் என்னுமூர் பாண்டிநாட்டிலுள்ளதென்பது "தென்னம் பொருப்பன் நன்னாட்டுள்ளும் பிசிரோன் என்பவன்" என்று கோப்பெருஞ்சோழன் பாடிய பாட்டடியால் விளங் கும். (புறம் 215). கோப்பெருஞ்சோழனும், பிசிராந்தை யாரும் நெருங்கிப்பழகாது போயினும் உணர்ச்சி ஒருமைப்

பாட்டால் அளவு கடந்த நட்பொடு திகழ்ந்தனர். அஃது அச் சோழமன்னன் வடக்கிருந்து உயிர் துறப்ப முயன்ற காலைப் பிசிராந்தையாருக்கும் தன்பக்கம் வடக்கிருப்பதற்கு இடமமைக்கும்படி அவன் சொல்லிய பாடல்களால் விளங்கும். அவை புறம் 215, 216. பிசிராந்தையார் கோப்பெருஞ் சோழனுக்கு அன்னத்தைத் தூது விடுத்ததாகப் பாடிய புறம் 67-ம் பாட்டு அவருடைய ஒப்பற்ற அன்பினைக் காட்டவல்லது. அன்னத்தை நண்பர் ஒருவருக்கொருவர் தூது விடுதற்கிஃதொரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

பிசிராந்தையார் சோழன் வடக்கிருந்த இடத்திற்குச் சென்றகாலை அவரது இளந்தோற்றத்தைக்கண்ட சான்றோர்கள் அவரை நோக்கி, "கேட்குங் காலம் பலவாலோ; நரை நுமக்கில்லையாலோ" என்றதற்கு அவர் சொல்லிய விடை யாவருக்கும் இன்பந் தருவதாகும். அது புறம் 191. பிசிராந்தையார் பொய்ம்மையை விரும்பாதவரென்பதும், சோழன்பாலுள்ள பெரு நட்பினால் தம் பெயர் பேதைச் சோழனென்று கூறுமியல்பின ரென்பதும், நண்பருக்குத் துன்பம் வந்த காலை தாமு மதனை உடனுகரும் தன்மையின ரென்பதும் கோப்பெருஞ்சோழன் அவரைப் பாடிய புறம் 215, 216-வது பாட்டுக்களினால் இனிது விளங்கும். அவன் அவரை,

"புகழ்கெட வரூஉம் பொய்வேண் டலனே
தன்பெயர் கிளக்குங் காலை யென்பெயர்
பேதைச் சோழ னென்னுஞ் சிறந்த
காதற் கிழமையு முடையன்"
"செல்வக்காலை நிற்பினு
மல்லற் காலை நில்லலன் மன்னே"

என்றது காண்க.

புறம் 251-ன் ஏனைய அடிகளால் பாண்டிய நாட்டில் அக்காலத்திலே முல்லை நிலத்தில் விளைந்த அவரைக் காயைக் கொய்து விற்கும் இடையர்கள் வரகரிசிச் சோற்றினையும், வேளைப்பூக் கலந்த இனிய தயிர்க் கூழையும் அருந்தினர்களென்பது தெரிகின்றது

கோப்பெருஞ்சோழன் பொத்தியார் என்னும் புலவரோடு உண்மையான நட்புடையவனாய் நெடுங்காலம் அளவளாவி மகிழ்ந்தானென்பது புறம் 212-ல் தெரிய வரும்.

> "கோழியோனே கோப்பெருஞ்சோழன்
> பொத்தி னண்பிற் பொத்தியொடு கெழீஇ
> வாயார் பெருநகை வைகலு னக்கே"

என்றது காண்க. கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்த போது அவன் கருதியபடியே அவனோ டுயிர் நீப்பதற்கு வந்த பிசிராந்தையாரைக் கண்டு பொத்தியார் புகழ்ந்து பாடிய பாட்டு புறம் 217.

> "இசைமர பாக நட்புக் கந்தாக
> இனையதோர் காலை யீங்கு வருதல்
> வருவனென்ற கோனது பெருமையும்
> அதுபழு தின்றி வந்தவ னறிவும்
> வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந் தன்றே"

என்றது காண்க.

கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்து உயிர்விடத் துணிந்த காலைப் பொத்தியாரும் அவ்வாறே செய்யக் கருதினர். அப்போ தவரை 'நும் மகன் பிறந்தபின் வருக' என்று பணித்தனன் என்பது புறம் 222-ல்,

> "அழலவிர் வயங்கிழைப் பொலிந்த மேனி
> நிழலினும் போகநின் வெய்யோள் பயந்த
> புகழ்சால் புதல்வன் பிறந்தபின் வாவென"

என்றதால் விளங்கும். அவ்வாறே பொத்தியாரும் மீண்டு வந்து அரசன் இல்லாத உறையூரைக் கண்டு அழுது பாடிய பாட்டு மிகவும் உருக்கத்தைத் தருகின்றது. அது புறம் 220. அரசன் இறந்த விடத்திட்ட நடுகற் கண்டு அவன் புகழைப் பாடிய பாட்டும் அனையதே. அது புறம் 221. மகன் பிறந்தபின் சென்று இடந்தாவென்று பொத்தியார் கேட்டதும், கல்லாகியும் இடங் கொடுத்த சோழனை வடக்கிருந்த பொத்தியார் பாடியதும் (புறம் 222, 223) யாவர்க்கும் அளவற்ற வியப்பைத் தருவனவே. வடக்கிருத்தல் என்பது துறக்க மெய்தல் கருதி உலக நுகர்ச்சியை நீத்து நோன்பினால் உடலை மெலிவித்துக் தவப் பயிற்சியால் உயிரை விடுதலாம்.

"தீதில் யாக்கையொடு மாய்தல் தவத்தலையே" என்றது காண்க. (புறம் 214).

கோப்பெருஞ்சோழன் புலவர்கள் மீது மிக்க பற்றுடையவன் என்பது புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார் அவன்றன் மக்கள்மேற் போர் தொடுத்தல் தகாதென்று கழறியபோது, அவன் அவர்கள் மேற் செல்லாமையின் வைத்துணரப்படும். எயிற்றியனாரது பாடல் புறம் 213-ல் அக்காலத்துந் தந்தையரசு மக்கட்கேயுரிய தென்பதும், புகழையும் உயர் நெறி வாழ்க்கையையும் நன்கு மன்னர் கருதவேண்டுமென்பதும் பெறப்படும். இப்புலவர் அரசர்க்குறுதியான நன்மதி கூறுவதில் மிக்க வீரமுடையவர்.

கோப்பெருஞ்சோழனோடு அவனது பல நண்பர் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தாரென்பது

"பலரா லத்தைநின் குறியிருந்தோரே" என்று கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதநாதனார் புறம் 219-ற்

கூறியதாற் பெறப்படும். இப்புலவர் தாம் அரசனோடு வடக்கிருப்பதற்குப் பிற்பட்டமையால் அரசன் வெறுத்துத் தம்மோடுரையாடவில்லை போலும் என்று தாம் சொல்லிய பாட்டினுள் குறித்துள்ளார். இவர் கருவூரிலே நான்கு தெருக்கள் ஒன்று கூடு மிடத்தில் கோயில் கொண்டிருந்த சதுக்கப்பூதத்தின் பெயரினை யுடையவராகத் தெரிகிறது.

சேய்மைத்தாகிய பலபல இடங்களிலிருந்து பிசிராந்தையார் போன்ற நண்பர் ஒருங்கு வடக்கிருந்தமையைக் கண்ட கண்ணகனார் என்னும் புலவர் தாம் கூறிய புறம் 218-ல்,

"என்றுஞ் சான்றோர் சான்றோர் பாலராப
சாலார் சாலார் பாலரா குபவே"

என்று மொழிந்தது உற்று நோக்கத் தக்கது.

பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்குப் பின் குடக்கோச் சேரலிரும்பொறை அல்லது இளஞ்சேரலிரும்பொறை யென்பவன் பதிற்றுப்பத்தில் 9-ம் பத்திற்குத் தலைவனாய் விளங்கினான். 9-ம் பத்துப் பாடியவர் பெருங்குன்றூர் கிழார். இதனைப்பாடி இவர் 32-ஆயிரம் பொற்காசும், மலைவளமும், ஊர்வளமும், நிலவளமும், அணிகலச் சிறப்பும் அரசனால் அமைத்துக்கொடுக்கப்பட்டார். இவ்வரசன் கோப்பெருஞ் சோழனையும், பழையன் மாறனையும், விச்சிக்கோ வென்பானையும் வென்றானென்றும், வேள்வி வேட்டானென்றும் அறிகின்றோம். இதனுள் அரசனது வீரமும், வண்மையும், செங்கோன்மையும் பாராட்டப்பட்டன. விந்தாடவி யென்னுமிடம் கொற்றவைக்குரியதாகலின் அதனைக் கடவுட் பெரிய கானம் என்றார். கொங்கு நாட்டையும் பூழி நாட்டையும் இவ் வரசன் ஆண்டதாகத் தெரிகின்றது. இவர் பாடல்கள் அகநா

னூற்றிலும், குறுந்தொகையிலும் நற்றிணையிலும் வந்துள்ளன. குடக்கோச் சேரலிரும்பொறை பரிசில் நீட்டித்ததற்காகப் புறம் 210-லும், 211-லும் அவனைச் சினந்து தாம் விரைவில் அவனை விட்டுப் போய்விடுவதாக இவர் பாடியுள்ளார். அப் பாடல்களுள் இவரைக் கவலையோடு எதிர்பார்த்திருக்கும் இவரது மனைவி மக்களது நிலைமையை மிகவும் உருக்கமாக இவர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

> " வல்சியின்மையின் வயின்வயின் மாறி
> இல்லெலி மடிந்த தொல்சுவர் வரைப்பிற்
> பாஅ லின்மையிற் பல்பாடு சுவைத்து
> மிலைக்கோண் மறந்த புதல்வனொடு
> மனைத்தொலைந் திருந்தவென் வாணுதற் படர்ந்தே "

என்றது காண்க,

சேரமான் கருவூரேறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ் சேரலிரும்பொறை இளஞ்சேரலிரும்பொறைக்குப் பின் அரசாண்டிருக்கவேண்டும். இவனைப் பாடிய புலவர் நரிவெரூஉத்தலையா ரென்பவர். இவர் சேரயானைக் கண்ட நாளில் தம் உடம்பு வேறுபட்டு நல்லதாகப் பெற்றாரென்று தெரிகிறது. இவர் புறம் 5-ல் அரசன் நாட்டினைத் தனது பிள்ளைபோற் காக்கவேண்டுமென்று அறிவுறுத்தினர். புறம் 195-ல் முதியோரை நோக்கி நன்னெறியொழுகவேண்டுமென்று இவர் அறிவுமொழி கூறியுள்ளார்.

> " நல்லது செய்த லாற்றீ ராயினும்
> அல்லது செய்தல் ஓம்புமின் "

என்றது காண்க. இப்புலவரது பாடல்கள் குறுந்தொகையிலும் வந்துள்ளன.

நலங்கிள்ளியையும் நெடுங்கிள்ளியையும் இவர்களுக்

குப் பின் வந்த குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை யுங் கோவூர்கிழா ரென்னும் புலவர் பாடியுள்ளார். இவர் பெயரினால் இவர் வேளாள ரென்பது தெளிவு. சோழன் நலங்கிள்ளியை இவர் புறநானூற்றினுள் 31, 32, 33, 45, 68, 382, 400 என்னும் பாடல்களிற் பாடியுள்ளார். 31-ம் பாட்டில் அவனது படைச் சிறப்பையும், இடைவிடாப் போர்த் தொழிலையும் புகழ்ந்து வடநாட்டுள்ள அரசர்கள் அஞ்சித் தூங்காதிருக்கும்படியாக அவனது படைச் செலவு சிறப்புற்றிருந்த தென்றமையால் வடபுலத்தரசர் களை இவன் வென்றவன் என்பது தெளிவு. சேரபாண்டியர் இவனுக்குப்பின் வைக்கப்படுவர் என்பதற்கு அறத்தின் பின் பொருளும் இன்பமும் வைக்கப்படுதலை இவர் உவமை யாகக் கூறினர். 32-வது பாட்டினுள் பகைவரது நகரங் களை வென்று பரிசிலர்க்கு அவற்றைத் தருபவன் என்பது குறிக்கப்பட்டது. 33-ம் பாட்டில் பாண்டிய நாட்டி லுள்ள எழு அரண்களை அவன் பற்றினன் என்பது வெளியாகின்றது. அக்காலத்தில் சோற்றைத் தயிரோடு கலந்து உருட்டி அதனை வருவோர் ஒவ்வொரு வருக்குங் கொடுத்து மகிழ்தல் அரசன் வெற்றியடைந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த தொரு செயலாகத் தோன்றுகின்றது. 44-வது பாட்டில் ஆவூரிலே உள்ள கோட்டையை நலங்கிள்ளி முற்றியிருந்தபோது அவனை எதிர்த்துப் போர் புரியாதும் குடிகளைப்பற்றிக் கவனியாதும், தானிருந்த வீட்டை அடைத்துக்கொண்டு சும்மாவிருந்த நெடுங்கிள்ளியைப் பார்த்து, " நீ போர்புரிய வேண்டும். அல்லது கோட் டையை நலங்கிள்ளியின தென்று உடன்படல் வேண்டும், இரண்டில் யாதாவதொன்று செயாதிருத்தல் நீ நாணம் அடைதற்குரிய நிலையாகும்" என்று புலவர் வற்புறுத் தினமை காண்க.

"அறவை யாயி னினதெனத் திறத்தல்
மறவை யாயிற் போரொடு திறத்தல்
அறவையு மறவையு மல்லை யாகத்
திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவின்
னீண்மதி லொருசிறை யொடுங்குதல்
நாணுத்தக வுடைத்திது காணுங் காலே"

என்றது அது. புறம் 45-ம் பாட்டில் நலங்கிள்ளியும் நெடுங்கிள்ளியும் உடன் பிறந்தாராதலாலும், ஒரு குடிக்குரியா ராதலாலும், இருவரும் ஆத்திமாலை சூடியவராதலாலும் அவர்கள் தம்முள் பொருதல் தவறு; அங்ஙனம் பொருதல் ஏனையவரசர்க்கு உவகை விளைத்து இருவர்க்கும் இழிவைத் தருமாதலால் சந்து செய்தலே அவர்கள் கடனென்று இவர் வற்புறுத்தினர். உறையூரில் நெடுங்கிள்ளியிருந்தகாலத்து நலங்கிள்ளியிட மிருந்தவன்பாற் சென்ற இளந்தத்த னென்பவனை ஒற்று வந்ததாகத் துணிந்து அவன் கொல்லப் புகுந்த காலத்து 'அவன் ஒற்றனல்லன், பாடவல்ல பரிசிலன்' என்று எடுத்துக்கூறி அவனை உய்யக் கொள்ளப் பாடிய பாட்டு புறம் 47. இனி 68-ம் பாட்டுள் இவர் நலங்கிள்ளியின் வண்மையை எடுத்துக்கூறிப் பசியால் வருந்தும் பாணனை அவனிடை ஆற்றுப் படுத்தினர். 382, 400-ம் பாட்டிலும் நலங்கிள்ளியின் வண்மையும் வீரமும் பாடப் பெற்றிருக்கின்றன.

நலங்கிள்ளிக்குப்பின் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவ னென்னும் சோழ மன்னன் அரசியற்றிய காலை அவனைப் பல புலவர்கள் பாடினர். கோவூர் கிழார் அவனைப் புறம் 41-ல் பாடினர். அவன் பகைவரை வென்று அவர் நாட்டிற்குச் செய்யுங் கெடுதிகளைப்பற்றிப் புலவர் இதனுட் கூறினர். கிள்ளிவளவன் தனது பகைவனாகிய மலையமான் மக்களை யானைக்கிட்டுக் கொல்ல

முயன்றபோது இவர் அவ்வரசனுக் கிரக்கம் உண்டாகும்படி பாடி அவர்களை உய்யக் கொண்டது புறம் 46-வது பாட்டிற் காணப்படும். அப்பாட்டு மிகவும் நயமுடையது. புறவினது துன்பத்தை நீக்கிய சோழன் குடும்பத்திற் கிள்ளிவளவன் வந்தவனென்றும், மலையமான் மக்கள் கற்றவாது வறுமையைத் தொலைக்கு முழுதாண் பெருமரபின ரென்றும், அவர்கள் அச்சமிகுதியால் அதிர்ச்சி எய்தி யானையைக்கண்டு அழுகையை மறந்தன ரென்றும், அதனைக் கண்டவுடன் முன்னில்லாத புதிய திகிலை அடைந்தன ரென்றுங்கூறி, 'இவற்றை உணர்ந்த மன்னன் விரும்பியது செய்க' என்று விடுத்தனர். இன்னும் 70-ம் பாட்டினுள் பாணன் விறலியைக் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனிட மாற்றுப்படுத்து முகத்தால் தைத்திங்களின்கண் குளிர்ந்த பொய்கையைப்போலக் கொள்ளக் குறையாத சோற்றையுடைய நாட்டிற்குத் தலைவன் கிள்ளிவளவனென்றும், அவன் நாடு, 'அடு நெருப்பல்லது சுடுநெருப்பறியாது' என்றும் புலவர் புகழ்ந்துரைத்தமை காண்க. புறம் 373-ல் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடியுள்ளார். அவனே குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனாக இருத்தல் கூடும்.

உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் என்பவர் சோழன் நலங்கிள்ளியைப் பாடிய பாட்டினுள் நெடுங்கிள்ளியோடு அவன் போர்புரியாது அறநெறி நிற்றலே நலமென்று வற்புறுத்தினர். இவர் குறுந்தொகையுள் ஒரு பாட்டும் புறநானூற்றில் ஐந்து பாட்டுகளும் இயற்றியுள்ளார். இவர் உலக நிலையாமையையும், அறம் பொருளின்பங்களின் சிறப்பையும் எடுத்து விளக்குவதிற் றேர்ந்தவர். முதுகண்ணன் என்ற சொல் அரசர்க்கும் பட்டத்துத் தேவிகளுக்கும் உசாத்துணையாக இருந்து ஒழுக்க

முறைகளைச் செவியறிவுறுத்துவாரைக் குறிக்கும். இதனால் இப்புலவர் அரசர்களுக்கு உண்மைகளை அறிவுறுத்துந் தகுதியுடையவரென்பது கருதப்படும். இவர் புறம் 27-ம் பாட்டில் திங்களானது வளர்ந்தது குறைதலும், குறைந்தது வளர்தலும், பிறந்தது இறத்தலும், இறந்தது பிறத்தலும் உண்டென்று யார்க்குங் காட்டுவதாகும் எனக் கூறுகின்றார். புறம் 28-ல் மக்கட் பிறப்பில் எட்டு வகைப்பட்ட ஊனத்தை எடுத்து விளக்கிச் செல்வமானது அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றையும் செய்வதற்கு உதவாத இடத்து அஃததனை யுடையானைப் பாதுகாப்பதில்லை என்று குறிப்பித்தார். புறம் 29-ல் நலங்கிள்ளி பாணரைப் போற்றுவதும், மகளிரொடு மகிழ்வதும், செங்கோல் செலுத்துவதும், தம்பால் வருவார் யாவர்க்கும் உதவுதலுஞ் செய்ய வல்லானென்பதை எடுத்துக்கூறி அவனையும் அவனது சுற்றத்தையும் வாழ்த்தினர்.

நலங்கிள்ளி தம்பி மாவளத்தானென்பானைத் தாமப்பல் கண்ணனாரென்பவர் பாடியுள்ளார். இவர் காஞ்சிபுரத்தின் அருகிலுள்ள தாமல் என்னுமூரில் வாழ்ந்த புலவர் என்று புறநானூற்றுப் பதிப்பாசிரியர் கூறினர். இவர் பாடிய பாட்டுப் புறம் 43. மாவளத்தானும் இப்புலவரும் வட்டு விளையாடிய காலத்திற் புலவர் செய்த சூழ்ச்சியால் அரசன் வெகுண்டு வட்டைச்கொண்டெறிந்தனன். அப்போது புலவர் கூறியதாவது, "அடைக்கலம் புகுந்த புறவினைக் காத்த பெருமன்னனது மரபில் வந்தும் வெறுக்கத்தக்கன செய்தலால் நினது பிறப்பின்கண் ஐயமுடையேன்" என்பதே. அதுகேட்டு அரச குமரன் நாணப்பட அவனைத் தேற்றும்பொருட்டு இப்பாட்டினுள் 'நீ வெறுக்கத்தக்க சொல்லை யான் சொல்லியது தவறு. அங்ஙனமிருக்க, நீ தவறு செய்தாற்போல நாணினை.

தப்பினைப் பொறுப்பது நின் குலத்திலுள்ளார்க் கெளி தென்பதை அறிவித்தாய். நீ காவிரி கொழித்த மணலினும் பலநாள் வாழ்க' என்று புலவர் செப்பினர். இவர் பார்ப்பார் குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று தெரிகிறது. "நின் முன்னோரெல்லாம் பார்ப்பார் நோவன செய்யலர்" என்றது காண்க.

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய வளவனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் ஐயூர் முடவனாரென்பவர். இவருக்கு ஐயூர் கிழா ரென்று மற்றொரு பெயருமுண்டு. இவரது உறுப்புக் காரணமாக முடவனார் என்ற பெயர் எழுந்தது போலும். இவர் பாடல்கள் குறுந்தொகையிலும் அகநானூற்றிலும் வந்துள்ளன.

இவர் புறம் 51-வது பாட்டில் கூடகாரத்து மாறன் வழுதியினது அளவற்ற ஆற்றலையும், ஏனைத் தமிழ்நாட்டு மன்னரை வெல்லுந் தலைமையையும் எடுத்தோதினர். நீர், தீ, வளி முதலிய இயற்கைப் பொருள்களின் வண் மையை இவனது திறமைக் குவமித்தார். இவர் முதலில் கூடகாரத்து மாறன் வழுதியைப் பாடிப் பின் நெடுநாள் இருந்திருத்தல் வேண்டும். 'தண்டமிழ்' என்ற சொற் றொடர் தமிழ்நாடு என்ற பொருளில் வந்தது. கறையான் புற்றிலிருந்து ஈசல் புறப்பட்டுச் சுழல்வதுபோல அரச னது தயவில்லாதவர் சுழல்வாரென்று இவர் குறிப்பித் தார். கிள்ளிவளவன் இறந்தபின் கையறு நிலையாக இவர் பாடிய செய்யுள் புறம் 228. இதனுள் இறந்த மன்னனை மூடுதற்குத் தக்க தாழி வனைதல் கூடுமோ என்று குயவனை வினவி, "பெரிய நிலவட்டம் உருளியதாகவும், பெரிய பறந்தலை மண்ணாகவுமன்றோ அவனுக்குத் தாழி வனைதல் வேண்டும். அஃது உன்னால் முடியாதே" என்றுங் கூறி முடித்தார். புறம் 399-ல் தோன்றிமலைக்குத் தலைவ

னாகிய தாமான் தோன்றிக் கோனிடத்துப் பல பசு நிரைகளையுந் தன்னுடைய வண்டிக்கு எருதுகளையுந் தான் பெற்றதை இவர் குறித்துள்ளார். கிள்ளிவளவன் இறந்த பிற்பாடு இம் மன்னனிடம் இவற்றை இவர் பெற்றனர் போலும். கிள்ளிவளவன் காலத்தே இவர் பிறரிடம் சென்றன ரல்லர்.

"கிள்ளி வளவ னுள்ளியவற் படர்தும்
செல்லேன் செல்லேன்"

என்றது காண்க. இவர் அகம் 216-ல் செல்லூர்க்கோசர் தலைவனாகிய ஆதன் எழினி என்பவனைப் பாடியுள்ளார்.

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் ஆவூர் மூலங்கிழார் என்பவர். மூலம் என்ற சொல் இவர் பிறந்த நாளைக் குறிக்கும் போலும். ஆவூர் என்பது உறையூருக்கு அருகேயுள்ளது. பசுபதீச்சுரம் என்பதும் அதுவே. ஆவூர்கிழார் என்பவர் இவரோ வேறொருவரோ தெரியவில்லை. அவர் புறம் 322-ல் மருத நிலத்தின் வளத்தைப்பற்றிக் கூறியுள்ளார். இவர் புறம் 196-ல் இவ்வளவனையே பாடியதாகக் கருத இடமுண்டு. இவ்வளவன் காலத்திலிருந்த பாண்டிய மரபினைச் சேர்ந்த கீரஞ்சாத்தனைப் புறம் 178-ல் பாடியுள்ளார்.

புறம் 38-ம் பாட்டினுள் ஆவூர் மூலங்கிழாரைக் கிள்ளிவளவன் 'நீர் எங்குள்ளீர் எந்நாட்டினீர்' என்று வினவியதற்கு விடையாக அவர் அவனது புகழை விதந்தோதிப் பரிசிலர்க்கியும் பெருஞ் சிறப்புப்பற்றிப் பகைவர் நாட்டிலுள்ள பரிசிலரும் அவனை மிகவும் நாடுவராதலின், தன்னாட்டிற் பிறந்த புலவரை நினைவில் வைத்தல் அவற்கு எளிதன்றென்பதைக் குறிப்பித்தார். புறம் 61-வது பாட்டில் இறந்த ஒரு வீரனது இல்லையும் நடுகல்லையும்

பற்றிப் பாடினர். அவ்வீரன் இன்னனென்று தெரியவில்லை. இதனுள் அவர் இறைவனில்லாத வீடு, மழித்த தலையோடு அணிகலன் களைந்த கைம்பெண் போன்ற தென்றனர்.

புறம் 177-ல் குடநாட்டு வேளாளத் தலைவனாகிய காரியாதியினது சோற்றுக் கொடையை அவர் வியந்துரைத்தார். அக்காலத்தில் பனையோலையில் உணவு கோடல் குறிக்கப்பட்டது. புறம் 166-ல் தமக்குப் பொருளீந்த பார்ப்பான் கவுணியன் விண்ணந்தாயனென்பவனைப் புலவர் புகழ்ந்துள்ளார். அக்கவுணியன் சிவபெருமானது நான்மறையுட் குறித்தவாறு 21 துறையும் முற்றிய வேள்வி யியற்றின மரபில் வந்தோனென்றும் நீர் நாணும்படியாக நெய் வழங்கித் தம் துணைவியரோடு பல வேள்விகளியற்றித் தமக்குப் பெருவிருந்து செய்தவனென்றும் குறிப்பித்து, அவனை 'இமயம்போல நீடூழி வாழ்க' என்று வாழ்த்தினர். இதனுள் தம்முடைய ஊர் காவிரிப் பாசனத்திலுள்ள தென்பதையும் குறித்தார். அவர் பாடல்கள் அகத்திலும் வந்துள்ளன.

இனி, ஆலத்தூர்கிழார் என்பவர் குளமுற்றத்துக் கிள்ளிவளவனைப் பாடிய புறம் 34-வது செய்யுளில் "எந்நன்றி கொன்றார்க்கும ...." என்ற கருத்தைக்கூறி அஃது அறநூல் 'கூறிற்றென்று மொழிந்தனர். தனக்குதவளித்த அரசனை வாழ்த்தாமை செய்ந்நன்றி கொல்வதாகு மென்றுரைத்தனர். வடகீழ்த்திசை நின்று வரும் மாரியின் நுண்ணிய பல துளியினும் பலகாலம் வாழ்கவென்று அவர் அரசனை வாழ்த்தினர். 36-வது பாட்டினுள் கிள்ளிவளவன் கருவூரை முற்றுகையிட்ட காலத்து ஆண்டுள்ள அரசன் போர் புரியாது வாளாவிருந்தமையால் அவனொடு பொருதல் தகுதியன் றென்பதைப்

புலவர் குறிப்பித்தார். காவல் மரப் பாதுகாப்பும் இச் செய்யுளில் வற்புறுத்தப்பட்டது.

மாறோக்கத்து நப்பசலையாரும் இவ்வளவனைப் பாடியுள்ளார். இவன் இறந்தபின் அவர் பாடிய பாடல்களில் இவனதுயிரைக் கூற்றுவன் இவனிடம் இரந்து பெற்றிருக்க வேண்டுமென்றும், பாணர் முதலியோர் ஆதரவிழந்தனர் என்றுங் கூறினர். புறம் 39-ல் ஈகை, போரில் வெற்றி, செங்கோன் முறை என்பன அரசன் கடமைகளாதலால் அவை சிறப்பாகப் புகழத்தக்கன அல்ல என்றனர். இப்பாட்டினுட் சோழ மன்னனொருவன் புறாவிற் கடைக்கலங் கொடுத்த கதையும், தூங்கெயிலெறிந்த செம்பியன் கதையுங் குறிக்கப்பட்டன.

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் இடைக்காடனார் என்பவர். இவர் இடைக்காடென்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர். இவரைப் பற்றித் திருவிளையாடற் புராணத்திற் கூறியிருப்பது ஒருபுறமிருப்ப, இவர் 'ஊசிமுறி' யென்ற நூலொன்று செய்ததாகப் பழைய உரைகளிற் காணப்படுகின்றது. சிலர் ஊசிமுறி என்பது இக்காலத்துச் சுருக்கெழுத்து[1] போல்வதென்கின்றார்கள். இவர் புறம் 42-ல் கிள்ளிவளவனது செங்கோன்மையையும், வீரத்தையும், வண்மையையும் எடுத்துக்கூறி,

" மலையி னிழிந்து மாக்கட னோக்கி
நிலவரை யிழிதரும் பல்யாறு போலப்
புலவ ரெல்லாம் நின்னோக் கினரே "

என்று பாராட்டினர்.

இவருடைய பாடல்கள் அகநானூற்றினுள்ளும்

1. Shorthand.

வந்துள்ளன. இவர் முல்லைத் திணையையே மிகுதியும் பாடியுள்ளார். இதனால் இவர் இடையர் மரபினராயுங் காடனென்ற பெயருடையாராயுந் திகழ்ந்தனரென்று சிலர் கூறுவர்.

ஆடுதுறை மாசாத்தனார் என்னும் புலவர் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய வளவன் இறந்தமைக்காகக் கூற்றுவனை இகழ்ந்து ஒரு பாடல் செய்தனர் (புறம் 227). இப் பாட்டிற் பகைவர் பலரைக் கொன்று கூற்றத்தின் பசியை எளிதிற் போக்குங் கிள்ளிவளவனாகிய ஒருவனைத்தான் கொண்டது அவனது பேதைமையென்று அவர் குறிப்பித்தார். அங்ஙனம் அவன் செய்தது விதையை விதைத்துப் பயன் காணாது அதனைக் கெடுத்தது போலும் என்றுரைத்தார். தஞ்சாவூர்ச் சில்லாவில் ஆடுதுறை என்பது மூன்றிடங்களுக்குப் பெயராக அமைந்துள்ளது. காவிரிக் கரையிலுள்ள வடகுரங்காடுதுறை, தென் குரங்காடுதுறை இரண்டும் பாடல் பெற்ற திருக்கோயில்கள். மற்றொன்று வடவெள்ளாற்றங் கரையிலுள்ளது. மாசாத்தனென்பது சாத்தன் என்னுந் தெய்வத்தின் பெயராதலால், கடவுட் பெயரை மக்கட்கு இட்டு வழங்கும் வழக்கம் அக்காலத்திருந்தமைக்கு இஃதொரு எடுத்துக் காட்டாதல் காண்க.

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய வளவனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் வெள்ளைக்குடி நாகனார். இவர் நிலத்திற்கு இறையிறுக்க இயலாதபடி அரசனை வேண்டி அவற்றை முற்றூட்டாக (முழுப் பரிசாக)ப் பெற்றனர். இவர் பாடிய செய்யுள் புறம் 35. இதனுள், மழை குறைந் தாலுங் குடிகளிடத்தே குற்றங் காணப்படினும் உலகம் அரசனைப் பழிக்குமாதலின், அரசர் உழவர் குடிகளைப் பாதுகாத்து அக்காவலாலே ஏனைக்குடிகளையும் பாது

காத்தல் வேண்டுமென்றும் கோட் சொல்வாரது மொழியைப் பொருட்படுத்தக் கூடாதென்றும் புலவர் குறிப்பித்தனர்.

நல்லிறையனு ரென்னும் புலவர் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடிய புலவருள் ஒருவராவர். இறையனு ரென்று திருவள்ளுவ மாலையிற் சொல்லப்பட்ட புலவர் வேறு, இவர் வேறு. புறம் 393-ம் பாட்டினுள் பரிசில் விரும்பி அரசனை வேண்டுவது குறிக்கப்பட்டது. காவிரியின் சிறப்பையும் விதந்தோதியுள்ளார்.

எருக்காட்டூர்த் தாயங்கண்ணனு ரென்னும் புலவர் இவ்வளவனது வீரத்தையும் வண்மையையும் புறம் 397-ல் நன்கு பாடியுள்ளார். இவர் அப்பாட்டினுள் வளவன் பாம்பின் உரிபோன்ற அழகிய ஆடையையும் அருங்கலம் முதலியவற்றையும் இரவலர்க்கு வழங்கினனென்றும், அந்தணர் வேள்விகளை ஆதரித்தானென்றும், அவன் நிழலில் வாழும்வரை தமக்கு எப்படிப்பட்ட கவலையும் இல்லையென்றுங் கூறினர். இவர் அகத்துள் ஏழு பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அகம் 149-ல் சுள்ளியாறு கடலொடு கலக்குமிடத்து யவனர் மரக்கலங்களிற் பொன் கொண்டு வந்து 'முசிறி' என்னுந் துறைமுகப்பட்டினத்தில் மிளகு ஏற்றிப் போயினரென்றும், முசிறியை வளைத்து வெற்றி யடைந்து அங்குள்ள பொற்பாவை யொன்றினை ஒரு பாண்டியன் கைப்பற்றிச் சென்றதாகவும் கூறியுள்ளார். எருக்காட்டூ ரென்பது திருவாரூருக் கருகிலுள்ளது. தாய னென்பது புலவரது தந்தை பெயர் போலும். தாயங் கண்ணியா ரென்னும் பெண்புலவர் பாடிய 250-ல் தலைவனை இழந்த நகரானது கைம்மை நோன்புடைய பெண்டிர் போல்வதென்ற கருத்து வந்துள்ளது. இவர் தாயங் கண்ணனாரது தங்கையென்பாரு முளர்.

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் தென்னவன் மரபில் வந்த சிறுகுடி கிழான் பண்ணன் என்னுங் கொடையாளியைப் புறம் 173-ல் பாடியுள்ளார். அவன் கிள்ளிவளவனது நண்பனென்று கோவூர்கிழார் புறம் 70-ற் குறித்தனர்.

பண்ணனைப் புறம் 388-ல் மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனாரென்னும் புலவர் பாடியுள்ளார். அளக்கர் ஞாழல் என்பது பாண்டிய நாட்டிலுள்ள ஓரூர். இம்மள்ளனார் வெள்ளி தென் திசையிலிருந்தால் மழை குறையுமென்று புறம் 388-ற குறிப்பதால் இவர் வான நூல் உணர்ந்தவரென்று தோன்றுகின்றது. இவருடைய பாடல்கள் அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணைகளிலும் வந்துள்ளன.

பண்ணனைப் பாடிய மற்றொரு புலவர் கொற்றங் கொற்றனார் என்பவர். அகம் 54-ல் அவனைத் 'தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாள'னென்று புகழ்ந்தது காண்க.

பெருந்திருமா வளவனைப் பாடிய புலவருள் ஒருவர் கோனாட்டெறிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார் என்பவர். இவர் குட்டுவன் கோதையையும் கிள்ளி சேட்சென்னியையும் பாடியிருத்தலால், அம்மன்னர் திருமாவளவன் காலத்தவராய் இருக்கலாம். இவர் குறுநில மன்னர்களாகிய ஏனாதி திருக் கிள்ளியைப் புறம் 167-லும், ஈர்ந்தூர் கிழான் தோயன் மாறனைப் புறம் 180-லும், ஏனாதி திருக்குட்டுவனைப் புறம் 394-லும் பாடியுள்ளார். பரிசில் நீட்டித்ததற்காகப் பெருந்திருமாவளவனை இவர் கடிந்து பாடிய புறம் 197-ம் பாட்டில் அறிவில்லாதவருடைய செல்வத்தைப் பார்க்கிலும் நல்லறிவாளரது வறுமையைத் தாம் உவப்பதாகக் கூறியுள்ளார்.

"மிகப்பே ரெவ்வ முறினு மெனைத்து
முணர்ச்சி யில்லோ ருடைமை யுள்ளேம்
நல்லறி வுடையோர் நல்குர
வுள்ளுதும் பெருமயா முவந்து நனி பெரிதே."

என்றது காண்க.

பெருந் திருமாவளவனைப் பாடிய பெரும்புலவர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார். காரிக் கண்ணனென்பது கருங்குருவியின் கண்போன்ற கண்ணை யுடையவனென்று பொருள்படும். இவர் குலத்தால் வணிகர். அகத்துள்ளும் குறுந்தொகையுள்ளும் இவர் பாடியிருந்தாலும் புறத்திலேயே இவர் பாடல்கள் மிகுதியுங் காணப்படுகின்றன அகம் 107-ல் தேக்கிலையில் வடுகர் தயிர்ச்சோறுண்ணும் வழக்கத்தை இவர் குறித்தது காண்க. அவரைக் 'கல்லா நீண்மொழிக் கதநாய் வடுகர்' என்றார். புறம் 58-ல் இப்புலவர் பெருந் திருமாவளவனும் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியும் ஒருங்கிருந்தபோது அவர்களை நோக்கி இருவரும் ஒற்றுமை யுடையவராயிருக்க வேண்டுமென்றும், புறங்கூறுவார் சொற்கேட்டுத் தமமுட் பகை கொள்ளக்கூடாதென்றும், ஒற்றுமையால் இருவரும் நாடுகள் பலவற்றை வென்று எல்லா மலைச்சிகரங்களிலும் புலிப்பொறியையும் கயற் பொறியையும் பொறிக்க வேண்டுமென்றுங் கூறியது மிகவும் அழகாயிருக்கின்றது. புறம் 57-ல் இவர் நன்மாறனை நோக்கிப் பகைவர் நாட்டுக் காவல் மரங்களை வெட்டுதல் கூடாதென்று வற்புறுத்துவதால், அவை அக்காலத்தே மிகப் புனிதமாகக் கருதப்பட்டனவென்பது தெரிகின்றது.

குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந் திருமாவளவன் காலத்து வள்ளலாய்த் திகழ்ந்தவன் குமணன். இவனைப்

பாடிய புலவருள் ஒருவர் பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்பவர். இவர் பாடல்கள் நற்றிணையிலும் வந்துள்ளன. இவர் ஆவூர் மூலங்கிழார் மகன் என்பது அகநானூற்றால் விளங்குகிறது. அகம் 13-ல் பாண்டியன் மறவனாகிய பண்ணி யென்பவனது வண்மையைப் புகழ்ந்துள்ளார். புறம் 164-ல் தனது தம்பியின் பகைமையால் நாடிழந்து காட்டில் ஒளித்திருந்த குமணன்பாற் சென்று, தமது மிகுந்த வறுமையை எடுத்துக் கூறிப் பரிசில் கேட்டனர். சமையலில்லாமையால் அடுப்பில் காளான் பூப்ப, பசியால் வருந்திப் பாலில்லாமையால் தொளை தூர்ந்துபோன தாயின் முலையைச் சுவைத்து அழுகின்ற பிள்ளையின் முகத்தைப் பார்த்துக் கண்ணீர் விடுகின்ற மனைவியின் வருத்தத்தைத் தீர்ப்பதற்காகக் குமணனிடம் புலவர் தாம் வந்ததாகக் கூறினர். குமணன் யாதுங் கொடுக்க இயலாமையால் புலவரிடம் தன வைவாளைக் கொடுத்து 'என் தலையை அரிந்து என் தம்பியிடங் கொடுததால் அவன் உமக்குத் தகுந்த பரிசிலளிப்பா' னென்று கூறினதாகவும், புலவர் அவ்வாளைக் கொண்டு வந்து இளங்குமணனிடங் காட்டி குமணன் மொழிந்ததைத் தெரிவித்ததாகவும புறம் 165-ல் கூறப்படுகின்றது. புறம 151-ல் இவர் இளங்கண்டீரக்கோவைத் தழுவியும், இளவிச்சிக்கோவைத் தழுவாமலும் இருந்ததற்குக் காரணங் கூறினர். இளங்கண்டீரக்கோ என்பவன் நள்ளி என்னும வள்ளலின் தம்பி, இளவிச்சிக்கோ என்பவன் பாரிமகளிரை மணக்க மறுத்த விச்சிக்கோன் என்பானின் தம்பி. விச்சிக்கோன் பெண் கொலைபுரிந்த நன்னன் மரபில் வந்தவனென்றும் பாடுவார்க்குக் கொடாது கதவடைப்பவனென்றும் இப்பாட்டினிற் புலவர் விளக்கினர். புறம் 205-ல் கடிய நெடுவேட்டுவன் என்பவன் பரிசில் நீட்டித்ததற்

காக அவனை வாழ்த்துதல் போல இகழ்ந்து பாடினர். மூவேந்தராயினும் பேணுதலின்றிக் கொடுக்கும் பரிசிலை விரும்பேமென்று இதனுட் குறித்தனர்.

"முற்றிய திருவின் மூவ ராயினும்
பெட்பின் றீதல் யாம்வேண் டலமே"

என்றது காண்க. கடிய நெடுவேட்டுவனென்பான் கோடை யென்னும் மலைக்குத் தலைவனாகிய வேட்டுவ னென்று அறிகிறோம். மூவன் என்னுஞ் சிற்றரசன் பரிசில் கொடாததற்காக அவனையும் புறம் 209-ல் வாழ்த்துவது போல இகழ்ந்து பாடினர்.

பெருஞ் சித்திரனார் என்னும் புலவர் குமணனைப் பெரிதும் வியந்து பாடினவராவர். இப்புலவர் ஓரரசனைக் காணச்சென்ற காலை, அவன் அவரைப் பாராது பரிசில் கொடுப்ப அவர் அதை ஏற்றுக் கொள்ளாது சினந்து பாடிய புறம் 208-ல் "நேரிற்கண்டு கல்வியின் தகுதியை அறிந்து தினையளவு கொடுத்தாலும் நல்லதென்று வாங்கிக் கொள்வேன். காணாது எதைக் கொடுத்தாலும் வாங்குவ தில்லை" என்றனர். வெளிமானென்னுஞ் சிற்றரசன் இப்புலவரைச் சிறப்பாகப் பேணினனென்று தெரிகிறது. அவன் தம்பி இளவெளிமானை இவர் பரிசில் கேட்ட போது அவன் முகம் மாறிக்கொடுத்த பரிசிலைத் தாம் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை என்று புறம் 207-லும், 237-லும் குறிப்பித்தார். வெளிமான் என்பவன் இறந்ததற்காகப் புறம் 237-லும் 238-லும் தனது பெரும் வருத்தத்தைத் தெரிவித்துள்ளார். புறம் 238-ல் தாழியிட்டுப் பிணத் தைப் புதைக்கும் வழக்கம் புலனாகின்றது. அச்செய்யு ளில், மழை மிகுதியான இரவின்கண் மரக்கலம் கவிழ்ந்து விட, அதன்கணிருந்த கண்ணில்லாத ஊமன் கடலின் கணழுந்தினாற் போலத் தாமும் துன்பக் கடலிற்பட்

டுழல்வதாகவும், இறந்துபடுதலே தமக்குத் தக்கதென்றும் புலவர் குறிப்பித்தார்.

அவர் குமணனைப் புறம் 158 முதல் 163 வரையுள்ள பாடல்களிற் பாடியுள்ளார். 158-ல் எழுபெரு வள்ளல்களையும் எடுத்து மொழிந்து அவர்களுக்குப் பின் குமணனே பெருங் கொடையாளியாகச் சிறப்புற்று விளங்கினனென்றும், மூங்கில், சுரபுன்னை, ஆசினி, பலா முதலிய மரங்களின் செறிவால் குமணனது முதிரமலை மிக வள முடைத்தாயிருந்ததென்றுஞ் செப்பினர். புறம் 159-ல் வறுமையினால் தனது மனைவி படுந்துன்பத்தை இரக்கமுண்டாகும்படி எடுத்துக்கூறி, முகம்மாறித் தரும் பரிசில் யானையானாலும் தனக்கு வேண்டாம், மகிழ்ச்சியுடன் முகமலர்ந்தளிப்பது ஒரு குன்றிமணி யளவானாலும் போதுமென்று புலவர் குறிப்பித்தார். புறம் 160-ல் குமணன் இரவலர்க்கு நல்லுணவும், பொன்னாற் செய்த அணிகலங்களும் கொடுப்பதைக் கேட்டுத் தமது வறுமை நீங்கத் தாம் அவனிடம் வந்ததாக உரைத்தார். இப்பாட்டினுள் தமது சிறிய புதல்வன், பாலில்லாத தாயின் முலையைச் சுவைத்துப் பால் பெறாது, சோறு இருத்தற்குரிய பாண்டத்தைத் திறந்து பார்த்து, அதனிலும் ஒன்றுங் காணாது அழ, தாய் குழந்தையைப் புலி வரவு சொல்லி அச்சமுறுத்தவும், அப்புலியைக் காட்டி வருத்தந் தணிவிக்கவும் முயன்று வருந்தினள் என்றும் கூறியது காண்க. புறம் 161-வது பாட்டுப்பாடி அவர் யானை பெற்றதாகத் தெரிகிறது. அவர் பெற்ற யானையை இளவெளிமானது காவன் மரத்திற் கட்டித் தாம் பரிசில்பெற்றதை அவனுக்குரைத்தனர். அவர் தாம் குமணன்பாற் பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தைக் கொணர்ந்து தம் மனைவியிடங் கொடுத்து வறுமை மிக்க தமது சுற்றத்தார்

கெல்லாம் அதனை வழங்குமாறு கட்டளை யிட்டாரென்று புறம் 163-ஆற் றெரிகின்றது.

பொய்கையார் புறம் 48-ல் தொண்டியைச் சிறப்பித்து அது தம்மூர் என்று கூறியுள்ளார். புறம் 49-ல் தொண்டி நகரத்தில் மருதமும், நெய்தலும் மயங்கு நயத்தை மிகவும் அழகாகக் கூறியுள்ளார். இவரே தமதரசனாகிய கணைக்கா லிரும்பொறையைச் செங்கணானிடமிருந்து மீட்பதற்குக் களவழி பாடினவராவர். இவரும் பொய்கையாழ்வாரும் வேறு வேறு என்பதை உயர்திரு. சுவாமி வேதாசலமென்னும் மறைமலையடிகள் தக்க ஏதுக்களால் நிறுவியுள்ளார். மூவன் என்பவனை வென்று அவன் பல்லைப் பிடுங்கிச் சேரன் தன்னுடைய தொண்டி நகரத்துக் கோட்டை வாயிற்கதவில் அழுத்திவைத்த செய்தியை நற்றிணை 18-ல் பொய்கையார் கூறியுள்ளார். இவர் சேர நாட்டுப் புலவராவர். புறம் 48, 49-ல் கணைக்கா லிரும்பொறைக்குப் பின்னாண்ட கோமான் கோக்கோதை மார்பனைப் பாடியுள்ளார்.

நக்கீரர் தந்தையாராகிய மதுரைக் கணக்காயனார் என்பவரும் ஒரு சிறந்த புலவராய்த் திகழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது. இவர் புறம் 330-ல் ஒரு படைமுழுவதையும் ஒரு வீரன் எதிர்த்து வென்ற செய்தியைப் பாடியுள்ளார். கணக்காயனார் என்பவர் பள்ளிக்கூடத்துப் போதகாசிரியர். இவர் அக நானூற்றுள் சில பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார். இவர் அகம் 57-ல் கொற்கைப் பெருந்துறையில் முத்தெடுத்ததைக் குறித்தனர்.

இலவந்திகை நன்மாறனைப் பாடிய புலவருள் தலையாயவர் மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர். மதுரை நக்கீரர் என்பவரும் இவரே. இவர் பாடிய புறம் 56-ல்

அவனை நீலகண்டர், திருமால், பலதேவர், முருகன் என்னும் நான்கு கடவுளர்க்கு ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார். இவர் மணி மிடற்றோன் என்றது உருத்திர மூர்த்தியையே. அது,

"கூற்றொரு தீயே மாற்றருஞ் சீற்றம்" என்ற அடியில் 'கூற்றம்' என்பது உருத்திரனைக் குறிப்பதால் விளங்கும். இச்செய்யுளுள் யவனர் தேறல் கொண்டு வந்து கொடுப்பது கூறப்பட்டது. இவர் புறம் 189-ல் நிலையாமையை எடுத்துக் கூறிச் செல்வத்துப் பயனே ஈகையென்றனர். இவர்,

"உண்பது நாழி உடுப்பவை யிரண்டே
பிறவு மெல்லா மோரொக் கும்மே
செல்வத்துப் பயனே யீதல்
துய்ப்பே மெனினே தப்புந பலவே"

என்றது காண்க.

புறம் 395-ல் சோழ நாட்டுப் பிடவூர் கிழார் மகன் பெருஞ் சாத்தனைப் பாடியுள்ளார்.

ஆசிரியர் நக்கீரர் இலவந்திகை நன்மாறனைக் குறித்தே நெடுநல்வாடையைப் பாடியிருத்தல் வேண்டும். பத்துப் பாட்டில் திருமுருகாற்றுப்படை பாடினவரும் இவரே. இவருடைய பாடல்கள் அகநானூற்றில் மிகுதியாக வந்துள்ளன. பதினோராந் திருமுறையில் நக்கீரர் பாடியதாகக் கூறும் நூல்கள் இவர் செய்தனவோ என்பது ஐயப்பாடு. நாலடி நாற்பதென்னும் யாப்பு நூலொன்று இவர் செய்ததாக யாப்பருங்கல விருத்தியால் தெரிகின்றது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற செய்தியை இவர் அகம் 36-ல் கூறியுள்ளார். அகம் 57-ல் முசிறி என்னு மேலைக்கரைப் பட்டினத்தை முற்றிய செழியனை விதந்தோதினர். அகம் 78-ல் கபிலர் பாரி

நகரிலுள்ளவர்களுக்கு முற்றுகைக் காலத்தில் உணவளித்துக் காத்ததைக் குறித்தனர். இவர்,

"உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன்"

என்று கபிலரைப் புகழ்ந்தது காண்க.

சேர மன்னருட் கோதை என்பவனது கருவூரையும், ஆன் பொருநையையும் அகம் 93-ல் குறித்துள்ளார். அகம் 126-ல் திதியன் என்னுங் குறுநில மன்னனுடைய புன்னை மரம் ஒன்றினை அன்னி யென்பவன் வெட்டி விட்டதற்காக அவ்வன்னியைக் குறுக்கைப் போர்க்களத்தில் திதியன் கொன்றதை இவர் கூறியுள்ளார். அகம் 205-ல் கோசரை வென்ற பொலம்பூட் கிள்ளியென்னுஞ் சோழன் காவிரிப்பூம் பட்டணத்திலிருந்ததாகக் கூறினர். அக்கிள்ளி கரிகால்வளவனோ வேறொருவனோ தெரியவில்லை. இவர் அகம் 227-ல் தழும்பனது ஊணூரைப் பற்றியும், அவனைத் தூங்கல் என்னும் புலவர் பாடியதைப் பற்றியும் இயம்பினர். ஊணூர்க் கருகே சிறந்து விளங்கிய நிதிமிக்க மருங்கூர்ப் பட்டினத்தையும் அப்பாட்டின்கண் விதந்தோதினர்.

இவர் அகம் 249-ல் வேம்பி நாட்டையாண்ட சிற்றரசனாகிய முசுண்டை யென்பவன் புலவர்க்குக் காளைப் பரிசில் கொடுப்பதை விதந்தோதினர். அகம் 253-ல் பசும்பூட் பாண்டியன் என்பவன் கொங்கரை வென்றதைக் கூறினர். அதனுள் இவர் வடுகர் பெருமகனாகிய எருமை என்பானது நன்னாட்டைக் குறித்தனர். அகம் 290-ல் குட்டுவனது தொண்டி முன்றுறையைப் பற்றிக் கூறினர். இன்னும் ஆசிரியர் நக்கீரர் குயக்கொண்டான் என்பான் சாவவும் பிழைக்கவும் பாடியதாகத் தெரிதலால்,

இவர் பெருந் தவத்தினரென்பது போதரும். இவரைப் பற்றிய திருவிளையாடற் புராணக்கதை இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் காலத்தில் நடைபெற்றிருக் கலாம். சங்க நூல்களில் அக்கதையைப் பற்றிய தெளி வான குறிப்பு யாதுமில்லை.

மதுரை மருதனிளநாகனார் நக்கீரர்காலத்தவர். அவர் இலவந்திகை நன்மாறனைப் பாடியபாட்டு புறம் 55. கலித் தொகையில் மருதக்கலி பாடியவர் இவரே. அகம் 77-ல் வானவன் மறவன் பிட்டனைப் பாடியுள்ளார். அவ்வான வன் கோக்கோதை மார்பனாயிருத்தல் வேண்டும். ஏனெ னில், அவன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் காலத்தவன் ஆவான். ஈண்டுக் குறித்த பிட்டன், பிட்டன் கொற்றனின் வேறுவன்.

இப்புலவர் அகநானூற்றில் பல பாடல்கள் பாடியுள் ளார். அகம் 59-ல் கண்ணன் தொழுநையாற்றங் கரையில் அண்டர் மகளிருடைய உடைகளைக் கவர்ந்து கொண்டு குருந்தமரமேல் ஏறியிருந்தது குறிக்கப்பட்டது. இவர் திருப்பரங் குன்றத்து முருகப் பெருமானை நல்லந்துவனார் பாடியதைப்பற்றியும் இச்செய்யுளிற் குறித்தனர். பிற பாடல்களில் கழுவுள், வானவன், கொங்கர், கோசர் முதலியவர்களைப் பற்றியும் இவர் பாடியுள்ளார். இவர் இறையனா ரகப்பொருளுக்கு ஓர் உரை செய்ததாகக் கூறுவர்.

சோழன் நல்லுருத்திரனார் முல்லைக்கலி பாடியவர். சோழ அரச குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர். இவர் பாடல் களில் பாண்டியனைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். புறம் 190-ல் வண்மைக் குணமுடைய வீரர்களுடைய நட்பைப் பாராட்டியுள்ளார்.

ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் பரிபாடலில் முருகக் கடவுளுக்கு ஒரு பாடலும், வையைக்கு மூன்று பாடல்களும் இயற்றினர். இவர் மருதன் இளநாகனாரால் அகம் 59-ல் பாடப்பெற்றிருத்தலின் அவர் காலத்தவ ரென்பது தெளிவு. நல்லந்துவனார் காலத்திலேயே சோழன் வாழ்ந்தவனென்று தோன்றுகிறது. மருதனிளநாகனார் மூன்றாவது மருதக்கலியைப் பாடியபின் நாலாவது முல்லைக்கலியை நல்லுருத்திரனார் பாடியிருத்தல் கூடும். நல்லந்துவனார் எஞ்சியுள்ள நெய்தற்கலியைப் பாடிக் கலித்தொகையைத் தொகுத்தவ ராவர்.

இலவந்திகை நன்மாறன் காலத்தவனாகிய பிட்டன் என்னும் சேரன் படைத்தலைவனைப் பாடிய புலவர்கள் ஆலம்பேரி சாத்தனார், உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார், வடம வண்ணக்கன் தாமோதரனார் என்னும் புலவர்களாவர்.

ஆலம்பேரி சாத்தனார் என்பவர் அகம் 175-ல் செழியனது ஆலங்கானத்துப் போரைக் குறிஞுள்ளார். இவர் பாடல் நற்றிணையுள்ளும் வந்துள்ளது. அகம் 81-ல் இவர் கடலன் என்னுங் கொடையாளியின் வீரத்தையும் வண்மையையும் புகழ்ந்து அவன் ஊர் விளங்கிலென்பதையும் விளக்கினர். அகம் 143-ல் சேரமன்னன் மறவனை பிட்டனையும் பாடினர். இவர் பாலையை மிகுதியும் பாடியுள்ளார். புறம் 198-ல் பாண்டியன் இலவந்திகை நன்மாறனைப் பாடியுள்ளார்.

உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார் என்பவர் பெருந் திருமாவளவனைப் புறம் 60-ற் பாடியுள்ளார். வளவனைக் கடற்கரையிலிருந்து உப்புச்சுமை தாங்கி மலைக்கேகும் வலிய பகட்டிற்கு உவமித்தார். தாமோதர

னார் என்ற பெயரால் இவரைத் திருமால் சமயத்தவ ரென்ப. இவர் வானவன் மறவன் பிட்டனைப் புறம் 170-ற் பாடியுள்ளார்.

வடமவண்ணக்கன் தாமோதரனார் என்பவர் கோதை மார்பனது மறவன் பிட்டனது வண்மையைப் புறம் 172-ற் பாடியுள்ளார். வண்ணக்கன் என்ற சொல் நாணய பரிசோதனைக்காரர் என்று பொருள்படும். இவர் வட நாட்டினர் போலும். தாமோதரன் என்பது திருமாலின் பெயர். இதுவே ஏதுவாக இவரைத் திருமால் வழிபாட் டின ரொன்பாருமுளர். பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் செங்குட்டுவன் காலத்தவனே. அவன் புறம் 183-ல் கல்வியின் பெருமையை மிகவும் அழகாக விளக்கினான். அது வருமாறு :

"வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே
பிறப்போ ரன்ன உடன்வயிற் றுள்ளும்
சிறப்பின் பாலாற் றாயுமனந் திரியும்.
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக வென்னா தவருள்
அறிவுடை யோனா றரசுஞ் செல்லும்."

ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் மகன் வெற்றி வேற் செழியன் காலத்திற் சீத்தலைச் சாத்தனார் மணி மேகலை இயற்றினார். சீத்தலைச் சாத்தனார் மதுரையிற் கூல வாணிகம் செய்தமையால் இவர் பெயருக்குக் கூலவாணி கன் என்னும் அடைமொழி சேர்க்கப்பட்டது. சீத்தலை என்பது இவர் ஊர் என்று சிலர் சொல்லுவர். சிலர் இப் புலவர் பிறர் நூல்களிலுள்ள குற்றங்களைக் கண்டு பொறுது தலையிற் சீவரும்படி குத்திக்கொள்வதால் இப் பெயர் பெற்றாரென்பர். புறம் 59-ல் சித்திர மாடத்துத் துஞ்சிய

கன்மாறனைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். இவருடைய பாடல்கள் அகம், குறுந்தொகை நற்றிணை முதலிய நூல்களிலும் வந்துள்ளன.

இப்புலவரோடு ஒத்த காலத்தவர் சேரன் செங்குட்டுவனது தம்பி துறவு பூண்டிருந்தவராகிய இளங்கோவடிகளென்பார். இவரால் இயற்றப்பட்ட பெருநூல் முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரமாகும்.

பாண்டியன் பன்னாடு தந்த மாறன் வழுதி குறுந்தொகை 270-ம் பாட்டினை முல்லைத் திணையிற் பாடியுள்ளான். இவனே நற்றிணையிற் பாடலியற்றிய சீத்தலைச் சாத்தனார் காலத்தவராகிய நெடுஞ்செழியன்; வெற்றிவேற் செழியன் என்பாருக்குப் பின்னிருந்து நற்றிணை தொகுப்பித்தவனாவன்.

பூரிக்கோ குறுந்தொகை தொகுப்பித்தவன். குறுந்தொகையில் பன்னாடு தந்த மாறன் வழுதி பாடியிருத்தலால், பூரிக்கோ வழுதி காலத்திலாதல் அதற்குப் பின்னாதல் இருந்திருக்க வேண்டும்.

பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி கடைச்சங்க காலத் திறுதியி லிருந்தவனென்று இறையனார் களவிய லுரையால் அறிகின்றோம். இவன் அகம் 26-ல் மருதத்தையும், நற்றிணை 98-ல் குறிஞ்சியையும் பாடியுள்ளான். இவனே அகநானூறு தொகுப்பித்தவன்.

மூடத்திருமாறன் குட்டுவன்சேரலை நற்றிணையில் பாடியிருக்கிறான். அவனுக்குப் பின் பெருஞ் சோற்று உதியஞ்சேரலாதனை முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் பாடியுள்ளார். பதிற்றுப் பத்தில் இரண்டாம் பத்திற்குத் தலைவரான இமயவரம்பனுடைய தந்தையாகிய உதியஞ்சேரலும் முதுகுடுமிப் பெருவழுதியும் கி. மு. 4-வது நூற்றாண்

டில் அரசாண்டனர். இமயவரம்பன் யவனர்களைப் பிணித்ததாக 2-ம் பத்தில் கூறப்பட்டுள்ளான். யவனராகிய கிரேக்கர்கள் இந்தியாவிற்கு கி. மு. 326-ல் படையெடுத்து வந்தனர். அவர்கள் தூதுவராகிய மகஸ்தனிஸ் என்பவர், தென்னாட்டில் ஒரு பெண்ணின் ஆட்சியிருந்ததாகக் கூறுகின்றார். முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை காரிகிழார், நெட்டிமையார், நெடும்பல்லியத்தனார் எனும் புலவர்கள் பாடினர். உதியஞ்சேரல் பதிற்றுப்பத்து முதற் பத்துக்குத் தலைவனாக விருந்திருக்கலாம். இமயவரம்பனின் ஆட்சி 58 யாண்டு. ஆதலினால், சுமார் கி. மு. 328 லிருந்து கி. மு. 270 வரை நீடித்திருக்கலாம். இமயவரம்பனைப் பாடியவர் குமட்டூர்க் கண்ணனார். இமயவரம்பனுக்குப்பின் அவன் தம்பி பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் 25 ஆண்டு அரசு செய்தான். அதாவது கி. மு. 270 முதல் 245 வரை. அவனை மூன்றும்பத்தில் பாடியவர் பாலைக் கௌதமனார். அவனுக்குப்பின் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் அரசாண்டான். அதாவது கி. மு. 245 முதல் 220 வரை. அவனைப் பாடியவர் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார். களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலுக்குப் பின் பெருஞ்சேரலாதன் என்னுஞ் சேரமன்னன் கரிகால் வளவனொடு பொருது தோற்று வடக்கிருந்தான் என்று மாமூலனார் கூறுகிறார். கரிகால்வளவன் உருவப்பல்தேர் இளஞ்சேட்சென்னிப் புதல்வன் என்று பொருநராற்றுப் படையில் குறித்துள்ளது. உருவப்பல்தேர் இளஞ்சேட் சென்னிக்குமுன் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னி அரசாண்டிருக்கவேண்டும். அவனைப் பாடியவர் ஊன் பொதி பசுங்குடையார். அவனுக்கு முன் இளம்பூட் சென்னி அரசாண்டிருக்கவேண்டும். அவனைப்பற்றிக் குடவாயிற் கீரத்தனார் பாடியிருக்கிறார். அவர் நன்னன் அத்தி கங்கன் கட்டி பழையன் கணையன் முதலியவர்களை

வென்று கழுமலத்தைப் பெரும்பூட் சென்னிப் பிடித்த தாகக் கூறுகின்றார். தொண்டியில் பொறையன் அரசாண்டதாகக் கூறினார். அவர் அகநானூறு 166-ம் பாட்டில் எவ்வியின் நீழல் என்னும் ஊரினைக் குறித்திருக்கின்றார். நற்றிணை 112-ல் கதனாய் வடுகர் என்பாரைக் குறிக்கின்றனர். புறநானூற்றில் ஒல்லையூர் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தனையும் பாடியிருக்கிறார். மாமூலனார் நன்னனுடைய பாழியையும் எழிற் குன்றத்தையும் வியலூரையும் பாடியிருக்கிறார். மோரியர் படையெடுத்ததைப்பற்றி அவர் கூறினார். பாணன் திதியன் எவ்வி என்னும் சிற்றரசர்களும் கண்ணன் எழினி, புல்லி என்னும் சிற்றரசர்களும் சோழனது வீரனாகிய மத்தி யென்பவனையும் அவர் பேசினர். மோரியர் தென்னாட்டுக்கு அசோகன் காலத்தில் வந்திருக்கலாம். அசோகன் காலம் கி. மு. 272 முதல் 232 வரை. ஆதலால் அதற்குப்பின மாமூலர் இருந்திருக்க வேண்டும். பரணர் உருவப்பல்தேர் இளஞ்சேட் சென்னியையும் புறநானூற்றில் பாடியுள்ளார். குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் இறந்தபின் அவனை அவர் பாடியுள்ளார். தித்தன், அத்தி, கழுவுள், நன்னன், பாணன், சோழன், படைத்தலைவன், பழையன் என்பவர்களைப் பற்றிய குறிப்பும் அவர் நூலிற் காணப்படுகிறது. கழாத்தலையார் என்னும் புலவர் பெருஞ்சேரலாதன் கரிகாலனோடு போர் புரிந்ததைப் பாடியதோடு குடக்கோன் நெடுஞ்சேரலாதனையும் பாடியுள்ளார். பரணர் கடல் பிறக்கோட்டிய குட்டுவனைப் பதிற்றுப்பத்தில் பாடியுள்ளார். மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோ என்பவனையும் அவர் அகத்தில் பாடியுள்ளார்.

அதிகாரம் ௭

கடைச்சங்க நூல்கள்

கடைச்சங்கத்தார் காலத்தில் பன்னூற்றுக்கணக்கான புலவர்கள் பாடற்றிறன் வாய்ந்தவர்களாய் விளங்கினரென்பது எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, முத்தொள்ளாயிரம், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்பவற்றைப் பாடிய ஆசிரியர் கூட்டத்தின் வைத்துணரப்படும். கடைச்சங்கப் பிற்காலப் பகுதியில் தமிழ்நாட்டு மூவரசரும் சிறப்புற்றிருந்ததாகவும், குறுநில மன்னராகிய வேளிர் பலர் வள்ளல்களாகத் திகழ்ந்தனரெனவும், மூவேந்தரும் ஒருவரோடொருவர் பொருது ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொருவர் வெற்றியடைந்ததாகவுங் குறுநில மன்னரிற் பலர் தமக்குட் போர் விளைத்ததுமன்றி மூவேந்தர்க்குத் துணை நின்றதாகவும் அறிகின்றோம். போரில் வெற்றி கொண்டவர்கள் பகையரசரைத் துன்புறுத்தியதாகவும், அவர்கள் நிலத்தைப் பாழ் செய்ததாகவுங் கேட்கப்படுகின்றது. பாணர், விறலியர், கூத்தர், புலவர், இரவலர் என்போர் அரசனிடத்துப் பரிசில் பெற்று வாழ்ந்தனர்.

பார்ப்பாருள் ஒரு பகுதியார் வேள்வியைத் தமிழ்நாட்டு முறையில் ஊன் பயிலாது சிவபெருமானைக்குறித்து நடத்தியதாகவும் அரசனிடத்திற் றக்கபரிசு பெற்றதாகவும் அறிகின்றோம். சிவபெருமான், முருகன், கொற்றவை யென்னுங் கடவுளர்க்குக் கோயில்கள் இருந்தனவாக அறிகிறோம். சிவவழிபாடு சிறப்புற் றோங்கியதாகவுந் தெரிகிறது. வடநாட்டிற் பெரிதும் வழிபடப்பெற்ற பார்ப்பாரில் ஒரு பகுதியாரும், தென்னாட்டுப் பார்ப்பனரும், வேளாளருள் ஒரு பகுதியாரும், வணிகருட் சிலரும்

ஸாழிந்த் துணைவுகொண்டு வாழ்ந்ததாகவும், பெருந் துறவியர் உயர்ந்த கொள்கைகளை மக்களுக்கு அறிவுறுத் தினரெனவும், சோதிடம், மருத்துவம், சிற்பம், மந்திரம் முதலிய பல கலைகளும் வளர்ந்தோங்கின வெனவும், கைத் தொழில், உழவு, வணிகம் முதலியன தழைத்தோங்கின வெனவும், யவனர் முதலிய மேலைத் தேயத்தாரோடு போக்குவரவுங் கடற்போர் முதலியனவும் நிகழ்ந்தன வெனவும், வடநாட்டு ஆரியர், மோரியர் முதலியோரும், தமிழ்நாட்டருகே வடக்கேயுள்ள வடுகர் என்போரும், தமிழர்க்குப் பகைவராய் வந்தகாலை அவரைப் பொருது தமிழரசர் வென்றனரெனவும், இமயவரம்பன், கரிகாலன் செங்குட்டுவன் முதலியோர் இமயமலை படையெடுத் துச் சென்று தங்கள் மாட்சியை நிலை நிறுத்தினார்க ளெனவும் அறியக்கிடக்கின்றது.

(க) எட்டுத்தொகை: நற்றிணை

அக்காலத்தைப்பற்றிய மற்றைச் செய்திகள் சங்க நூல்களுள் ஒவ்வொன்றினையு மாராயுமிடத்து நன்கறியற் பாலன. எட்டுத் தொகையி லடங்கிய நூல்களைத் தனித்தனி ஆராய்வாம். புறநானூற்றுச் செய்யுள்களையே மிகுதியும் இதுவரை புலவர் வரலாற்றின் பொருட்டு எடுத்து விதந்தாம். எட்டுத்தொகையுண் முதல் நின்றது நற்றிணை. இதனுள் கூ-அடி முதல் கஉ-அடி வரை யுள்ள பாடல்கள் சOO தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை பல புலவர்களால் இயற்றப்பட்ட அகப்பொருட்டுறைகளை விளக்குஞ் செய்யுட்களாகும். இவற்றைத் தொகுப்பித்த அரசன் பன்னாடு தந்த மாறன்வழுதி யென்ப. உக்கிரப் பெருவழுதியின் பாடலொன்றும் (நற். கூஅ) மாறன் வழுதி யென்பவர் பாடிய பாட்டுக்களிரண்டும் (கூ௭-௩௱௧)

இதனுட் காணப்படுகின்றன. நற்றிணைப்பாடல் பாடிய மாறன்வழுதி அதனைத் தொகுப்பித்த வழுதிதானோ வேறோ வென்பது விளங்கவில்லை. கரு-புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள் நற்றிணையிலுள்ளன. இவற்றுள் பல புலவரது காலம் மூவேந்தர் காலத்தை யொட்டியுங் குறுநில மன்னர் காலத்தை யொட்டியும் ஆராயப்பட்டன.

நற்றிணையிற் பண்டை வழக்கங்கள் பல புலனாகின்றன. காதலி சுவரிலே கோடிட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் வருநாள் எண்ணுவதும் (நற். ௩௨௪), காலாற் பந்து விளையாடும் வழக்கமும், காதலர் வரவைப் பல்லி கூறுவதாகக் கருதுவதும் (நற். ௩௩௩), தினைப்புனத்திற் கிளியோட்டும் வழக்கமும் (நற். உ௭௬), இரும்பு காய்ச்சிய உலையிலே கொல்லன் பனைமடலிலுள்ள நீர் தெளித்து நெருப்பை அணைப்பதும் (நற். ௧௨௩), எருமை மேய்ப்போன் அதன் முதுகிலேறிச் செல்வதும் (நற். ௮௦) பிறவுங் கூறப் பட்டமை காண்க.

இயற்கை வளப்புப் பல விடங்களில் மிக நயமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. மலைப்பாம்பு யானையைச் சுற்றி நெருக்குவதும் (நற். உ௬௧), இளவேனிற் காலத்தில் ஆற்றினில் தண்ணீர் குறைந்து ஒடுங்கிச்செல்வது பாம்பு ஓடும்போது அதன் முதுகு நெளிவது போன்றிருப்பதும் (நற். ௧௮௭), பேயின் கைவிரல் முள்முருக்கின் உலர்ந்த துணரைப் போன்றிருப்பதும், மந்தி கடுவனோடு விளையாடுவதும் (நற். ௩௩௪), பெண்யானை தன் கன்றைப் புலியினின்று பாதுகாத்தலும் (நற். ௮௫) பிறவும் வந்தமை காண்க.

உணர்ச்சிக்கு இன்பந்தரும் எண்வகைச் சுவைகளும் பல பாட்டுக்களிற் றதும்பி நிற்கின்றன. நற்றிணை உ௪௩-ல்

காமக்கண்ணிப்பசலையா ரென்னும் பெண்புலவர், தலைவர் தலைவியரைப் பொருளேதுவாகப் பிரிந்தேகுதல் கூடா தென்று குயில் இளவேனிற் காலத்தில் கூவுவதாகப் பாடியதும், (நற். சஉ-ல்) தலைவன் மீண்டகாலை தலைவி முற்றுப் பெறுத கோலத்துடன் எதிர்கொண்டு அழைத்தனள் என்றதும், தலைமகனது உருவெளித் தோற்றம் தலைமகனுக்குப் புலப்பட்டதென்றதும் (நற். கருஉ), நற். ௩௩உ-ல் தலைவனோடு கூடியவழியுந் தலைவிக்கு வளை சுழல்வதற்கு ஏது இயம்பியதும், நற்-கூக-ல் தலைவி தூங்காமைக்கு ஏது நயம்பட உரைத்ததும், நற். கா-ற் செப்பிய கிள்ளை விடுதூதும், நற் உ௩சு-ற் றலைமகனது பசலை தலைமகனது மலைக்காற்று வீசின் மாறுமென்று காதற் சிறப்புக் கூறியதும், நற்றிணை ௩சு-ல் தலைவிக்கு உடம்பு இளைத்து வளை அழலாதபடி அவள் தநதை கிழுவளை யணிந்தனனென்று தலைவி நகைச்சுவை பயப்ப மொழிந்ததும், நற். உஎஎ-ல் மடலேறுவதினும் வேட்கை நோயால் இறந்துபோவது நன்றென்று குறிப்பித்ததும், நற். உ௩உ-ல் இரவு வரக் கருதிய தலைவனை அவன் வரும்வரை ஆற்றியிருத்தற் பொருட்டு மாலையை நல்கவெனக் கேட்டதும், நற்றிணை ௩ா-ல் தலைமகனை வாயில் மறுத்துத் தோழி பரத்தையர் பலர்கூடி அவனை இழுத்தனைத் தான் பார்த்ததாகக் கூறியதும், நற். அஅ-ல் வரைவின்மையால் தலைவி துயரங் கண்டு, தலைவர் குன்றங்கூட அழுகின்றது, தலைவர் மட்டும் இரங்குவாரிலரெனக் கூறியதும், பிறவும் சுண் சுவைகளையும இனிது விளக்குதல் காண்க.

சில புலவர்களுக்கு அவர்கள் செய்யுளில் கண்ட சிறந்த சொற்றொடர்கள் அவர்கள் பெயராகவாதல் அவர்கள் பெயருக்கு அடைமொழியாகவாதல் அமைந்துள்ளன. நற். உசஉ-வது செய்யுளில் மானை, 'விழிக்கட்

பேதை' யென்றமையால் அச்செய்யுளை இயற்றிய புலவர் விழிக்கட் பேதைப் பெருங்கண்ணனா ரென்றழைக்கப் பட்டார். நற். ௨௮௪-உள்ளமும் அறிவும் இருபுறம் தம்மை இழுப்பதால் இரண்டு யானைகளால் இருபக்கமும் இழுக்கப்பட்ட பழங்கயிறு இற்றாற் போலத் தமது உடம்பு வருந்தியழியு மென்று பாடிய புலவர்க்குத் தேய்புரி பழங்கயிற்றினா ரென்ற பெயர் கொடுக்கப்பட்டது.

புறவினை வண்ணப் புறவு எனச் சிறப்பித்தமையால், வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனா ரென்ற பெயர் எழுவதாயிற்று. இவ்வாறே குறுந்தொகை முதலியவற்றினும் வந்தது காண்க.

நற்றிணை ௭௰-ல் குருகுவிடு தூதும், நற்றிணை ௱௨-ல் கிள்ளைவிடு தூதும், ௫௪-ல் நாரைவிடு தூதும் வந்தமை காண்க. ௮௨-ல் முருகவேளும் வள்ளியும் வழுத்தப் பட்டனர்.

அகநானூறு

அகநானூறென்பது அகத்திணை யொழுக்கத்தைப் பற்றிக் கூறும் ௪௱-பாடல்களின் தொகுதி. இவைகளைப் பாடிய புலவர்கள் ௧௪௫-பேராவர். அவருட் சில புலவர்கள் பெயர் காணப்படவில்லை. இதிலுள்ள பாட்டுக்கள் பதின் மூன்று அடிக்குக் குறையாமல் ௩௧-அடிவரை யுள்ளனவாய்க் காணப்படுதலின், இவற்றினுங் குறைந்த அடியுடைய ஐங்குறுநூறு, குறுந்தொகை என்பவற்றின் வேறாக நெடுந்தொகை யென்று இது வழங்கப்படுகின்றது. இப்பாடல்கள் மூன்று பகுதியாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. முதல் ௧௨௦-பாட்டும் 'களிற்றியானை நிரை' யெனப்படும். ௧௨௧-முதல் ௩௱-வரை யுள்ளவை 'மணிமிடை பவளம்' யெனப்படும். எஞ்சியபகுதி 'நித்திலக் கோவை' யெனப்படும். இவை வெவ்வேறு திணைக்குரிய

பாடல்கள் குறித்த சில எண்களின் முறைப்படி தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன.

"ஒன்று மூன்று ஐந்து ஏழொன்பான் பாலை"

யென்றபடி ஒற்றையெண் பெற்ற செய்யுட்கள் பாலைத் திணையைக் குறிப்பன. ௨, ௮-என்னும் எண்களை முடிவாக உடைய இலக்கங்களை யுடையவை குறிஞ்சித் திணையைக் குறிப்பன. மருதத்திணை யெல்லாம் ௬-என்ற எண் பெற்ற செய்யுட்கள். நெய்தற் றிணையெல்லாம் ௧௦-என்னும் எண்பெற்ற செய்யுட்கள். இக்கருத்தை அகநானூற்று முகவுரை யுடையார் நன்கு விளக்கி, எடுத்துக் காட்டாகக் குறிஞ்சிச் செய்யுட்கள் ௨-வது, ௧௨-வது, ௨௨-வது, ௩௨-வது என்று முறைமைக் கண்ணும், ௮, ௧௮, ௨௮, ௩௮-என்று மித்தொடக்கத்து முறைமைக் கண்ணும் அமைந்துள்ளன வென்று காட்டினர். இவ்வரிசை யமைப்பு மிகவும் வியக்கத்தக்கது. இந்நூலைத் தொகுத்தவர் மதுரை உப்பூரிகுடிகிழார் மகன் உருத்திரசன்மன் என்பவர். இவரே களவியல் உரையைக் கணித்தவரு மென்ப. தொகுப்பித்த பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி.

இந்நூலுட் போந்த வரலாற்றுக் குறிப்புக்களும், உவமை நயங்களும், பண்டை வழக்கங்களும், இயற்கை வருணனையும், எண்சுவைப் பொருளும் விரிப்பிற் பெருகு மென்று விடுத்தாம். வரலாற்றுக் குறிப்புகள் முன்னேயே சுட்டப்பட்டன. கறையான் புற்றினைத் தோண்டி யெடுக்குங் கரடியை இரும்புசெய் கொல்லனுக்கும், பன்றி மயிரைப் பனையின் செறும்பிற்கும், கோழியின் தூவியை முருக்கின் பூங்கொத்திற்கும், கார்மேகங்களைப் பிடிகட்கும், கள்ளின் காரத்தைப் பாம்பின் கடிப்பிற்கும், கற்சுரத்தில் விழுந்த நெல்லியின் பசுங்காயைப் பொற்காசிற்

கும், கொன்றைப்பூங் கொத்தினைப் பொன்னணிகட்கும், கோங்கு மலரைப் பொன் தகட்டிற்கும், குரவம்பூவை வெள்ளித் துண்டிற்கும், வானவில்லைக் கிளியின் கழுத்து வரிக்கும், பாம்பின் படவிரிப்பினைக் கோடல் மலருவதற்கும் உவமை கூறப்பட்டன.

அகம். கசO-ல், வெண்கல் உப்பிற்கு விலையாக நெல் வாங்குவதும், கசுசு-ல் தலைவன் பரத்தையோடு காவிரியில் நீர் விளையாடுவதும், ௩உக-ல் வேள்வி செய்வார் குண்டத்தின்கீழ் ஆமை வைத்து மூடுவதும், சுஎ-ல் நடுகல் வழிபாடும், ௬க-ல் கணவர் வரவைக் கருதிச் சுவரிற் கோடிட்டு நாள் எண்ணுவதும், மலைத் தெய்வத்திற்குக் குறவர் கள்ளினைப் படைப்பதும்; உ௱எ௰ உமணர் கழுதைமேல் உப்புக்கொண்டு போவதும், புள் நிமித்தம் பார்ப்பதும், முருகனை வழிபடுவதும், ௩௬௬-ல் தெய்வங்களைத் தலைவி வணங்குவதும் பிறவும் பண்டை வழக்கங்களாகக் காணப்படும். அகம் அசு-ல் பண்டை மண வழக்கங்களிற் சில குறிக்கப்பட்டன. அதில் குளிர்ந்த பந்தலிட்டுத் தூயமணல் பரப்பி மனைவிளக்கு வைத்து மாலை நாற்றிக் குற்றமற்ற நற்பொழுதில் பெண்டிர் குரவையிட, மக்கட்பேறுடைய நற்பெண்டிர் நால்வர் ஈரிதழ் அலரிபிட்ட குடநீராட்டி, மணப் பெண்ணினைக் 'கற்பினிற் றவறாது கணவனுக்கு உகந்தன உதவும் வாழ்க்கைத் துணை ஆகுக' வென்று வாழ்த்துக் கூறுதலும், தலைவியினது உறவினர் தலைவியைப் 'பேரியற் கிழத்தியா' கெனக் கூறித் தலைவருக்குக் கொடுத்தலும் பாயசம் (உழுத்தங்களி) முதலியவற்றோடு கூடிய பெருஞ்சோற்றினை வந்தவர்க்கு வரையாதளித்தலும் கூறப்பட்டன. வளர்பிறைப் பக்கத்தில் மணச்செய்தி அக்காலத்தில் நிகழ்ந்ததாகத் தெரிகின்றது.

அகம். ௨௪௧-ல் காட்டு நெல்லிக்காயைக் கழற்கா யாகக் கொண்டு செம்முகமந்தி விளையாடுவதும், ௧௬௦-ல் பெண் ஆமை யீன்ற முட்டையை ஆண் ஆமை பாது காத்தலும், ௧௭௯-ல் கானலை யானை மழையென வெண்ணி வாய்திறந்து ஏமாறிப் போவதும், ௨௯௨-ல் மழையின் முழக்கத்தைப் புலியின் குரலென்று யானை அஞ்சுவதும், ௪௮-ல் வேங்கைப் பூவைப் பறிக்கும்போது புலி புலியென்ற கூக்குரல் தோன்றுவதும், ௯௨-ல் வேங்கை மலர் கொய்யும் மகளிர் புலி புலி யென்ற ஒலியைக் கேட்டுப் புலியை ஒட்டுவதற்கு ஆடவர் வில்லுங்கொம்பும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து புலியைக் காணுது வெள்கிப் போவதும், ௱௨-ல் மகளிரது குறிஞ்சிப் பாட்டைக் கேட்டுத் தினைமேய வந்த யானை உறங்குவதும், ௭௦-ல் சேதுவில் தங்கிய இராமர் இரகசியங் கேட்பதற்கு இடை யூருக விருந்த பறவைகளின் ஒலியை அடக்கியபோது அவைகளிருந்த ஆலமரத்தின் அரவம் ஒய்ந்ததுபோல அலர் ஒழிந்ததும், ௨௭-ல் வேடர் வழிச்செல்வோரைக் கொன்ற விடத்துத் தமது அம்பு சிதைந்தற்கேயன்றி இறந்தவர் பொருட்டு வருந்தாமையும், ௩௭௭-ல் எறும்பு தொகுத்து வைத்த உணவை மறவர் உண்பதும், ௨௯-ல் தான் கொன்ற யானை இடப்பக்கம் வீழ்ந்ததால் புலி மானத்தி ஞல் அதன் ஊனைத் தின்னுமையும் எண்சுவை ததும்பப் புனைந்துரைக்கப்பட்டன.

ஒரு புலவர் அகம். ௬௮, ௩௮௮-ம் பாட்டுக்களில் ‘ஊட்டியன்ன’ யென்ற சொற்ருெடரை வழங்கினமை யால், ஊட்டியாரென்ற பெயர் பெற்றனர். பிரிவுநோயை அகம், ௬௭-லும், பிறவிடத்தும் இனிது பாடினமையால் நோய் பாடியாரென்ற பெயர் ஒரு புலவர்க் கமைந்தது. பிறவும் அன்ன.

குறுந்தொகை

குறுந்தொகை யென்பது அகத்திணைப் பாட்டுக்களுள் நாலடிமுதல் எட்டடிவரையுள்ள செய்யுட்களடங்கியவை. உா௫-புலவர்களாற் பாடப்பட்ட பாடல்கள் இதன்கணுள்ளன. இத்தொகை தொகுப்பித்தவர் பூரிக்கோவென்பவர். ஆய், அஞ்சி, அழிசி, ஆதி, அருமன், நன்னன், கோசர் முதலியோரைப்பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் இந்நூலில் வந்துள்ளன. இதில் உழிஞ்சின் காய் குறும்பூழின் செங்கால் போலவும் (௬அ), கரும்பின் தோகை சூற்பசும்பாம்பை யொப்பவும் (௩௫), கற்குழியில் கொன்றைமலர் வீழ்ந்திருத்தல் பொற்பெட்டி திறந்து வைத்தாற் போலவும் (௨௩௩), காந்தட்பூவிலிருக்கும் வண்டு பாம்பின் மணிபோலவும் (௨௪௯), கொன்றைக்காய் மகளிர் கூந்தலைப் போலவும் (௨௧) இருப்பதாக உவமிக்கப்பட்டது காண்க.

ஆவின் கழுத்தில் மணியணிதல், மகளிர் வண்டலாட்டயர்தல், குறக்குடிச்சிறூர் குறி சொல்லுதல், உலக்கைப் பாட்டிற் பிறரைப் பழித்தல், சிறு பிள்ளைகள் சிறுதேருருட்டி விளையாடுதல், புலிப்பற்றாலி சிறாஅர்க்கணிதல், பெண்கள் துணங்கைக் கூத்தாடுதல், வண்ணாத்தி கஞ்சிப்பசை போடுதல், விளையாட்டு மகளிர் மணல்வீடு கட்டுதல், நுளைச்சியர் நெல்பெற்று உப்புத்தருதல், பரதவர் கட்டு மரத்திலிருந்து மீன் பிடித்தல் முதலிய பல பண்டை வழக்கங்கள் இந்நூலினாலறியக்கிடப்பன. இதில், அலவன் தனது பெடையை சீராட்டுதல் அன்றில் பனைமடலிற் கூடு கட்டுதல், குயில் மாங்கிளிற்றங்குதல், சூன்மகளிர் புளிப்பை விரும்புதல், வாளைமீனுக்குக் கொம்பிருத்தல், செந்நாய்க்கு ஊன் விருப்பம், கிளி வேப்பம்பழத்தைக் கௌவுதல், யானை தனக்குச்

செய்த தீங்கை மறவாமை; யானை வாழைத்தண்டால் மதமழிதல், துயரால் வருங்கண்ணீர் வெப்ப முடைத்தாதல் முதலியன இயற்கை யாராய்ச்சியைப் புலப்படுத்துவன. மகளிர் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டென்று கூறும் பாட்டும் இந்நூலின்கண்ணே உள்ளது.

"கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
னறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே"—உ.

காக்கை விருந்து வருவதைக் கரைந்து காட்டுமென்று குறுந்தொகை உ௱ய-வது பாட்டிற் குறிக்கப்பட்டது காண்க.

"திண்டேர் நள்ளி கானத் தண்டர்
பல்லா பயந்த நெய்யிற் றொண்டி
முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ்சோ
றெழுகலத் தேந்தினுஞ் சிறிதென் றோழி
பெருந்தோ ணெகிழ்த்த செல்வற்கு
விருந்துவரக் கரைந்த காக்கை யதுபலியே"—உகo.

ஐங்குறுநூறு

ஐங்குறுநூறு: இது குறுந்தொகையினுங் குறிய அளவுடைய அகத்திணை நூல், ங-முதல் ரு-அடி வரையுள்ள பாக்களையுடையது. ஐந்திணையையும்பற்றி ஐந்து புலவர் தனித்தனி நூறு பாடல்கள் பாடியுள்ளார்கள். மருதத்திணையைப் பற்றிப் பாடியவர் ஓரம்போகியார். இவர் சேர அரசன் ஆதன் அவினி சார்பாகவே மருதத்திணையைப் பாடியுள்ளார். இவர் பாடல்கள் அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை முதலியவைகளிலு முள்ளன.

இவர் எழினி, மத்தியென்னும் குறுநில மன்னர் காலத்தவர்.

இரண்டாவது நெய்தற்றிணையைப் பாடியவர் அம்மூவனூர். இவர் பாடல்கள் அகநானூற்றினும் நற்றிணையினும் வந்துள்ளன. அகநானூற்றுச் செய்யுள் ஒன்றில் தவிர, ஏனைத் தொகையில் வந்த பாடல்கள் நெய்தல் திணையைப்பற்றி வந்தனவே. இவர் சேரநாட்டினர்; காரியென்னும் வள்ளல் காலத்தவர்.

மூன்றாவது குறிஞ்சியைப் பாடியவர் கபிலர்.

நான்காவது பாலையைப் பாடியவர் ஓதலாந்தையார். இவர் பெயர் மற்றைத் தொகை நூல்களில் வரவில்லை. (பதிற்றுப் பத்திற் பாலைக் கௌதமனா ரென்பாரும். அகநானூற்றிலும் நற்றிணையிலும் பாலைபாடிய பெருங் கடுங்கோ என்பவரும் பாலைக்குரியவராகக் காணப்படுகின்றனர்.)

ஐந்தாவது முல்லைத்திணையைப் பாடியவர் பேயனா ரென்பவர். இவர் பாடல்கள் குறுந்தொகையிலும் வந்துள்ளன. அகத்திலும் ஒரு பாட்டு (அகம். உ௩௪) இவருடையது. அவ்விரு நூலிலும் முல்லைத்திணையையே இவர் பாடியுள்ளார்.

ஐங்குறுநூற்றைத் தொகுத்தவர் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர்கிழா ரென்பவர். இவர் பாடல்கள் குறுந் தொகையிலும் புறநானூற்றிலும் வந்துள்ளன. இவர் சோதிட நூலிலும் வல்லவரென்பது புறநானூற்றுள் உ௨௯-ம் பாட்டில் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும் பொறையை இன்னநாளில் இறப்பானென்று கூற அவன் அந்நாளிலே இறந்ததைப்பற்றி வருந்தியதால் விளங்கும். அவ்வரசனே இவ்வைங்குறுநூற்றைத் தொகுப்பித்தவன்.

இவன் தலையாலங்கானத்து நெடுஞ்செழியன் காலத்துச் சேர அரசன்.

ஐங்குறு நூற்றில் ஒவ்வொரு திணைக்கும் பப்பத்துப் பாட்டுக்கள் கொண்ட பத்துத் துறைகள் உள்ளன. மருதத்திணை வேட்கைப்பத்து, வேழப்பத்து, தோழி கூற்றுப்பத்து, கிழத்தி கூற்றுப்பத்து, புனலாட்டுப் பத்து, புலவி விராயபத்து, எருமைப்பத்து என்பனவாகப் பத்துப் பகுதிகளையுடையது. முதற்பத்தில் தலைவன் பரத்தையிற் பிரியாது, இல்லறத்தை ஒழுங்காக நடத்த வேண்டுமென்னும் வேட்கையைத் தோழி அவனுக்குத் தெரிவித்தமை கூறப்பட்டது. இரண்டாம் பத்தில் தலைவனை வேழத்திற் குவமித்துப் பரத்தையிற் பிரியும் இயல்பின னென்று தலைமகள் சொற்றமை இயம்பப் பட்டது. புறத்தொழுக்கம் இல்லையென்று தோழியும், உண்டென்று தலைமகளும் உரையாடிய பகுதி கள்ளப் பகுதி யெனப்படும். இதனுட் டலைவன் கள்வனெனப் படுவான். என்னை? கரந்து பரத்தையிற் பிரிவினைச் செய்தலின் என்க.

தலைவி தன்தோழிக்குச் சொல்லியதும் பரத்தை தன் தோழிக்குச் சொல்லியதும் தோழிக்குரைத்த பத்தெனப்படும். தோழி வாயிலாக ஒழுகுங்கால் அவள் சொற்ற பகுதிகள் பலவும் இதனுள் அடங்கும். தலைவி தனது புலவியை வெளிப்படுத்தும் பகுதி புலவிப்பத்து ஆகும். தலைமகனிடம் தலைமகள் புலந்து கூறிய பகுதி கிழத்தி கூற்றுப் பத்தாகும். பரத்தையரோடு புனலாட வில்லை யென்று தலைமகன் மறுத்துரைத்ததும் அவனுக்கு விடையாகத் தலைமகள் தோழி முதலானவர்கள் கூறியதும் புனலாட்டுப் பத்துள் அடங்கும். தலைமகள் தன்னைப் பழித்ததுபற்றிப் பரத்தை அவளைப் பழித்ததும், தோழி

தலைவி முதலியோர் வாயில் வேண்டியதால் மகனை மறுத்துரைத்ததும் புலவி விராய பத்துள்ளடங்கும். மருதத்துக்குச் சிறப்பாகவுள்ள எருமையை உள்ளுறையுவமைப் பொருளாகவைத்து வாயின்மறுத்தல் முதலியன எருமைப் பத்துள் அடங்கும். இதனுள் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் எருமை கருப்பொருளாக அமைந்தது காண்க.

இவ்வாறே பிற திணைகளுக்குங் கண்டுகொள்க.

பதிற்றுப்பத்து

பதிற்றுப்பத்து: சேர அரசர்கள் பதின்மரைப் பத்துப் புலவர்கள் தனித்தனி பாடிய பப்பத்து அகவற் பாக்களின் தொகுதி. முதற்பத்தின் சில பகுதிகள் தொல்காப்பிய உரையிலும் புறத்திரட்டென்னும் நூலிலும் எடுத்துக் காட்டாகக் காட்டப்பட்டன. இது முழுவதுங் கிடைக்கவில்லை.

உ-ஆம் பத்து. குமட்டூர்க்கண்ணனாரால் இயற்றப் பெற்றது. இதற்குத் தலைவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன். இவர் அந்தணரென்பது ஐஞ்ஞாறு ஊர் பிரமதாயமாகப் பெற்றா ரென்பதால் விளங்கும். கண்ணனாரென்னும் புலவரின் இவர் வேறு என்று குறித்தற்கு இவருடைய ஊர் இவரது பெயருக்கு அடைமொழியாகச் சேர்க்கப்பட்டது. இப்பத்தினுள் வீரராகிய சான்றோரைப் பாதுகாக்குந் திறமைபற்றிச் 'சான்றோர் மெய்ம்மறை' என்ற பெயர் அரசனுக்கிடப்பட்டது. ஆதலின் இச்செய்யுளுக்குப் பெயர் 'சான்றோர் மெய்ம்மறை' என்று 2-ஆம் பத்தின் பதிக முடிபிற் கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் பாட்டிற்குப் பெயரமைத்தல் புதிதாகத் தோன்றுகிறது. பதிற்றுப்பத்திற் சிறப்பாகக் காணப்படுவதி யாதெனில், புலவர்க்குக் கொடுத்த பெரும் பரிசிலாகும். 2-ஆம் பத்துப் பாடியவர் ஐஞ்ஞூற்றூர் பிரமதாயமாகவும்,

முப்பத்தெட்டாண்டு தென்னாட்டு வரும்படியில் ஒரு பகுதியும் பெற்றார்.

3-ம் பத்துப் பாடிய பாலைக்கௌதமனார் இமயவரம்பன் தம்பி பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன்பால் மிகுந்த பொருள் பெற்று ஒன்பது பெருவேள்வி வேட்டுப் பத்தாம் பெருவேள்வியில் வேள்வியின் பயனாக துறக்கத்தைத் தன் மனைவியோடெய்தினாரெனத் தெரிகின்றது.

4-ம் பத்துச் சேரலாதன் புதல்வன் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரல் என்பவனைக் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் பாடியது. 5-ம் பத்து வேல்கெழுகுட்டுவன் மீது பரணரால் பாடப்பட்டது. 6-ம் பத்து குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் புதல்வனாய்த் தொண்டி நகரத்தில் வீற்றிருந்த ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனைக் காக்கை பாடினியார் பாடியது. 7-ம் பத்துச் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைக் கபிலர் பாடியது. 8-ம் பத்தினைத் தகடூ ரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின்மீது அரிசில் கிழார் என்பவர் பாடியுள்ளார். இளஞ் சேரலிரும் பொறையைப் பெருங்குன்றூர் கிழார் என்பவர் பாடியது 9-ம் பத்து. 10-ம் பத்துக் கிடைத்திலது.

பரிபாடல்

பரிபாடல் : இது பரிபாடலென்னும் பாவகையாற் றொகுக்கப்பட்ட நூல். இதனுட்போந்த பாடல்கள் இசைப்பாக்களாயிருத்தலான் அவற்றிற்கு இசைவகுக்கப் பட்டுள்ளது.

தொடக்கத்தில் இந்நூல் எ௦-பரிபாடல்கள் உடைத்தாயிருந்தது. இப்போது திருமாலுக்கு ௬-ம், முருகக் கடவுளுக்கு அ-ம் வையைக்கு அ-ம் உள்ளன. முதன் முதலில் திருமாலுக்கும் அ-ப், முருகனுக்கு ௩௧-ம், காடு

கிழாளுக்கு க-ம், வையைக்கு உசு-ம், மதுரைக்கு ச-ம் இருந்தன வென்பர். அது,

"திருமாற் கிருநான்கு செவ்வேட்கு முப்பத்
தொருபாட்டுக் காடுகா ளொன்று—மருவினிய
வையையிரு பத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப
செய்யபரி பாடற் றிறம்."

என்றதால் விளங்கும்.

பரிபாடல் குறைந்தது உரு அடியும், மிகுந்தது சOO அடியும் உள்ளன என்ப. இந்நூலுள் கசO-க்கு மேலுள்ள அடிகள் கொண்ட பாட்டுக்களில்லை.

திருமால் முதலியோரது பாடல்கள் தனித்துத் தொகுக்கப்படவில்லை; விரவியே வருகின்றன. ஆசிரியர் நல்லந்துவனர் முருகக் கடவுளுக்கு ஒரு பாடலும் வையைக்கு மூன்று பாடலும் இயற்றினர்.

இளம்பெரு வழுதியாரென்பவர் பாடியபாடல் புறநானூற்றிலும் உள்ளன. இவர் அழகர் கோயிலிலுள்ள திருமாலுக்கு ஒரு செய்யுள் (கரு-ம் பரிபாடல்) செய்துள்ளார். அதனுட் கண்ணபிரானையும் பலராமரையும் ஒருவராகவே கருதுகின்றார்.

கடுவன் இளவெயினனா ரென்பவர் திருமாலைப்பற்றி உ-பாடல்களும் (ங,ச) முருகக்கடவுளைப்பற்றி யொன்றும் (ரு) இயற்றியுள்ளார். இளவெயினனாரென்னும் புலவர் நற்றிணையுள் ஒரு செய்யுள் செய்துள்ளார். அவரும் இவரும் வேறோ ஒருவரோ தெரியவில்லை.

கரும்பிள்ளைபூதனா ரென்பவர் வையைக்கு ஒரு பாடல் (ய) செய்துள்ளார். இவர் பெயர் பிற நூல்களிற் காணப்படவில்லை. கீரந்தையா ரென்பவர் திருமாலுக்கு ஒரு வாழ்த்துக் (உ-ம் பாடல்) கூறியுள்ளார். சிலப்பதிகாரம்

உ௩-ம் காதை ௪௨-ம் அடியில், கீரந்தையா ரென்னும் பெயருள்ளது. அவர் இவரோ வேறோ தெரியவில்லை. **குன்றம்பூதனார்** முருகக்கடவுளுக்கு உ-பாட்டுக்கள் (௯,௧௮) செய்துள்ளார். திருப்பரங்குன்றத்தைப் பாடி யிருத்தல் பற்றி இவருக்குக் குன்றம் என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது போலும். பூதனா ரென்னும் புலவர் நற்றிணையில் பாலைத்திணையைப் பாடியுள்ளார். அவரும் இவரும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை. **கேசவனார்** முருகக் கடவுளுக்குரிய ஒரு பாடல் (௧௪) இயற்றி யுள்ளார். இவர் இசையிலும் வல்லவரென்பது பாட்டிற் கிசை வகுத்தமையால் தெரிகின்றது. **நப்பண்ணனார்** திருப்பரங்குன்றத்து முருகனைப் (௧௯) பாடியுள்ளார். **நல்லச்சுதனார்** முருகக் கடவுளுக்குரிய உ௧-ம் பாடல் பாடியவர். **நல்லழிசியார்** அல்லது நல்லெழினியார் வையைக்கு ஒரு பாடலும் (௧௬), முருகனுக்கு ஒரு பாடலும் (௧௭) செய்துள்ளார். எழினியென்ற சொல்லால், இவர் அதிகமானஞ்சியின் பரம்பரையைச் சார்ந் தவரென்பது தோன்றுகின்றது. **நல்வழுதியார்** வையைக் குரிய ஒரு செய்யுள் (௧௨) செய்தனர். **மையோடக் கோவனார்** வையைக்குரிய எ-ம் பாடலைச் செய்தவர். ஓடத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடியதுபற்றி இவர் இப்பெயர் பெற்றனரென்று பதிப்பாசிரியர் கருதுகின்றனர். மையோட மென்பது ஓர் ஊராயு மிருத்தல் கூடும். பரி பாடற் கிசை வகுத்தோர் பதின்மர். கேசவனாரும் நல்லச் சுதனாரும் தாமே தமது பாடல்களுக்கு இசை வகுத்தனர். பிறர் பெயரை நூற்பதிப்பு முன்னுரையுட் காண்க.

திருமாலைப்பற்றிய பாட்டுகள் ௧, உ, ௩, ௪, ௫, ௧௩ ௧௫. அவற்றுள் மூலப்பொருளினின்று, ஆகாயமும், அதனினின்று காற்றும், அதனினின்று நெருப்பும், அதனி

னின்று நீரும், அதனினின்று நிலமுந் தோன்றுவதற்குப் பல ஊழிகளாயின வென்றும், ஞாயிறும் மதியுங் கெட்ட விடத்து விண்ணுலகும் மண்ணுலகும் மறைந்தொழிவன வென்றும், ஊழிகளை எண்ணுவதற்கு நெய்தல், குவளை, ஆம்பல், சங்கம், கமலம், வெள்ளை யென்ற பெயர்களை யுடைய பல்வகை யெண்கள் அக்காலத்து வழங்கின வென்றும், நீரினின்று நிலத்தைக் கேழல் வடிவமாகத் திருமால் எடுத்தமையால், 'வராக கற்பம்' என்ற பெயர் அமைந்ததென்றும், அவர் முதியர்க்கு முதியராயும் இளையர்க்கு இளையராயும் உயர்ந்தோரால் ஆராச்சியில் முடிவாய்க்கண்ட பொருளாயும் இருப்பதோடு செய்ய மகளோடு நிலமகளையும் தேவியராக உடையவரென்றும், திருமாலின்சங்கம் முழங்குகின்ற இடியை ஒக்குமென்றும், அவர் பிறப்பறுக்கு முதல்வ ரென்றும், கூறப்பட்டன

"அனைத்துநீ அனைத்தினுட் பொருளு நீயாதலி
னுறைவு முறைவதுமிலையே யுண்மையு
மறவியில் சிறப்பின் மாயமா ரனையை"

என்றது காண்க.

முதன்முறை, இடைமுறை, கடைமுறை தொழிலில் 'பிறவாப் பிறப்பிலை பிறப்பித்தோ ரிலையே' யென்றும், 'அவரவர் ஏவலாளனும் நீயே, அவரவர் செய்பொருட் காரணமும் நீயே' யென்றும், அயனை அரி தனது உந்திக் கமலத்திற் படைத்தோ னென்றும், பாற்கடல் நடுவில் ஆயிரந் தலையையுடைய அரவின்மேல் அறிதுயில் கொள்வோ னென்றும், திருமாலிருஞ்சோலையி லுள்ள சிலம்பாறு மிக அழகுள்ள தென்றுங் கூறப்பட்டன. கடு-ம் பாடலுள் திருமாலிருஞ் சோலையின் இயற்கை வளங்களை அழகாகப் பகர்ந்தமை காண்க.

முருகக்கடவுளுக்குரிய பாடல்கள் ரு, அ, கூ, கச, கஎ, கஅ, ககூ, உக. அவற்றுள் முருகக்கடவுள் பார்

மிகுந்த பனிக்கடலுள் யானையின்மேற் சென்று அமர் காடாத்திச் சூரனைக் கொன்ற வேலையுடையவ ரென்றும், மூவிரு முகமும் பன்னிரு கையும் ஞாயிற்றின் எழுச்சி போல் நிறவழகும் உடையராய்த் தாமரைப் பூவின்கட் டோன்றிய கடவுளென்றும், அழித்தற்கடவுளின் புதல்வ ரென்றும், வெறியயர்களத்தினுல் வேலனுய் வருவரென் றும், எல்லாமாய் நின்றும் என்றுமல்லாதவ ரென்றும், அவைகள் பகர்கின்றன. இன்னும் சிவபெருமானுற் றோன் றிய கருவை இந்திரன் வேண்ட, அவர் சிதைத்ததாகவும், சேதித்த பகுதிகளைத் தெய்வ முனிவர்கள் எழுவர் அங்கிப் புத்தேளிடங் கொடுத்ததாகவும், அழல்வாய்ப் போந்த அவியினைக் கார்த்திகைப் பெண்கள் அயின்றுரென்றும், பின்னர்ச் சூல்கொண்டு இமயத்தில் நீலப்பைஞ்சுனையில், கமலப் பூம்பாயலில் அறுமுகக் குழவியை ஒருங்கு பெற்ருரென்றும், பெற்ற அன்றே அம்மகவானது இந்திரன் வச்சிரத்தைக்கொண்டு எறிய அறுவராய்ப் பின் னும் ஒருவராயினரெனவும், தீக்கடவுளிடங் கோழியை யும், இந்திரனிடம் மயிலையும், ஞமனிடம் வெள்ளாட்டு மறியையும் ஏற்றுக்கொண்டு அமரர் தலைவராயின ரென வும், அவர் வீடுபெறும் நோக்கமுடைய பெரியோரால் வணங்கப்படுவரல்லது தீய நெஞ்சினராலுங் கூடா வொழுக் கத்தவராலும், மறுபிறப்பில்லை யென்று சொல்பவரா லும் அறியப்படாரென்றுந் தெரித்துக் கடுவன் இளஎயின ஞர் தாம் வேண்டுவது 'பொருளும பொகமும் பொன்னு மல்ல; நின்பால் அருளும் அன்பும் அறமும் மூன்றுமே' யென்றனர். பரிபாடல் 8-ஆம் பாட்டினுள் செவ்வேளைக் காண்பதற்காக அயன் அரி அரன் மூவரும், வசிருத்திர ஆதித்தராகிய நூ-வரும், திசை காப்போரும், அவுண ரும், தவமுனிவருந் திருப்பரங்குன்றிற் காத்திருத்தலால்

அது இமயக்குன்றத்திலுஞ் சிறந்த தென்றுங் கூறி, அகப் பொருட்டுறையை யமைத்தனர். அப்பாட்டினுள் அவர் இமயத்தில் நாணலிற் றோன்றியவ ரெனவும், வள்ளியை மணந்து தெய்வயானைக்கு ஊடல் விளைத்தாரெனவுங் கூறினர். நான்மறைப் பொருள் விரிக்கும் புலவர்க்குணர்ந்து முகத்தால், களவொழுக்கஞ் சிறந்த தென்பதும், அக் களவிற் புணர்ச்சி யுடைமையால் வள்ளி சிறந்தவாறும், அது கூறுந்தமிழை ஆய்ந்தமையால் முருகன் சிறந்தவாறும் கூ-ம் பாட்டினுள் விளக்கப்பட்டன. கசு-ம் பாட்டினுள் தலைவன் வரவு ஏதுவாக முருகவேளைப் பரவியது கூறப் பட்டது; பரங்குன்றின்கண் முருகனுக்குச் செய்யும் வழி பாட்டுச் சிறப்பு கூறப்பெற்றது. பரங்குன்றின் சிறப்பு கஅ-ம் பாட்டினும் விரிவாகக் கூறப்பட்டது. பரங்குன்றில் வாழ முருகப்பிரானை வழிபடாத மகளிர் தங்காதல ரது முறுவற்றலையளி யெய்தாரெனவும், கன்னிமை கனிந்த காலத்திற் குறைவற்ற மைந்தர் தோளைக் கூடா ரெனவுங் கூறினர் புலவர். குன்றத்தின் வருணனையும் நயமாக அமைந்துள்ளது. உஉ-ம் பாட்டுங் குன்றின் வாழ்த்தே யென்றுங் கூறலாம். அதனுள் திருப்பரங் குன்றத்தினை யானையாக உருவகஞ்செய்திருத்தல் காண்க.

வையையைப் பாடிய பாடல்களுள் அதன் புதுநீர் விழவின் கொண்டாட்டம் இனிதாகப் புனைந்துரைக்கப் பட்டது. புதுநீர் வரும்பொழுது நகரமாந்தர் தத்தமக் குள்ள ஊர்திகளிலேறிப் பொன்மீன் முதலியன கொண்டு ஆற்றினுட் போடுவதாகவுந் தெப்பம் ஓடம் முதலியவை களிலேறி நீர் விளையாடல் நடத்துவதாகவும் வையையின் பேருதவிக்குப் பாண்டியன் கொடையை உவமையாக வும் புலவர் கூறினர். மலையிலிருந்து பல்வகை மரங்களை வையையாறு அடித்துக்கொண்டு வருவதாகவும், ஆட

வரும் பெண்களும் புதுப்புனலாடித் தம்முட் பலவகைச் செய்திகளையும் பேசி இசைக்கருவிகளையும் ஒலித்து முழக்கஞ் செய்வரெனவுங் கூறப்பட்டது.

கலித்தொகை

கலித்தொகை: இது கலிப்பாவினால் ஐந்திணையைப் பற்றி இயற்றப்பட்ட செய்யுட்களின் றொகுதி. இது கருO செய்யுட்களையுடையது. முதலாவதாகிய பாலை பெருங்கடுங்கோவினாலும், இரண்டாவதாகிய குறிஞ்சி கபிலராலும், மூன்றாவதாகிய மருதம் மருதன் இளநாகனாராலும், நான்காவதாகிய முல்லை சோழன் நல்லுருத்திரனாராலும், ஐந்தாவதாகிய நெய்தல் ஆசிரியர் நல்லந்துவனாராலும் இயற்றப்பட்டன. 'கற்றறிந்தோரேத்துங் கலி' யென்றமையால், இதன் சிறப்பு நன்கு விளங்கும். இதுவும் அகவொழுக்கத்தின் பாலதே. பாலைக்கலி ௩௫ செய்யுட்களையுடையது. குறிஞ்சி உ௯, மருதம் ௩௫; முல்லை ௧௭ நெய்தல் ௩௩; காப்புச் செய்யுள் ௧.

காப்புச் செய்யுள் சிவபெருமானைக் குறித்தது. அவருடைய நடனத்திற்குத் துணையாகப் புரியப்படும் அம்மை திருச்செயல்களுங் குறிக்கப்பட்டமையால், இருவர்க்குங் கூறிய வாழ்த்தாக அது கருதப்படும். இதனுட் சிவபெருமான் முப்புரமெரித்தது கூறப்பட்டது.

பாலைக்கலியுள், பெரும்பாலும் தலைவனது செயலினை அழுங்குவித்தலே பொருளாகக் காணப்படும். தலைவன் வரவுணர்த்தித் தலைவியைத் தோழியர் மகிழ்விப்பதுஞ் சில செய்யுட்களின் துறையாகும். தலைவியை உடன்கொண்டு சென்மின் என்று தலைவனை நோக்கிக் கூறுவதும் உடன்போக் குணர்ந்த செவிலியை முக்கோன் முனிவர் தெருட்டுவதும், பாணன் பாசறைகட் சென்று

காலம் உணர்த்துவதும் பிற பாட்டுக்களுள் அமைந் துள்ளன. முக்கோலுங் கமண்டலமுமுடைய அந்தணரது இயல்பு இன்னவென்றும், கொடுங்கோலரசன் நாடு உலறின மரங்களையுடைய வெய்ய காட்டை யொக்குமென் றும் (௧௦), அறத்தா லீட்டிய பொருளைத் தக்கார்க்கும் வறியர்க்கும் ஈதல்வேண்டுமென்றும் அறநூலுண்மைகள் விளக்கப்பட்டன. கடுஞ்சுரத்தினியல்பு இன்னதென்றும், பாண்டவர் இருந்த அரக்குமாளிகையை நெருப்புச் சூழ்ந் தாற்போலக் களிறுகள் உள்ள மூங்கிற்காட்டில் அழல் பற்றிக் கொள்ளுந் தகைத்தென்றும், அரக்குமாளிகையி னின்று பீமன் ஏனையோரைக் காப்பாற்றியது போலக் காட்டழலி னின்றும் வன்மை மிக்க யானையின் துணை கொண்டு பிற சில தப்புவன வென்றுங் கூறிய பகுதிகள் இயற்கை நயஞ் சிறந்தன.

குறிஞ்சிக்கலியுள் வரைவு கடாதலே சிறந்த துறை யாக வந்துள்ளது. அதில் தமர் வரைவு எதிர்த்தலும், தந்தையர் வரைவுக்கு உடன்பட்டமை கூறுதலும், குறை நயப்பித்தலும், ஏமஞ்சாலா இடும்பை யெய்திக் கூறு தலும், பெருந்திணைக் குறிப்பும், கூட்டமுண்மை யுணர்த் தலும், பிறவும் வந்துள்ளன. இறைவன் இறைவியோடு இமயத்திருந்த காலை இராவணன் வரையெடுத்தற்கு முயன்று வருந்தியதைப்போலப் பூத்த வேங்கைமரத் தைப் புலியெனத் திரியக்கொண்டு அதன் அடியிலே குத்திய கொம்பை எடுக்கமாட்டாது யானை வருந்து வதும், குறவர் மகளிர் தங்கணவரைத் தெய்வமென்று வணங்கி யெழுவதும், குறிஞ்சி நிலத்தார் முருகனைப் புகழ்ந்து பாடுதலும், குறிஞ்சியின் இயற்கை வனப்பும் (௫௫), இரவுக்குறிவருந் தலைவனது வழியருமையும், பல் வகைப் பூக்களுக்குப் பல்வகைக் கடவுளை உவமித்துக்

கூறுதலும் (உசு). இளவேனிற் காலத்தியல்பும், கருப்பொருள்களின் காட்சி பிரிவின்கண் பலவாறு தலைவியைத் துன்புறுத்துதலும் (கூஉ), மடியிலான் செல்வம்போல மரங்களிற் பூக்கள் பெருகு மென்பதும், கருப்பொருள்களின் இயல்புகண்டு தலைவர் விரைவில் வருவா ரென்பதும், உயிர்ப்புக் கொள்ளுதல் வேள்வியில் எழும் புகைபோல்வ தென்பதும் (உரு) கூறினமை காண்க. இதன் உ௫-ம் பாட்டினுள் திருதராட்டிரனை 'வடமொழிப் பெயர் பெற்ற வயக்குறும் மண்டில முகத்தவன்' என்றது ஆய்தக்கது. பகனென்னும் ஆதித்தன் குருடானமையின் கண்ணாடிபோன்ற முகத்தையுடையவ னென்னும் பொருளில், தர்ப்பண ஆனனன்' என்னும் பெயர் அவற்கு வழங்குதலின், அங்ஙனங் கூறினார். கண்ணாடி பிறரைத் தான் காணாமைபோல இவனும் பிறரைக் காணா னென்பது கருத்து. மகளிர் ஐம்பால் வனப்பும், பொதிய மலையின் சிறப்பும் (சுஉ) தலைவன் தலைவி தம்முள் வழக்காடுவதும், பிறவும் இதனுட் காணப்படும்.

மருதக்கலி: இதனுள் பரத்தையிற் பிரிவு ஏதுவாய்ப் புலந்த தலைவியின் ஊடல் தீர்ப்பான் சொல்லியவைகளே மிகுதியாகவும், தலைவன் சிறைப்புறத் தானாகத் தலைவி மகனுக்கு உரைத்ததும், பரத்தையரை யானையாகவுங் குதிரையாகவும் பிறவாகவுந் தலைவி பழித்ததும், அரசன் தலைவியிற் பிரிந்தவழிச் சான்றோர் அவனுக்குக் கூறியதும், தோழிவாயிலாகவும் மகன் சார்புபற்றியும் ஆற்றாமையேதுவாகத் தலைவன் வாயில் நேர்ந்ததும், புதுப்புனலாடல் முதலியனவும் வந்துள்ளன. இதன்கண் உள்ளுறையுவமைகள் மிகவும் நயமாக அமைந்துள்ளன. இதனுள் வையையாற்றின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. பாட்டுடைத் தலைவனைக் (சுஅ) கிளவித் தலைவனாகக் கூறுமிடத்து 'உலக

முழுவதும் ஆளும் அரசர்க்கு அறிவுறுத்தும் அமைச்சரைப் போன்ற ஆசிரியர்களுடைய செவிகள் வயலாகவும், முன்னுள்ள சான்றோர் செய்யுட்கள் நீராகவும், அறிவுடைய நாவாகிய ஏராலே உழுதுபெற்ற புலவருடைய புதிய கவிகளைக் கொள்ளைக்கொண்டுண்ணும் மதுரையையுடையவனே' என்றதுங் காண்க. மற்றும் அந்தணர் எரிவலஞ் செய்வதும், குழந்தையின் பல்வகை வனப்பைத் தாய் பாராட்டுதலும், சிறுதேருருட்டுதல் முதலிய குழந்தைகளின் செய்கைகளும், கோயில் வழிபாட்டிற்கும் விளையாட்டிற்குஞ் சேடியரோடு மக்களை யனுப்புதலும், மகளிரது பல்வகை யணிகளும், அன்னம் தாமரை முதலிய கருப்பொருள்களைப்பற்றிய புனைந்துரையும் பகர்ந்தமை காண்க.

முல்லைக்கலியுள் ஏறுதழுவிக்கோடலும், கைக்கிளைப் பகுதியுமே மிகுதியாக வந்துள்ளன. இதனுள் ஆயரது வழக்கங்கள் நன்குபுலப்படுவன. ஆயர் குரவைக் கூத்தாட்டுங் கூறப்பட்டுள்ளது. ௱௪-ல் பாண்டி நாட்டினொரு பகுதியைக் கடல்கொண்டபோது 'பாண்டியன் சேர சோழரிடமிருந்து நிலம்கொண்டு குடிகட்குதவியது கூறப்பட்டது. இதில் வெள்ளையேற்றிற்குப் பலதேவன் நிறத்தையும், கரியேற்றிற்குத் திருமால் நிறத்தையும் கபிலை ஏற்றிற்குச் சிவபெருமான் நிறத்தையும், சிவந்த ஏற்றிற்கு முருகனது வண்ணத்தையும் ஒப்பிட்டது காண்க. தலைவன் தலைவியர் இனிதிருக்குமாறு, காக்கின்ற பாண்டியன் நீடு வாழுமாறு அவர்கள் தெய்வத்தைப் பரவுதல் இதன்கண் கூறப்பட்டது. பெண்களுக்கு மூன்று உறுப்புக்கள் பெருத்திருத்தல் வேண்டுமென்றும், மூன்று உறுப்புக்கள் சிறுத்திருத்தல் வேண்டு மென்றும் ௱௮-ற் கூறப்பட்டது.

நெய்தற்கலி: இதனுள் தலைவி பிரிவாற்றாது மாலைப் பொழுதோடு புலந்ததும், தலைவனை வரைவு கடாயதும், தலைவன் மீண்ட விடத்துத் தலைவி ஆற்றாமை தீர்ந்தது கண்டு வாயில்கள் கூறியதும், கண்டார் கூறியதும், மடலேறுதல் முதலிய துறைகளும் வந்துள்ளன. நெய்த னிலக் கருப் பொருள்களின் வளம் இதனுள் நன்றாகப் புனைந்துரைக்கப்பட்டது. நாரைகள் அந்தியில் ஆரவார மின்றி மணல்மேலிருத்தல் முக்கோலைக் கையிலே யுடைய ராகிய அந்தணராகிய துறவிகள் முதுமொழியாகிய பிரண வத்தை யெண்ணி அந்திக் காலத்தில் இருப்பதை யொக்கு மென்றார். புலவர் நாரைக்கு மூக்கு நீண்டிருத்தலால், அதன் இருகாலும் மூக்கும் முக்கோலை யொத்திருக் கின்றன வென்றார் (கஉ௬); உலகத்தைப் படைப்பவனும் ஒடுக்குபவனும் ஒருவனென்பதை கஉ௬-ல் விளக்கினர். அவர்,

'பல்வயின் உயிரெல்லாம் படைத்தான்கட்
பெயர்ப்பான் போல்'

என்றது காண்க.

புலவர் தென்முகத் தெய்வத்தைப்பற்றி கங௩-ல் கூறியுள்ளார். அவர் 'சீர்மிகு சிறப்பினும் மரமுதற் கைசேர்த்த' நீர்மலி கரகம்போற் பழந்தூங்கு முடத் தாழை' என்றனர். அதனுள் 'சீர்மிகு சிறப்பினும்' என்ற தற்குப் புகழ்மிக்க தலைமையையுடைய தக்கணாமூர்த்தி தேவர் என்று நச்சினார்க்கினியர் பொருள்கூறினர். ஆற்று தல், போற்றுதல், பண்பு, அன்பு, அறிவு, செறிவு, நிறை, முறை, பொறை என்பவற்றின் சிறப்பியல்பு இப்பகுதியுட் கூறப்பட்டது.

"ஆற்றுத லென்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல்
போற்றுத லென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை

பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்.
அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாமை
அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொன்னோன்றல்.
செறிவெனப் படுவது கூறியது மறாமை
நிறையெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை
முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர்வௌவல்
பொறை யெனப்படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்''

திருமால் மல்லரை வென்றது கருசு-ல் கூறப்பட்டது. தலைவன் மடலூர்தலைக் கண்டு தலைவியின் தமர் விரைந்து தலைவியைக் கொண்டுகொடுத்தல் கசக-வது பாட்டினால் வெளியாகின்றது. கசரு-வது பாட்டினுள்,

''வேண்டுதல் வேண்டியாங் கெய்துதல் வாயெனின்
யாண்டு முடையே னிசை''

என்னும் பகுதி திருக்குறளில்,

''வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவம்
ஈண்டு முயலப் படும்''

என்பதை நினைவூட்டுகின்றது.

(உ) பத்துப்பாட்டு

பத்துப்பாட்டு: மிகுந்த அடிகளையுடைய பத்துச் செய்யுள் நூல்களின் தொகுதியாகும். ஆசிரியப்பாவே இவற்றுட் பெரும்பாலும் பயின்றுலும் வஞ்சியடிகளும் பட்டினப்பாலை முதலியவற்றுள் இடையிடையே வந்துள்ளன. இப்பத்தினுள்ளும் ஐந்து ஆற்றுப்படை யென்னுஞ் செய்யுண் முறையைச் சார்ந்தன. பரிசில் பெற்ற ஒருவன் பெறாதவனைப் பரிசில் அளிப்பவன்பாற் சென்று பயிறாறு வண்ணங் கூறுவது. அது தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் கூசா-வது சூத்திரத்தில்,

''கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றி.

பெற்ற பெருவளம் பெறார்க்கு அறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்"

என்றதாற் பெறப்படும்.

திருமுருகாற்றுப்படை

இத்தொகுதியின் முதலிலுள்ள திருமுருகாற்றுப்படை புலவராற்றுப்படை யெனப்படும். முருகக் கடவுளிடத்தே ஞானம் பெற்று நன்னெறியடைய விரும்புவோரை வழி படுத்தற்பொருட்டு ஆசிரியர் நக்கீரனாரால் பாடப் பெற்றது. இதனுள் முருகக்கடவுள் ஆறு படைவீடுகளிலும் வீற்றிருக்கு முறைமை இனிதாகக் கூறப்பட்டது. முதற் படைவீடு திருப்பரங்குன்றம். சோலைவளமுஞ் சுனைவள மும் வானரமகளிர் முருகனைப் பாடுஞ் சிறப்பும் இதனுட் கூறப்பட்டன. இரண்டாவது படைவீடு சீரலைவாய் என் னுந் திருச்செந்தூர். இங்கே முருகப்பெருமான் யானை மேல் ஆறு திருமுகமும் பன்னிரண்டு திருக்கையு முடைய வராய் யாவர்க்கும் பயனுதவும் வண்ணம் திருமேனி கொண்டெழுந்தருளு முறைமை கூறப்பட்டது. இதன் கருத்து பிற்காலத்தில் கந்தர் கலிவெண்பாவில் குமரகுரு பர அடிகளால் நன்கு எடுத்தாளப்பட்டது. மூன்றாவது படைவீடு திருவாவினன்குடி. இது பழனி மலையின் அடி வாரத்தில் உள்ளது. இதனுட் பலவகை அடியவர் சிறப்பும் முருகனை வழிபடும் மும்மூர்த்திகளினியல்பும் விளக்கப் பட்டன. நான்காவது திருவேரகம். இது இப்பொழுது கும்பகோணத்திற் கருகேயுள்ள சுவாமிமலை யென்ப. இங்கே சிவபெருமானுக்கு முருகக்கடவுள் பிரணவப் பொருள் உரைத்ததாகப் புராணங் கூறும். இங்கே சஅ ஆண்டுவரை இல்லறம் புகாது நெறிநின்ற அந்தணர் ஈர உடையை ஈரம்புலரும்படி உடுத்திக்கொண்டு ஆறெழுத்து

மறைமொழியை ஓதி வழிபடுமுறை கூறப்பட்டது. ஐந்தாவது படைவீடு ஓரிடமாகத் தெரியவில்லை. குறிஞ்சிநில முழுவதும் முருகனுக்கு உரியதாகலின், அஃது அனைத்துமே ஒருபடைவீடாகக் கொள்ளப்பட்டது. இதனுட் குன்றக்குறவரது தொண்டகப்பறை முழக்கம் கூறப்பட்டது. பழமுதிர்சோலை யென்பது அழகர் கோயிலென்று சிலரும், பழனி என்று சிலருங் கூறுகின்றார்கள். இப்பகுதியுள் முருகனை வழிபடுமிடங்கள் பலவுஞ் சுட்டப்பட்டன. கடவுளில்லை யென்பார் அஞ்சும்படி முருகப்பிரான் வெளிப்பட்டருளுந் திறன் கூறப்பட்டது.

இது சமய நூலாகக் கருதப்பட்டு நாடோறும் பயன் விழைவோராற் பாராயணம் பண்ணப்பட்டு வருகின்றது.

இரண்டாவது, பொருநராற்றுப்படை யென்பது. போர்க்களம், ஏர்க்களம் முதலியவற்றைப் பாடும் ஒருவகைப் பாவலர்களாகிய பொருநருள் பரிசில் பெற்றானொருவன் பரிசில் பெறக்கருதிய ஒருவனைச் சோழன் கரிகால்வளவனிடத்தே செல்லும் முறை கற்பிப்பதாக முடத்தாமக் கண்ணியாராற் பாடப்பட்டது.

மூன்றாவது சிறுபாணாற்றுப்படை. இது பெரும்பாணாற்றுப்படையோ டொத்த சிறிய நூலாகக் கொண்டாடப்படும். இது 269 அடிகளையுடையது. ஓய்மானாட்டு நல்லியக்கோடன் என்னுங் குறுநில மன்னனைச் சிறப்பித்து இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் பாடியது. இடைக்கழி நாடென்பது சென்னைக்குத் தென்மேற்கிலுள்ள ஒரு சிறு நாடென்று தெரிகிறது. நல்லூர் என்பது ஆசிரியர் ஊர். நத்தனாரென்பது இயற்பெயர்.

நான்காவது பெரும் பாணாற்றுப்படை. இது தொண்டைமானிளந்திரையனைக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பாடியது. வெண்வேற்கிள்ளி என்பவ

னுக்குப் பீலிவளை என்னும் நாககன்னிகையிடம் பிறந்த புதல்வன் இளந்திரையன்.

முல்லைப்பாட்டு

ஐந்தாவது முல்லைப்பாட்டு: இது போரின் பொருட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் மீளுமளவுந் தலைவி யாற்றியிருந்தமையும், அவன் மீண்டதைக் கண்டு தோழி முதலிய வாயில்கள் மொழிந்தவற்றையுந் தெரிவிப்பது. இது காவிரிப்பூம் பட்டினம் பொன்வணிகர் மகனார் நப்பூதனார் பாடியது. இதுவே பத்துப்பாட்டில் மிகச் சுருங்கிய அளவை யுடையது; ௱௩-அடியுடையது. முகிலுக்குத் திருமாலை யுவமித்தல் இதனுட் காணப்படுகின்றது. மழை பொழிந்த மாலைப் பொழுதின்கண் தலைவன் வருவதைப் பற்றி நல்லவுரை கிடைக்கின்றதா வென்று பார்த்து நல்லுரை பெற்றதும், அதனைக் கூறியவிடத்துந் தலைவி கண்ணீரோடிருந்ததும், பாசறையின் தலைவனது இயல்பும் யவனர் முதலியோர் மெய்ப்பை யணிந்து காவல் காத்த செய்கையும், தலைவன் மீண்டகாலை முல்லை நிலம் வளமாக இருந்தலையும், மான்கள் தம் பிணையோடு திரிவதையுங் கண்டு தலைவியைக் காணும் வேட்கையால் குதிரையை விரைந்தோட்டி மீண்டதையும் ஆசிரியர் செவ்விதின் நவின்றனர். இதனுள் யவனர் விளக்குத் தூக்கிச் செல்லுதலும், வாயாற் பேசாது கையாற் குறிகள் காட்டுஞ் சட்டையிட்ட மிலேச்சர் பள்ளிகொள்ளுமிடத்தைக் காவல் காத்தலும், பாவைவிளக்கு எழுநிலை மாடம் என்பவைகளும் ஆயத்தக்கன.

மதுரைக்காஞ்சி

ஆறாவது மதுரைக்காஞ்சி: இது தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு

மாங்குடி மருதனர் நிலையாமையை யறிவுறுத்தி வீடுபேற்றை நாடுவிக்குங் கருத்துடன் பாடியது. இது பத்துப்பாட்டு எல்லாவற்றிலும் அளவாற் பெரியது. எருஉ-அடிகளை யுடையது. இதனுட் பாண்டியனது முன்னோர்களுடைய பெருமை கூறுமிடத்து இராவணனை இசையில் வென்ற அகத்தியரைப் பொதியமலையிலுள்ள தொன்முது கடவுளென்றும், அவர்க்குப் பின்வைத்து எண்ணப்படும் மேன்மை பாண்டியனுக்கு இருப்பதாகவும் கூறினர். அவன் சேர சோழரையும் வேளிர் பலரையுஞ் செருவில் வென்றதுங் கூறப்பட்டது. வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனது பெருமையும், இமயமுங் குமரியுமாகிய தமிழ் நாட்டு எல்லைகளும், பண்டியன் பாணர்க்குக் களிறு, பெற்றமரை முதலியன கொடுத்ததும், அவன் கொற்கைக்குத் தலைவனென்பதும், தென் பரதவரைப் போரில் வென்றவனென்பதும், பகைவரை வென்று நாட்டை யழித்த அவனது வெற்றியும், "அரசியல் பிழையா தறநெறி காட்டிப் பெரியோர் சென்ற வடிவழிப் பிழையாது குடமுதற்றோன்றிய தொன்று தொழுகு பிறையின் வழிவழி சிறக்க" வென்றும், விண்ணவ ருலகத்தை அமிழ்தத்தோடு பெறுவதாயிருந்தாலும் பொய்புகலாத நெறியில் நிற்பவனென்றும், இவ்வுலகமும் விண்ணுலகமுந் திரண்டு வந்தாலும் பகைவர்க் கஞ்சாத ஆண்மை யுடையவனென்றும், பழிநீக்கி ஈதலை மேற்கொண்டு இசை விரும்புகின்றவன் எனவுங் கூறி, உலகப் பொருள்களின் நிலையாமை யுணர்த்தி நிலைபெற்ற பரம்பொருளை நாடவேண்டுமென்றுங் குறிப்பித்தார் ஆசிரியர். எத்தெய்வத்துஞ் சிவபெருமான் முதற்கடவு ளென்பது,

"நீரு நிலனுந் தீயும் வளியு
மாக விசும்போ டைந்துட னியற்றிய

மழுவா ணெடியோன் றலைவ னாக
மாசற விளங்கிய யாக்கையர் சூழ்சுடர்
வாடாப் பூவி னிமையா நாட்டத்து
நாற்ற வுணவி னுருகெழு பெரியோர்க்கு
மாற்றரு மரபி னுயர்பலி கொடுமா"

என்றமையால் விளங்கும்.

அந்தண ரிருக்கை, காவிதிப் பட்டம் பெற்ற வேளாளரிருக்கை, வணிக ரிருக்கை, அமைச்ச ரொழிந்த நாற்பெருங் குழுவின ரிருக்கை, தொழிலாளரிருக்கை, கடைத்தெரு, தெருக்களின் சிறப்பு முதலிய யாவும், அரசாங்கத்துக்குரிய பலவகைக் குழுவின ரியல்பும் மிகவும் இனிய முறையிற் புனைந்துரைக்கப்பட்டன. முதுகுடுமி பல யாகங்கள் செய்ததும், அவன் சங்கப் புலவரைப் பாதுகாத்து அவர்களால் மேலாகிய தத்துவக் கொள்கையை அறிந்த சிறப்பும் நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியனது பெருமையும் எடுத்துக்கூறி, அவர்களைப்போலப் பாண்டியன் வாழவேண்டு மென்று அவர் வாழ்த்தினார். சங்க மென்பதைத் தனித் தமிழ்ச் சொல்லால் இனிது விளக்கியுள்ளார். தொல்லாணை நல்லாசிரியர் 'புணர்கூட்டுண்ட புகழ்சால் சிறப்பின் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் போல' என்றது காண்க. பாண்டியன் மரபில் வந்த மாறன் முதலிய குறுநில மன்னர் நெடுஞ்செழியனுக்குத் துணைவராக அவனைப் போற்றி நின்றனரென்று இதனுட் காணப்படுகின்றது.

மாங்குடி மருதனாரின் சிறப்பு நெடுஞ்செழியன் கூறிய புறப்பாட்டினால் விளங்குதல் காண்க.

"ஓங்கிய சிறப்பி னுயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் றலைவ னாக
வுலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைக வென்னிலவரை"—புறம் 72.

இவருடைய செய்யுள் குறுந்தொகையிலும் ஒன்று வந்துள்ளது.

நெடுநல்வாடை

ஏழாவது நெடுநல்வாடை: இது இலவந்திகை நன்மாறன் தலைவிக்குப் போரின் பொருட்டுச் சென்ற அரசனது பிரிவாலுளதாகிய வருத்தம் நீங்கும் பொருட்டு அவன் விரைவில் வருவானென்று கொற்றவை பரவும் பெண்மணி கூறியதாக நக்கீரனாரால் செய்யப்பட்டது. இதன்கட் கூறப்பட்ட பிரிவு கூதிர் காலத்தில் நிகழ்ந்தது. அரசர்க்கு நயந்தருவதாய்த் தலைவிக்கு நெடியதாய்த் தோன்றும் வாடைக்கால மாதலின், நெடுநல்வாடை என்ற பெயர் இந்நூலுக்கு வந்தது. கூதிர் காலத்தில் மழைத்துளிகள் மாறுதிருப்பவும் அதனைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது உடல் வலிமிக்க நகர் காவலராகிய மிலேச்ச ரென்பார் தமக்கு வேண்டிய இடத்திலே திரிவதும் இருப்பு விளக்கேற்றி நெல்லும் மலருந்தூவி இல்லுறை தெய்வத்தைக் கடைத்தெருவினர் வணங்குவதும், யவனருடைய ஓவிய வேலை யமைந்த பாவை விளக்குகள் பலவிடங்களில் ஏற்றப்பட்டிருப்பதும், பிரிவாற்றாமையால் வருந்திய தலைவி இருக்கு மியல்பும் திங்களோடு உரோகிணி பிரியா திருப்பதுபோலத் தாமுந் தலைவரோடு பிரியா திருக்கப் பெற்றிலோமே யென்ற நினைவால் தலைவி வாடுதலும், தலைவன பாசறையிலிருந்த நிலையும், பாசறைத் தொழில் விரைவில் முடிவதாக வென்று கொற்றவையைப் பரவுவதும் இப்பாட்டின் முடிவில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

குறிஞ்சிப்பாட்டு

எட்டாவது குறிஞ்சிப்பாட்டு: இது தோழி செவிலிக்குத் தலைவியின் இயல்பு கூறி அறத்தொடு நிற்கும்

கூற்றுகக் கபிலர் பாடியது. இஃது ஆரிய மன்னன் பிரக தத்தனுக்குத் தமிழ் நயம் உணர்த்துங் கருத்தால் அவர் பாடியது. இதனுள் தலைவனுந் தலைவியுந் தாமாகவே செய்யும் மணவியல்பும், பிரிந்த காதலன் வாரானாயினும் இறக்குந் துணையுந் துயரத்தைப் பொறுத்திருந்து மறு பிறப்பினும் அக்கூட்டத்தைக் கருதுந் தலைவி யியல்பும், தினைப்புனத்திற் கிளியோட்டு முறையும், மின்னல் மின்னுவது முருகவேளின் வேல்போல்வதும், குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய பலவகைப் பூக்களின் பெருக்கமும், பூக்களாலுந் தளிர்களாலும் மகளிர் அழகு செய்துகொள்ளு முறையும், குறிஞ்சி நிலத்துத் தலைவன் ஆபத்தோடு நின்ற தலைவியைக் கண்டு வினவியதும், வேட்டை நாய்களை அவன் ஓட்டியதும், ஓடும் நீரிற் குதித்துக் கால் தளர்ந்த காலை தலைவன் தலைவியைப் பாதுகாத்ததும், களவொழுக்கம் நிகழ்ந்ததும், குறிஞ்சிக் கடவுளாகிய முருகனை வாழ்த்தி வஞ்சினம் உரைத்ததும், மாலைக்கால இயல்பும்வரைவுகருதித் தலைவன் வாராமைப்பற்றித் தலைவி வருந்தியதுங் கூறப்பட்டன.

பட்டினப்பாலை

ஒன்பதாவது பட்டினப்பாலை: இதனைக் கரிகால் வளவன்மீது கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் என்னும் புலவர் பாடிப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசு பெற்றார்.

மலைபடுகடாம்

பத்தாவது மலைபடுகடாம்: இது இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றூர் பெருங்கௌசிகனார் என்பவர் பல் குன்றக் கோட்டத்துச் செங்கண்மாத்துவேள் நன்னன் சேய் நன்னனைப் பாடியது.

(௩) முத்தொள்ளாயிரம்

சங்ககாலத்து நூல்களுட் பல மறைந்துவிட்டன. சிலவற்றில் ஒரு பகுதியே கிடைக்கின்றது. தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரது படை, கொடி, புகழ், வீரம், நாடு, நகர், திறை முதலியவற்றைப் பற்றிய மூன்று தொள்ளாயிரம் அல்லது இரண்டாயிரத்து எழுநூறு வெண்பாக்களுடைய முத்தொள்ளாயிர மென்னு நூலில் நூற்றைந்து பாடல்களே கிடைத்துள்ளன. அவை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரால் வெளியிடப்பட்டன. அந்நூல் இயற்றினார் யாரென்பதும், எக்காலத்தவ ரென்பதுந் தெளிவாக விளங்கவில்லை. அது சேரமான் மாவெண்கோ இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி, உக்கிரப் பெருவழுதி முதலிய மூவேந்தரும் ஒத்து வாழ்ந்த காலையில் இயற்றப்பெற்றிருக்கலாம். அதன் செய்யுட்கள் எடுத்துக் காட்டாகப் பல உரைகளில் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன. இதனுள் இன்பப் பாடல்களும் வந்துள்ளன.

> 'திறந்திடுமின் றீயவை பிற்காண்டு மாத
> ரிறந்து படிற்பெரிதா மேதம்—உறந்தையர்கோன்
> தண்ணார மார்பன் றமிழர் பெருமானைக்
> கண்ணாரக் காணக் கதவு.'

இச்செய்யுளுள், சோழமன்னன் தமிழர் பெருமானென விளிக்கப்பட்டது காண்க. இந் நூலாசிரியர் சைவரென்பது கடவுள் வாழ்த்தா னினிது விளங்கும். அவர் குமரவேள்பாற் பேரன்புடைய ரென்பது,

> "மடங்கா மயிலூர்தி மைந்தனை நாளுங்
> கடம்பப்பூக் கொண்டேத்தி யற்றாற்—றொடங்கமரு
> ணின்றிலங்கு வென்றி நிறைகதிர்வேன் மாறனை
> யின்றமிழால் யாம்பாடும் பாட்டு."

என்பதால் விளங்கும்.

இந்நூலில் சேர அரசனை, முசிரியார் கோமான் என்றமையால், முசிரி யென்னுந் துறைமுகப்பட்டினச் சிறப்புக் குறித்தவாறும். அதில்,

“வேரறுகை பம்பிச் சுரைபடர்ந்து வேளைபூத்
தூரறிய லாகா கிடந்தவே—போரின்
முகையவிழ்தார்க் கோதை முசிரியார் கோமான்
நகையிலைவேல் காய்த்தினார் நாடு”

என்றது காண்க.

(ச) சிலப்பதிகாரம்

கடைச்சங்கத்தார் காலத்திலே இயற்றப்பட்ட பெருந் தொடர்நிலைச்செய்யுள் மிகச்சிலவே. அவற்றுள் மிகச் சிறந்தது முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகார மென்பது. இது சேர அரசன் செங்குட்டுவனது தம்பி துறவு பூண்டிருந்தவராகிய இளங்கோவடிகள் என்பாரால் இயற்றப்பட்டது. சிலப்பதிகாரக் கதையின் தலைவியாகிய கண்ணகி, இறந்த தன் கணவனோடு விண்ணிற் சென்ற காட்சியைக் கண்ட குன்றக்குறவர் இளங்கோவடிகட்கு அதனை உணர்த்த அவரோடு உடனிருந்த மதுரைக் கூல வாணிகன் சாத்தனார் கண்ணகியால் மதுரைப்பதி தீப் பட்டதைத் தாம்நேரில் அறிந்ததாகச் சொல்லிக் கண்ணகி கதையின் நீதியை உலகத்திற்கு விளக்கும்பொருட்டு ஒரு பெருங் காப்பியம் நாட்ட வேண்டுமென்று இளங்கோ வடிகளை வேண்டிக்கொள்ள அவ்வடிகள் சேர சோழ பாண்டியர்கள் மூவர்க்கும் பொதுவாகிய இக்கதையை முத்தமிழ் நயங்களும் விளங்க இயற்றியுள்ளார். கண்ணகி யின் சிலம்பு காரணமாக இதன் முடிவு ஏற்பட்டதாகலின் இதற்குச் சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயர் அமைக்கப் பட்டது.

சிலப்பதிகாரத்தின், நோக்கமாவது "அரைசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற் றுவதூஉம், உரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோர் ஏத்தலும், ஊழ்வினை உருத்து வந்தூட்டு மென்பதும்" ஆம்.

சிலப்பதிகாரத்தாற் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் கைத் தொழிற் சிறப்பு வெளியாகின்றது.

"நூலினும் மயிரினும் நுழைநுண் பட்டினும்
பால்வகை தெரியாப் பன்னூ றடுக்கத்து
நறுமடி செறிந்த அறுவை வீதியும்."

அதனுட் பேசப்படுதல் காண்க.

உலோகத் தொழிலாளர், பல்வகை அணி அமைப்போர், ஓவியத் தொழிலாளர், தையல் வல்லுநர், மணிப் பரிசோதகர், கிடைச்சு வேலைக்காரர், வளையற்காரர் முதலிய பல்வகைத் தொழிலாளிகள் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர்.

மோதிரம், பீலி, பாடகம், சதங்கை, முத்துக்கோவைகள், ஆடகம், பொன் வளையல், சங்க வளையல், பவழ வளையல், பொற்சங்கிலி வைரமும், இந்திர நீலமும் பதித்த காதணி, பலவகை வாசனைப் பொருள்கள், மாடமாளிகைகள், கலங்கரை விளக்கம், தேவர் கோட்டங்கள் முதலியன கேட்கப்படுகின்றன. சிலப்பதிகாரத்தின் காலம் கயவாகு காலத்தில் வைத்துத் தெளியப்படும்.

செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கோயில்கட்டித் திருவிழா நடத்தியபோது அக்காலத்தி லிலங்கையில் ஆண்ட கயவாகு மன்னன் அவ்விழாவிற்கு வந்ததாகச் சிலப்பதிகாரங் கூறுகின்றது. மகாவம்சமென்னும் புத்த சரித்திரப்படி கயவாகுவின் காலம் (171-193 A. D.) ஆகும்.

செங்குட்டுவனுக்கு நண்பராயிருந்த நூற்றுவர் கன்னர் என்பார் அப்பெயருடைய வடநாட்டு அரச குடும்பத்

தில் வந்த 23-மன்னனாகிய கௌதமபுத்திர யக்ஞஸ்ரீ என்பவனாவ னென்று ஆராய்ச்சியால் புலனாகின்றது. அவன் காலம் கி. பி. 166-க்கு மேலாகும். கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டினிறுதியில் சிமுகன் என்னும் மன்னன் மோரிய அரசர் ஒழிந்த பின்னர் சதகர்ணி என்னும் அரச குடும்பத்தை நிலைநாட்டினா னென்றும், அக்குடும்ப அரசர் ஐந்து நூற்றாண்டு அரசாண்டன ரென்றும் ஆசிரியர் இரேப்சன் தமது பழைய இந்தியா என்னும் சரித நூலிற் கூறியுள்ளார்.

இது புகார்க்காண்டம், மதுரைக்காண்டம், வஞ்சிக் காண்டம் என்னும் மூன்று பகுதிகளையுடையது. கதையின் தலைவனுந் தலைவியும் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்தவிடம் புகார் என்னும் காவிரிப்பூம்பட்டினம். அது சோழநாட்டி லுள்ளது. கோவலன் சிலம்பு விற்கப்போய்க் கொலை யுண்ட இடம் மதுரை. இது பாண்டிய நாட்டுத் தலைநகர். மதுரையைத் தீப்படுத்திய பின்னர் கண்ணகி சென்று தன் கணவனோடு விண்ணுலகஞ் சென்றவிடம் சேர நாட் டின் மலைப்பகுதி. அந்நாட்டின் தலைநகராகிய வஞ்சியின் கண்ணே கண்ணகிக்குச் சேரன் செங்குட்டுவனால் கோயில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே, இக் காவியம் மூன்று நாட்டிற்கும் மூவேந்தர்க்கும் உரிய தாகும். இது முத்தமிழ்க் காவியமாயும், நால்வகை உறுதிப் பொருளை யுணர்த்துவதாயும் இருத்தலால் இதற் குரிய பெருமை மற்றக் காவியங்களுக்கில்லை. இது முப்பது காதைகளையுடையது. காதை யென்பது கதை கூறும்பாட்டு.

முதலாவது புகார்க்காண்டம் பத்துப் பகுதிகளை யுடையது. முதற்பகுதியாகிய மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில் திங்கள், ஞாயிறு, மாமழை, புகார் என்பவற்றின் வாழ்த்

துக் கூறியபின், புகார் நகரத்தே வதிந்த மாநாய்கன் மகள் கண்ணகி என்பவளுக்கும், பெருங்குடி யென்னும் வணிக மரபினைச் சார்ந்த மாசாத்துவான் மகன் கோவலனுக்கும் மணம் நடந்தது கூறப்பட்டது. இதனுட் பொதியம் இமயம் என்னும் இருமலையின் சிறப்புந் தலைவன் தலைவி யர்க்கு மணஞ் செய்கின்ற காலத்து ஆண்டு முறையே பதினாறு பன்னிரண்டு என்பதும், பெண்மகள் அழகிற் குத் திருமகளையுங் கற்பிற்கு அருந்ததியையும், ஆண்மகன் அழகிற்குச் செவ்வேளையும் உவமை கூறும் வழக்கமும் அக்காலத்து மணச்சடங்கின் இயல்புங் காணப்படும்.

இரண்டாவது காதையில் கோவலனுங் கண்ணகியும் இல்லறம் நடத்தியது கூறுமுகத்தால், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் வளமும், இருவரது இன்ப வாழ்க்கையின் சிறப்பும், தலைவியைக் கோவலன் அன்பு பாராட்டுந் திறனும், அறவழி நிற்பார்க்கும் இல்வாழ்க்கை பயன்பட வேண்டுமென்பதும் விளக்கப்பட்டன.

மூன்றாவது அரங்கேற்று காதையில் அரசனது அவைக்களத்தே மாதவி யென்னும் பொது மடந்தை மன்னற்குத் தன் ஆடல் பாடல் அழகுகளைக் காட்டிப் பரிசு பெற்றதைக் கூறுமுகத்தால், நாடகவியல் பனைத்தும் வகுத்தோதப்பட்டது. அவைக்கண் நாட்டியம் நடப்ப தற்கு முன் தலைக்கோலென்பதை இந்திரன் மகனைக்கருதி யானைமேலேற்றி அதனை ஊர்கோலம் செய்வித்தல் அக் காலத்து வழக்கமென்று தோன்றுகிறது. மாதவி யென் பாள் சோழ மன்னன் அவையில் தன் நாட்டியத்தைச் செவ்வையாக அரங்கேற்றி ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சு பொன் பெறும் மாலை ஒன்று பரிசாகப் பெற்றனள் என்றும், அத்துணைப் பொன் கொடுத்து அதனை வாங்கும் ஆடவனைத் தான் மணத்தல் கருதி மாதவி, அதனைக்

கூனி யொருத்தியிடங் கொடுத்தா ளென்றும், அவ்வளவு பொன் கொடுத்துக் கோவலன் அதை வாங்கி மாதவியோடு கலந்து இன்பந் துய்த்து அவளை நீங்கா நிலையை யடைந்தன னென்றும் கூறப்பட்டது.

நான்காவது காதையுள் அந்திமாலைச் சிறப்புக் கூறுமிடத்துக் கண்ணகியைப் போலப் பிரிவுற்றூர்க்கு அது துயரம் விளைத்தலும், கோவலன் மாதவி யென்னுங் காதலர்க்கு மகிழ்ச்சி யளித்தலும் விளக்கப்பட்டன.

ஐந்தாவது காதையுள் இந்திர விழவின் சிறப்புக் கூறுமிடத்துக் காவிரிப்பூம் பட்டணத்திலுள்ள பலவகைத் தொழிலாளர்களுடைய தெருக்களும் வீடுகளும் இத்தகைய வென்பதும், கரிகால்வளவன் இமயம் வரை படையெடுத்துச் சென்றகாலை அவன் வச்சிரம், மகதம், அவந்தி முதலிய வடநாட்டு மன்னரிடம் பெற்ற பரிசுகள் இன்ன வென்பதும், இலஞ்சிமன்றம், வெள்ளிடை முதலிய பல மன்றங்களின் சிறப்பும் பிறவா யாக்கைப் பெரியோனாகிய சிவபெருமான் கோயிலும், ஆறுமுகச் செவ்வேள் அணிதிகழ் கோயிலும், கண்ணன், பலதேவன் இந்திரன் முதலியோர் கோயில்களும் அக்காலத்துச் சிறந்து விளங்கின என்பதுங் கூறப்பட்டன.

ஆறாவது கடலாடுகாதையில் இந்திரவிழவு இருபத்தெட்டு நாள் நடந்தபின்னர், நகரத்தார் கடலாடச் செல்லும் வழக்கமும், மாயோன் முதலிய பலவகைத் தேவர்களின் கூத்து வகைகளும், மாதவியின் பலவகை அணிகளும், பல்வகைப் பண்டங்கள் விற்கும் வணிகர் செயலும், யவனர் முதலிய பலவகை அயல்நாட்டு மக்களின் வணிகமும், பலவகை விளக்குகளின் சிறப்புங் காணப்படும். மேலும் இதில் கோவலன் கோவேறு கழுதையிலும்

மாதவி கொல்லாப் பாண்டியிலுங் கடற்கரை சென்று புன்னை நீழற்கீழ் புதுமணல் பரப்பிய இடத்தே இருவரும் இருந்தனர் என்பது கூறப்பட்டது.

ஏழாவது காதையில், "கோவலன் காவிரியைப் பற்றியும் கடற்கரையைப் பற்றியும், வேறு மகளிரை விரும்பும் உள்ளத்தினன்போலப் பல வரிப்பாட்டுக்களைப் பாடினன். பின்னர் மாதவியும் அங்ஙனமே கோவலன் மேல் அன்பிலளாய் வேறொரு குறிப்புடையாள் போலச் சில வரிப்பாடல்களைப் பாடினள். உடனே கோவலன் மாதவி பொய்ம்மை மிக்க மாயத்தாள் என்று கருதி அவளைக் கைவிட்டுப் பிரிந்து சென்றான்" என்பது கூறப் பட்டுள்ளது. இக் காதையுட் பலவகை இசைப்பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.

எட்டாவது வேனிற்காதையுள் தமிழ்நாட்டெல்லையும், இளவேனிற் காலத்துக்குரிய காமன் சிறப்பும், பிரிந்தவர்களது துயரும், மாதவி விடுத்த தூதினைப் பொருட் படுத்தாது கோவலன் அவளை இகழ்ந்த செய்தியைக் கேட்டு அவள் வருந்தியதும் கூறப்பட்டன.

ஒன்பதாவது கனாத்திற முரைத்த காதையில், கண்ணகியின் பாங்கியாகிய தேவந்தி யென்பாள் கண்ட கனவு முதற்கட் கூறப்பட்டது. பின்னர், கோவலன் கண்ணகிபாற் சென்று, மாதவியின்பொருட்டுத் தன் முன்னோர் பொருட்குவையைத் தொலைத்ததைக் கூறி மனம் நொந்த காலை, இன்னும் மாதவிக்குச் கொடுக்கப் பொருள் வேண்டுமென்று கருதியதாக வெண்ணிய கண்ணகி, 'இன்னும் என் சிலம்புகள் இரண்டுள்ளன. அவற்றைக் கொள்க' என்று கோவலனுக்கு உரைப்ப, அவன் ஒரு சிலம்பினை மதுரைக்குச் சென்று விற்றுப்

பொருளீட்டி மீளுங் கருத்துடையே னென்று தெரிவித்து, அவளையும் உடனழைப்ப, அவளும் உடன் செல்லுதற்கு இசைந்தா ளென்பது தெரிவிக்கப்பட்டது.

பத்தாவது காதையுள், சித்திரைத்திங்கள் சோதி நாள் விடியற்காலம் மதி மறைந்து இருள் நிறைந்த பொழுதிற் புறப்பட்டுப் பல்வகைக் கோட்டங்களையுந் தொழுது போந்து ஒரு காதம் வழி சென்றவுடன், வழி நடப்பால் வருந்திய கண்ணகி மதுரை மூதூர் யாதென்று புன்சிரிப்புடன் வினவினாள். கோவலன் மதுரை ஆறைங் காத வழியுள்ளது என்று சொன்னான். பின்னர் இருவருங் கவுந்தியடிகள் இருக்கின்ற பள்ளிக்குச் சென்று அவரை வணங்கவும், அவர் நீங்கள் உங்கள் உயர் நிலையை நீத்து யாண்டுச் செல்கின்றீ ரென வினவ, பொருளீட்டுதற் பொருட்டுமதுரைக்குச் செல்வதாகக் கோவலன் கூறினன். கண்ணகி சீரடிக்குப் பருக்கைக் கற்கள் துன்பஞ் செய்யு மென்று உணர்த்தியும் இருவருந் தாம் மேற் செல்லுதலை யொழியா ரென்று கண்ட கவுந்தியடிகள் தாமும் அவரோடு உடன்செல்வதாகப் புறப்பட்டனர். வழியின் கடுமை யெல்லாங் கவுந்தியடிகள் அவர்கட்கு விலக்கித் தக்க துணையாகத் திகழ்ந்தனர். இப்பகுதியுள் வழியனைத்து மிக விளக்கமாகத் தெரிக்கப்பட்டது. அருகக் கடவுளது சிறப்பும் மிக விரிவாக இதனுட் கூறப்பட்டுள்ளது. காவிரிக் கரையிலுள்ள ஒரு பொழிலுள், கண்ணகியுங் கோவலனுந் தங்கியபோது அவர்களை இகழ்ந்துரைத்த ஒரு பரத்தையையும் அவள் காதலனையும் நரியாகும்படி கவுந்தியடிகள் ஆணையிட்டனர். கோவலன் கண்ணகியென்பாருடைய வேண்டுகோளால் அவர்கட்குச் 'சாபம்' ஓராண்டில் நீங்கும்படி கவுந்தியடிகள் பணித்தார். இதனோடு புகார் காண்டம் முடிகின்றது.

இதற்கடுத்தது மதுரைக் காண்டம். இக்காண்டத்துள் கக-முதல் உரு-வரையுள்ள காதைகள் அடங்கும்.

குமரிக்குத் தெற்கேயுள்ள தமிழ் நாட்டைக் கடல் கொண்ட செய்தியும், பாண்டிய மன்னரின் பெருமையும், கோவலனுக்குந் தென்னாடு முழுதுஞ் சுற்றிவந்த ஒரு மறையாளனுக்கும் நடந்த உரையாடலும், அவன் இட்ட சித்தி, பவகாரணி, புண்ணிய சிரவண மென்னும் நீர்த்துறை முதலியவற்றின் பெருமை யுரைத்தலும், பின்னர்க் கவுந்தியடிகளோடு கோவலனுங் கண்ணகியும் ஒரு பொய்கையை யடைந்தகாலை, காட்டுத் தெய்வமொன்று மாதவியின் தோழியாகிய வசந்தமாலையின் வடிவங்கொண்டு கோவலன் முன்னே தோன்ற, கவுந்தியடிகளின் போதனையால் உண்மை யுணர்ந்து மந்திரத்தால் அதை விலக்கியதும், பின்பு அவர்கள் ஐயைக் கோட்ட மடைந்ததும் பதினோராவது காடுகாண் காதையிற் கூறப்பட்டது.

பன்னிரண்டாவது பகுதியுள் ஐயை கோயிலில் மறக்குடியிற் பிறந்த சாலினி யொருத்தி மிக முழக்கத்தோடு ஆடிக்கூறிய பாடல்களும், கண்ணகியை அவள் புகழ்ந்துரைத்ததும் பிறவுங் காணப்படும்.

பதின்மூன்றாவது காதையுள், வசந்தமாலை வாயிலாக மாதவி கோவலனுக்குத் தன்னுடைய கூந்தலை மண்ணிற்றொட்டுப் பொறித்த முத்திரையிட்ட முடங்கலை அனுப்பியதும், அதனுட் கோவலனடிக்கு வணக்கங் கூறிப் பெற்றோர்களது சொல்லையுங் கடந்து குலப்பிறப்பாட்டியாகிய கண்ணகியோடு இரவின்கண் ஊரை விட்டுப் போனதின் ஏது என்னவென்று கருதித் தன் நெஞ்சந் துன்பத்திலழுந்துவதாகவும், கோவலன் தன் புகழ்க்கு ஒரு குறைவில்லாது நடந்துகொள்ள வேண்டியதென்று மாதவி

குறிப்பித்ததும், அம்முடங்கலுட் கண்டு மாதவியால் யாதுந் தீங்கில்லை யென்றுந் தன்னாற் செய்யப்பட்ட செய்கையே பிரிவிற்கு ஏதுவாயிற்றென்றும் கோவலன் உணர்ந்தன னென்பதும் அறியக் கிடக்கின்றன.

பின்னர் இருவரும் மதுரை சென்று இடைக்குடியுள் தமக்கோரிடம் பெற்றுத் தங்கியதும், மதுரையின் பல் வகைப் பகுதியின் வனப்பும், பதின்மூன்று பதினான்கு பதினைந்தாங் காதைகளிற் கூறப்பட்டன.

பின்னர்க் கொலைக்களக் காதையுள், ஆய்ச்சியர் கண்ணகிக்குச் சமையல் செய்தற்கு வேண்டிய பொருள் களை உதவியதும், கண்ணகி சமைத்துக் கணவனுக்கு உணவு அளித்ததும், உணவருந்தி அடைக்காய் தின்னும் பொழுது அவன் தனது முன் வாழ்க்கையை நினைந்து வருந்தித் தன்னை இகழ்ந்து கண்ணகியைப் புகழ்ந்ததும், அவ ளோடு உடன் புறப்பட்டுக் கண்ணகி வந்ததற்கு ஏதுக் கூறியதும், அவளை நன்மொழிகளாற் சிறப்பித்துச் சிலம் பொன்று பெற்று அதனை மாற்றிக் கொண்டு வருவதாகத் தான் புறப்பட்டதும் மிகவும் இரக்கத்தை விளைவிக்கத் தக்க பகுதிகளாகும்.

சிலம்பு கொண்டு வெளிப் போந்த கோவலன் தனக்கு எதிரே கொல்லேறு ஒன்று வருவது கண்டும் அவன் இடைக்குலத்தைச் சார்ந்தவனல்லனாதலின் அதைத் தீக்குறியென் றுணராது மேற்சென்று கடைத் தெரு சேர்ந்த காலை, நூறு பணியாளர் பின் செல்லச் சட்டையிட்டுப் போந்த பொற்கொல்ல னொருவனிடம் தன் சிலம்பைக் காட்டி விலை மதிக்கும்படி கேட்ட பொழுது, அப் பொற்கொல்லன் அரசன் மனைவியின் பொற்சிலம் பொன்றைத் தான் திருடிக்கொண்டமையை

மறைத்தற் பொருட்டுக் கோவலன் கொணர்ந்த சிலம்பே அரசமாதேவி சிலம்பென்று கூறிக் கோவலனைக் கள்வனாக்கக் கருதினான். அத்தீய கருத்தோடு கோவலனை ஓரிடத்தில் நிறுத்திவிட்டு, அரண்மனைக்குச் சென்று காதலாற் றன் வயமிழந்த அரசனிடம் சிலம்பு திருடிய கள்வனைத் தான் கண்டதாகப் பொற்கொல்லன் கூறிய அளவில், அக்கள்வனைக் கொல்லுவதற்கு இங்கே கொண்டு வருக வென்று சொல்லக் கருதிய அரசன் சிறிது தவறி, அவனைக் கொன்று அச் சிலம்பைக் கொண்டுவருக என்று கட்டளையிட்டான். காவலாளரொடு சென்ற பொற்கொல்லன் கோவலனை அவர்களுக்குக் காட்டிய பொழுது அவனுடைய முகக்குறி முதலியவற்றால் அவன் கள்வன் அல்லன் என்று காவலாளர்கள் சொன்னதைப் பொற்கொல்லன் மறுத்து அவன் கள்வனே என்று வற்புறுத்தியபோது, அவர்களுட் கொலையஞ்சாத வொருவன் விரைந்து சென்று கோவலனை வெட்டி வீழ்த்தினன். அதனோடு கொலைக்களக் காதை முடிகின்றது.

பதினேழாங் காதை: இடையர் குடியிற் சில தீக்குறிகள் கண்ட பெண்டிர் அவற்றிற்குத் தணிவாகக் குரவைக் கூத்தாடினர். ஆய்ச்சியரது இசைப் பாடல்கள் இப்பதினேழாவது பகுதியுட் காணப்படுகின்றன.

பின்னர்க் கோவலன் கொலையுண்ட செய்தியைக் கண்ணகி கேள்விப்பட்டுப் புலம்பியதும், கதிரவனை நோக்கி என் கணவன் கள்வனோ வென்று வினவிய காலை 'நின் கணவன் கள்வனல்லன்; இவ்வூர் தீப்படும்' என்றதோர் ஒலி யெழுந்தது. இது பதினெட்டாவது பகுதியுட் காணப்படுகின்றது.

அதன் பின்னர்க் கண்ணகி எஞ்சிய சிலம்பொன்றைக் கையி லேந்தித் தன் கணவனைக் காணுதற் பொருட்டுப்

புறப்பட்டுப்போய்த் தன் கணவனுடைய உடலைச் சிலர் காட்டக் கண்டு கழிபெருந் துயருற்று,

'உண்பதோர் வினைகாணு விதுவென உரையாரோ
பெண்டிரு முண்டுகொல் பெண்டிரு முண்டுகொல்
கொண்ட கொழுந ருறுகுறை தாங்குறூஉம்
பெண்டிரு முண்டுகொல் பெண்டிரு முண்டுகொல்
சான்றோரு முண்டுகொல் சான்றோரு முண்டுகொல்
ஈன்ற குழவி யெடுத்து வளர்க்குறூஉஞ்
சான்றோரு முண்டுகொல் சான்றோரு முண்டுகொல்
தெய்வமு முண்டுகொல் தெய்வமு முண்டுகொல்
வைவாளிற் றப்பிய மன்னவன் கூடலிற்
றெய்வமு முண்டுகொல் தெய்வமு முண்டுகொல்.
என்றிவை சொல்லி' ஊர்சூழ்வரி, ருo-சுo.

யழுது கணவனது மார்பைத் தழுவிக்கொண்ட காலை, அவன் உயிர்பெற்றெழுந்து நின்று அவள் கண்ணீரை மாற்றி விட்புலஞ் சென்றனன்.

கண்ணகி 'இது என்ன மாயமோ' என்று கருதி அரசனைக் கண்டு இதனைப் பற்றிக்கேட்க வேண்டுமென்று அரசன் அரண்மனை வாயில் அடைந்தனள். தன் வரவை அரசனுக்கு அறிவித்து உட்சென்று, அரசன் யாரென வினவ, அவள் தான் மனுமுறை கண்ட சோழன் மரபில் வந்த அரசர் ஆளும் புகாரென்னும் ஊரினளென்றும், அந்நகரத்து மாசாத்துவான் மகனுய் ஊழ்வினையாற் கொலையுண்ட கோவலன் மனைவி தானென்றுங் கூறினள். கள்வனைக் கொல்லுதல் கடுங்கோ லன்றென்று அரசன் மொழிந்தகாலை அவள் தன் கணவன் கள்வன் அல்லன் என்று குறிப்பித்தற்குத் தன் சிலம்பினுள் வைக்கப் பட்ட மணி மாணிக்கமென்றுள். அரசியின் சிலம்பினுள் அமைக்கப்பட்டது முத்து ஆதலின், கண்ணகி தன் காற் சிலம்பை உடைக்க, அதன் உள்மணி அரசன் வாயில்

தெறித்து விழுந்தது. உடனே அரசன் தான் செய்தது தவறு என்றுணர்ந்து 'பொன்செய் கொல்லன் தன் சொல் கேட்ட யானோ அரசன், யானே கள்வன்' என்று கூறித் தன்னை இகழ்ந்து மயங்கி வீழ்ந்து இறந்தனன். உடனே அரசமாதேவியும் உயிர் துறந்தனள்.

பின்னர் கண்ணகி வஞ்சினங் கூறித் தன் இட முலையைக் கையால் திருகி மும்முறை வலம் வந்து ஊர் மேலெறியத் தீக்கடவுள் அவட்குத் தோன்றி யாரைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டகாலை, 'பார்ப்பார், பசு, பத்தினிப் பெண்டிர், மூத்தோர், குழவி யென இவரைக் கைவிட்டுத் தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்க' என்று கண்ணகி உரைத்தனள். உடனே கூடல் நகர் தீப்பற்றியது. தீப்பற்றிய செய்தி இருபத்திரண்டாவது காதையுட் காணப்படும்.

மதுரைக் கதிபதியாகிய தெய்வம் கண்ணகிமுன் தோன்றிப் பாண்டிய மன்னரின் செங்கோன்மையை யெடுத்துக் கண்ணகிக்குக் கூறிக் கோவலன் வெட்டுண்டதற்கு ஏது சங்கமனென்னும் வணிகனை அவன் முற்பிறப்பிற் பகைவனுடைய ஒற்றனென்று பிடித்து அரசனுக்குக் காட்டிக் கொலை செய்ததும், அச்சங்கமன் மனைவியாகிய நீலி யென்பவள் பதினான்கு நாள் டல விடத்தும் அலைந்து பின்பு ஒரு மலைமேலேறிக் கணவனைச் சேர்தற் பொருட்டு உயிர் விடுங்காலை, 'தனக்குத் துன்பஞ் செய்தோர் இத் துன்பத்திற்கு ஆளாவார்' என்றதும் யென்றுரைத்து, நீ இன்னும் பதினான்கு நாள் சென்று உன் கணவனைச் சேர்வா யென்று பகர்ந்து மறைந்தது. பின்னர்க் கண்ணகி இருத்தலுமில்லாது, நிற்றலுமில்லாது மேற்றிசை வாயிலாகச் சென்று, வைகைக்கரை வழியாக நெடுந்தூரம் போய், மலையேறி ஒரு வேங்கைமா நீழலில் நின்றகாலை, விண்ணிினின் றிழிந்த ஊர்தியில் வந்த கோவ

லனோடு வானுலகம் புகுந்தனள். (அக்காலத்து மதுரையில் அரசாண்ட மன்னன் ஆரியப் படைகடந்த நெடுஞ்செழிய னென்பான்.) இதனோடு மதுரைக் காண்டம் முடிவுற்றது.

இனிக் கடைசி ஏழு காதையும் வஞ்சிக்காண்டமெனப் படும். கண்ணகி கணவனோடு விண் சென்ற காட்சியைக் கண்ட வேட்டுவர் வியந்து குரவைக் கூத்தாடியது உச-வது காதையிற் காணப்படும். அவ்வேடர்கள் சேர மன்னனாகிய செங்குட்டுவனுக்கும் அவன் தம்பியாகிய இளங்கோவடிகட்கும் இச்செய்தியைத் தெரிவித்தார்கள். அவ்வரசன் மலைவளங் காண்பான் தன் தேவியோடு ஆங் குச் சென்றிருந்தான். அக்காலத்தே கண்ணகிக்கு மது ரைத் தெய்வங் கூறியதை நேரிற்கேட்ட சீத்தலைச் சாத்த னார் மதுரைச் செய்தி அனைத்தையும் அவ்வரசனுக் குரைத்தார். அரசன் கண்ணகிக்குக் கோயில் கட்டக் கருதி அவள் வடிவம் செய்தற்குக் கல்கொண்டு வருதற் பொருட்டு இமயம் நோக்கித் தன் சேனையோடு புறப்பட் டான். புறப்படு முன்னர், சிவபெருமானைத் தொழுது அவன் அவரது சேவடி சென்னி மேற்கொண்டன னென்பது கால்கோட் காதையில்,

"தெண்ணீர் கடந்த நெடுஞ்சடைக் கடவுள்
வண்ணச் சேவடி மணிமுடி வைத்தலின்" — (கூச-கூரு)

என்றமையாற் புலனாம்.

பின் அவன் திருமால் 'பிரசாத'த்தை வாங்கித் தோளிற் சாத்திக் கொண்டனனென்பது கூறப்பட்டது. பின்னர் வடநாட்டிற்குச் சென்று நூற்றுவர் கன்னர் என்னும் நட்பரசர்களது உதவியைக் கொண்டு ஓட மேறிக் கங்கையைக் கடந்து கனகன், விசயன், உத்தரன் முதலிய ஆரிய அரசர்களை வென்று இமயத்திற் கொண்ட கல்லைக் கனகன், விசயன் என்னும் ஆரிய அரசர் தலைமே

லேற்றிக் கங்கையை மீண்டுங் கடந்து கங்கைக்குத் தென்கரையில், சேனையோடு தங்கியகாலை, மாடலன் என்னும் மறையவனால் கோவலன் வரலாற்றையும், நெடுஞ்செழியனுக்குப் பின்பு மதுரையில் இளங்கோ வேந்தன் அரசாட்சி செய்ததையும் சேரன் கேள்விப்பட்டான். பின்னர், அவன் வஞ்சி நகரடைந்து மாடலனது நல்லுரை கேட்டுக் கனகவிசயரைத் தாம் வென்றதை இகழ்ந்த சோழ பாண்டிய மன்னர்பால் தான் கொண்ட சினந் தவிர்ந்து, சிறையில் வைத்த அவ் வாரியமன்னரை விடுவித்துக் கண்ணகிக்குக் கோயிலமைத்து நாள்வழிபாடு, சிறப்பு வழிபாடுகள் நடைபெறும்படி ஏற்பாடு செய்தான். இச்செய்தி யெல்லாம் உணர்ந்த கண்ணகியின் பாங்கியாகிய தேவந்தியும், அவள் அடித்தோழியுங் கண்ணகி கோவிலுக்கு வந்து பிரிவாற்றாமையால் வருந்திய போது கண்ணகி செங்குட்டுவனுக்கு வெளிப்பட்டு அவனை வாழ்த்தினாள். இம்மூவருடைய பிறப்பையும் தெய்வத்தின் உதவியால் அறிந்த செங்குட்டுவன், கண்ணகிக்கு நாள் வழிபாடு இயற்றும்படி தேவந்தியை வேண்டிக்கொண்டான். பத்தினிக் கடவுளை வணங்கியகாலை, அங்கு வந்திருந்த ஆரிய அரசரும், மாளவ மன்னனும், இலங்கை அரசனாகிய கயவாகுவுந் தாங்கள் தமது நாட்டிற் செய்யும் பூசையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கண்ணகிபால் குறையிரந்தகாலை, அப்படியே வரந்தந்தேனென்று ஒரு குரலெழுந்ததைக் கேட்டு, எல்லாரும் மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள். பின்னர்ச் செங்குட்டுவன் ஒருவேள்வி யியற்றச் சென்றான். இளங்கோவடிகள் தேவந்திமேற் றோன்றிய கண்ணகியின் வாயிலாகத் தன் வரலாறுகளை உணர்ந்தார். தங்கள் நாடுகளில் வறுமை நீங்கி மழை பொழிதற் பொருட்டுக் கொற்கையிலிருந்த

இளஞ்செழியனென்னும் பாண்டியனும், உறையூரிலிருந்த சோழனாகிய பெருநற்கிள்ளியும், இலங்கைக் கயவாகுவுங் கண்ணகிக்குக் கோயில் கட்டுவித்து நாள் வழிபாடும், விழா முதலியவைகளும் நடத்தினார்கள். இளஞ்செழியன் கண்ணகிக்கு ஆயிரம் பொற்கொல்லரைப் பலியிட்டதாக வரலாற்றிற் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனோடு வஞ்சிக்காண்டம் முடிவு பெற்றது.

---

5. மணிமேகலை

இப்பெருங் காப்பியம் சிலப்பதிகாரத்தோடு தொடர்புடையது. சிலப்பதிகாரங் கேட்ட மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனாரால் இயற்றப்பட்டது. சிலப்பதிகார வரலாற்றுத் தலைவராகிய கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் பிறந்த மணிமேகலை யென்பாளது வரலாற்றைக் கூறுவது. "மணிமேகலை மேலுரைப் பொருண் முற்றிய சிலப்பதிகார முற்றும்" என்றமையால் சிலப்பதிகாரம் முடிவதற்குள் மணிமேகலை இயற்றப்பட்டு முடிந்ததென்னலாம். இது முப்பது காதைகளையுடையது. இதன் பதிகத்துள் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்குக் காவற் றெய்வம் 'சம்பு' என்பவளென்றும், அவ்வேதுவினால் அப்பட்டினத்துக்குச் 'சம்பாபதி' என்று பேர் வந்ததென்றும், காவிரி, 'காந்த' னென்னுஞ் சோழன் வேண்டியபடி அகத்தியர் கமண்டலத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்ததென்றும், அது கடலொடு கலக்குமிடத்தே காவிரிப்பூம் பட்டினம் இருந்ததென்றும், புத்தர் கூறும் உலக அமைப்பு இன்னதென்ற குறிப்பும், மணிமேகலை வரலாற்றுப் பகுதிகளும் இளங்கோவடிகள் கேட்கச் சாத்தனார் கூறியதும் சுட்டப்பட்டது.

அகத்தியர் கட்டளைப்படி தூங்கெயிலெறிந்ததொடித் தோட் செம்பியன் என்னுஞ்சோழன், இந்திரனுக்கு

உஅ-நாள் விழா நடத்துங்கால் இந்திரனை, அவன் அந்நக ரத்தில் உறைதல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதும், அக்காலத்தே அந்நகரத்தே பிறர் அறியாது வேடம் பூண்டுவருந் தேவரும், மக்களுட் சிறந்த சமயவாதிகளும் பலமொழிகள் பேசுவோரும், அரசர்க்குரிய ஐம்பெருங் குழுவும், எண்பேராயமும் ஒருங்குகூடித் திருவிழாவைச் சிறப்பிப்பதும், முசுகுந்தனுக்கு இடர் தீர்த்த அங்காடிப் பூதம், தீயமாக்களைப் புடைத்துண்ணுஞ் சதுக்கப் பூதம் என்பவற்றின் வரலாறும், இந்திரன் முரசினை யானைமே லேற்றி நகர் வலஞ் செய்வித்தலும், மழை பொழிக என் றும் செங்கோல் நிலைபெறுக வென்றும் வாழ்த்துச் செய்தலும், நிறைகுடம், பாவைவிளக்கு, கமுகு, வாழை, கரும்பு, முத்துமாலை முதலியவற்றால் நகரை அணிசெய்த லும், தெருக்களிலும் மன்றங்களிலும் புதுமணல் பரப்பு தலும், சிவபெருமான் கோயில் முதல் சதுக்கப் பூதத்துக் கோயில் ஈறாக எல்லா இடங்களிலுஞ் சிறந்த வழிபாடு இயற்றுதலும், பகைவருந் தம்முட் கலகம் விளையா திருத்தலும் முதற் காதையிற் கூறப்பட்டன.

விழாக் காலத்தே மாதவியும் மணிமேகலையும் தமது ஆடல் பாடல்களால் விழாவினைச் சிறப்பியாமை கண்டு, ஊரார் குறை கூறினும் மணிமேகலை அதனைப் பொருட்படுத்தாது துறவுநிலையே மேற்கொண்டனள். மணிமேகலை பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகியின் மகளாவள் என மாதவி கருதியதும், அறவண அடிகள் பால் ஐவகைச் சீலத்து அமைதி கேட்டு அவள் துறவு பூண்டதும், இரண்டாவது காதையில் வியக்கத்தக்க பகுதிகளாகும்.

சுதமதி யென்னும் பாங்கியோடு மணிமேகலை உவவனஞ் சென்று பூக்கொய்ததும், மணிமேகலையைத்

தொடர்ந்துவந்த உதயகுமரன் கைப்படாவண்ணம் ஒரு பளிக்குமண்டபத்தே மணிமேகலை புகுந்து நின்றதும், யாரிடத்தும் விருப்பங்கொள்ளாத மணிமேகலைக்கு உதய குமரனைக் கண்டபோது விழைவு தோன்றியதும், சுதமதி உதயகுமரனுக்கு மணிமேகலையின் துறவியல்பினைக் கூறி, யாக்கை நிலையாமையை அறிவுறுத்தியதும் ௩, ச-வது காதையுட் காணப்படும்.

> " வினையின் வந்தது வினைக்குவிளை வாயது
> புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது
> மூப்புவிளி வுடையது தீப்பிணி யிருக்கை
> பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம்
> புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை
> யவலக் கவலை கையா றழுங்க
> றவலா வுள்ளந் தன்பா லுடையது
> மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து "-(௧௧௩-௧௨௩)

என்றது காண்க.

பின்னர்ச் சுதமதி தன் வரலாற்றினை உதயகுமர னுக்கு எடுத்துரைத்தபோது சமண முனிவரைப் பார்க் கிலும் புத்த முனிவர் மிக்க அருளுடையர் என்று குறிப் பித்தாள். உதயகுமரன் பூஞ்சோலையை விட்டு நீங்கிய பின்னர் மணிமேகலை பளிக்கறையினின்று வெளிவந்து உதயகுமரன்பால் தன் மனம் சென்றதைக் குறிப்பித்தாள். அப்போது மணிமேகலா தெய்வம் ஒரு மடந்தை வேடம் பூண்டு, அப்பளிக்கறையினிடத்தே யுள்ள புத்த பீடத்தை வலங்கொண்டு துதித்து நின்றது. பின்னர் அந்திப் பொழுது வரவே, திங்கள் தோன்றிற்று. மணிமேகலா தெய்வம் சுதமதியைப் பார்த்து அவர்கள் வெளியே சென் றால் உதயகுமரன் தொடர்வானென்றும், அவர்கள் அச்சோலையின் மேற்புறத்திலிருந்த சக்கரவாளக்கோட்

டத்தில் தங்கினால் யாதொரு துன்பமும் அணுகாதென்றுங் கூறிற்று.

சுடுகாட்டுக் கோட்டமென்ற அச்சக்கரவாளக்கோட்டத்தின் இயல்பினைச் சுதமதி கேட்ப, மணிமேகலாதேவி செப்பியவிடத்தே, கூற்றத்தினியல்பும், யாக்கை நிலையாமையும் எடுத்து விளக்கும் பகுதியும், செத்தோரை எழுப்புதல் தேவர்க்குமாகாதென்று மணிமேகலா தெய்வம் சுதமதிக்கு விளக்கியதும் ஆயத்தக்கன. இருவரும் தூக்கங்கொண்டபோது மணிமேகலா தெய்வம், மணிமேகலையை எடுத்துக்கொண்டுபோய் மணி பல்லவமென்னுந் தீவினில் வைத்துவிட்டு மீண்டும் வந்து சுதமதியை எழுப்பித் தான் மணிமேகலையை மணி பல்லவத்திற்குக் கொண்டுபோன செய்தியையும், அவள் எழு நாளில் தனது முற்பிறப்பின் நிகழ்ச்சிகளை அறிந்து மீள்வதாகவும், அதனை மாதவிக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்றும் மொழிந்தது. பின்னர் மணிபல்லவத்தில் விடப்பட்ட மணிமேகலை, துயில் நீங்கிப் பார்த்தபொழுது சுதமதியைக் காணுமல் தானிருக்குமிடம் புதிதாக இருக்கிறதென்று மயங்கித் தன் தந்தையை நினைத்து அழுதகாலை, பழம் பிறப்பைத் தெரிவிக்கும் புத்த பீடிகை தோன்றியது.

ஒன்பதாவது காதையுள் மணிமேகலை முற்பிறப்பின் நிகழ்ச்சி யறிந்தமை கூறப்பட்டது. பின்னர்,

பத்தாவது காதையுள் மணிமேகலா தெய்வந் தோன்றிப் புத்த பீடிகையைத் தொழுது துதித்தது. அத்தெய்வத்தை மணிமேகலை வணங்கி முற்பிறப்பில் தன் கணவனயிருந்த இராகுலன் இப்போது எங்கே பிறந்துளான் என்று கேட்டாள். அவ்விராகுலனே உதயகுமரனுகப் பிறந்தான் என்று அத்தெய்வஞ் சொல்லிற்று.

பசியில்லாமலிருக்கும் மந்திரத்தை அவளுக்கு அத் தெய்வம் கற்பித்தது. பின்னர்த் தீவதிலகையென்னு மோர் பெண்தெய்வம் மணிமேகலைக்குத் தோன்றித் தான் அத்தீவிலுள்ள தருமபீடிகையைப் பாதுகாப்பதாகவும், அதன் பக்கத்திலேயுள்ள பொய்கையில் 'அமுதசுரபி' என்னும் பாத்திரம் புத்ததேவன் பிறந்த நாளாகிய வைகாசிப் பௌர்ணமியில் தோன்றுமென்றும், அதிலிடப் பட்ட அன்னம் மேன்மேலும் பெருகிக்கொண்டேயிருக்கு மென்றும், இந்நாள் அந்நாளென்றுங் கூறவே, அப் பொய்கையின் கரையில் மணிமேகலை போய் நின்றவுடன் அமுதசுரபி என்னும் பாத்திரம் அவள் கையில் வந்து நின்றது. அதன் பெருமையையும், பசிப்பிணி தீர்க்கும் பேரறத்தையும், தீவதிலகை வாயிலாக அறிந்துகொண்டு விண்வழிச் செல்லும் மந்திரத்தையும் அவள்பாற் கற்று, விண்வழியாகப் புறப்பட்டுத் தன்னூர்க்கு மீண்டு மாதவியையுஞ் சுதமதியையும் அழைத்துக்கொண்டு, அறவண அடிகளைத் தொழச் சென்றாள். அறவண அடி கள் அவர்களது முற்பிறப்பை அறிவுறுத்திப் புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலமுங் கூறி எல்லாருடைய பசிப் பிணியையும் தீர்க்கும்படி கட்டளையிட்டார், பின்னர்.

அந்த அமுதசுரபி ஆமகன் (ஆபுத்திரன்) என் பானிடம் முதலில் இருந்தமையால் அவனைப்பற்றிய வரலாறு முழுவதையும் அறவணவடிகள் மணிமேகலைக் குத் தெரிவித்தார். ஆமகனென்பான் கன்னியா குமரிக்கு நீராடச்சென்ற ஒரு பார்ப்பனியின் மகன். அப்பார்ப்பனி அக்குழந்தையை ஓரிடத்துவிட்டுவிட்டுப் போய்விடவே, ஒரு பசு எழுநாள் பால்கொடுத்து அவனை வளர்த்தது. பின்னர் ஓர் அந்தணன் அக்குழந்தையை எடுத்து வளர்த் தான்; முதலிற் பசு வளர்த்தது பற்றி அவன் ஆமகன்

என்னும் பெயர் பெற்றான். பின்னர் ஒரு பசுவினை யாகத்திற் கொலை செய்ய நினைத்த பார்ப்பார் சிலர்க்கும் அவனுக்கும் நடந்த வழக்கில், தன்னை இகழ்ந்துரைத்த அவர்களை நோக்கிப் பல முனிவர்கள் பல விலங்குகளுக்குப் பிறந்தவரென்பதை அவன் எடுத்துரைத்தான்; பின்னர்ப் பசுவையும் அவர் கையினின்று காப்பாற்றினான். பசுவைத் திருடினனென்று அவனைப் பார்ப்பார்கள் இகழ்ந்தனர். பின்னர் அவன் மதுரையை யடைந்து சிந்தாதேவியின் கோயிலிற்றங்கித் தனது பிச்சைப் பாத்திரத்தில் பிச்சை வாங்கிவந்த உணவை வருகிறவர் யாவர்க்கும் கூன், குருடு, முடம் முதலியோர்க்கும், அளித்து ஒழிந்த மிச்சத்தையே தான் உட்கொண்டு பிச்சை யோட்டைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு அவ்வம்பலத்தே தங்கிக் காலங்கழித்தான். ஒருநாள இவனது அருஞ்செயலைக் கண்ட சிந்தாதேவி 'அட்சயபாத்திர' மொன்றை அவன் கையிற் கொடுத்தாள். அதனால் மிக மகிழ்ச்சியடைந்து அவன் எல்லா உயிர்கட்கும் உணவளித்து வந்தான். இந்திரன் அவனுசகு வரங்கொடுக்க வந்தபோது அவன், "விண்ணுலகத்தே இரவலர்க்கு உணவு கொடுத்துப் பெறுமின்ப மில்லை. ஆகையால், விண்ணுலகப் பதவி யொன்றும் வேண்டே" னென்றான்.

பின்பு, ஆமகன் சாவக நாட்டுமக்கள் வறுமையால் மடிகின்றார்களென்று கேள்வியுற்று அவர்களுக்கு உணவளிக்கும்பொருட்டுக் கப்பலேறிச் சென்றான். மணி பல்லவமென்னுந் தீவினருகே ஒரு நாள் நின்ற கப்பல் அங்கு இறங்கிய ஆமகன் ஏறிவிட்டானென்றெண்ணி இராவிற் புறப்பட்டுச் சென்றது. அத்தீவில், அவன் தங்கிவிடவே உணவு கொள்வோர் ஒருவருமில்லாமையால், 'அட்சய பாத்திரத்தை ஒரு பொய்கையிற் போட்டுவிட்டு,

அது தக்க தகையாளர் கையிற் கிடைக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, உறுதி கூறிவிட்டுப் பட்டினியாயிருந்து தான் உயிர்துறந்தான். அந்தப் 'பாத்திர'மே மணிமேகலை கையில் வந்ததாகும். உயிர் துறந்த ஆமகனைப் பிறந்தவுடன் பாலூட்டி வளர்த்த பசுவானது சாவக நாட்டில் ஒரு முனிவனிடத்தே பொன் கொம்புகளோடுங் குளம்புகளோடுந் தோன்றி, எல்லா உயிர்களுக்கும் பால் சுரந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அதன் வயிற்றில் ஆமகன் பிறந்து, மகப்பேறு இல்லாத அந்நாட்டு அரசன் மகனாய் வளர்க்கப்பட்டு வந்தான். அவன் பெயர் புண்ணியராசனென்பது.

இவ்வாறு ஆமகன் வரலாற்றை அறவணவடிகள் மணிமேகலைக்குக் கூறி இவ்வமுதசுரபியைப் பலர்க்கும் பயன்படுத்த வேண்டுமென்று கூற, அவள் ஐயம் எடுக்குந் துறவுவேடம் பூண்டு முதலில் ஆதிரை என்பாளிடம் பிச்சை ஏற்றாள். ஆதிரை என்பாளது கற்பின் பெருமை கூறுவது கதையுட் கூறப்பட்டது. கப்பலிற் சென்ற தன் கணவன் இறந்துபோனானென்றெண்ணித் தீயில் விழவுந், தீ அவளைச் சுடாமலிருந்ததும், அவள் கணவன் மிலேச்சத் தன்மையுடைய நாகர்கள் கைப்பட்டு அவர்களுடைய மொழித்தேர்ச்சியாற் பிழைத்து மீண்டதும் இதன்கண் ஆராயத்தக்கன. மணிமேகலை அமுதசுரபியில் எடுக்க எடுக்கக் குறையாமல் மிகுதிப்படும் சோற்றுத் திரளை யாவர்க்கும் வழங்குதற் பொருட்டு உலக அறவி என்னும் அம்பலத்துத் தங்கினள். அவள் காயசண்டிகையென்னும் வித்தியாதர மங்கைக்கு அமுதசுரபியினின்றும் வழங்கிய சோற்றினால் 'யானைத் தீ' என்னும் நோயை நீக்கினாள். பின்னர் மணிமேகலையைத் தொடரும்படி உதயகுமரனை மாதவியின் தாயாகிய சித்திராபதி

ஏகினள். உதயகுமரன் உலக அறவிக்குச் சென்று மணிமேகலையை நோக்கி நீ தவக்கோலம் பூண்டது எதனு லென்று வினவ, முற்பிறப்பிற் கணவனுயிருந்த அவனே, அவள் வணங்கி யாக்கை நிலையாமையையும் அறத்தின் சிறப்பையும் எடுத்துக் கூறினள். பின்னர் அவள் மந்திர வலியால் காயசண்டிகை வடிவமுற்றனள். அதனை யறி யாத உதயகுமரன் தெய்வத்தை வணங்கி ஒருவாறு உண்மை உணர்ந்தான். பின்னர் மணிமேகலை சிறைச் சாலையை அறச்சாலை யாக்கியது கூறப்பட்டது. காய சண்டிகை வேடம் பூண்ட மணிமேகலையைக் காய சண்டிகை யென்றே நினைத்து, அவள் கணவனுகிய காஞ்ச னன், மணிமேகலை உதயகுமரனிடம் அறவுரைகளைக் காத லோடு எடுத்துக் கூறுவதைப் பார்த்து, உதயகுமரன்மேல் தீது கருதி ஒளித்திருந்தான். மணிமேகலையைக் கைப் பற்றி அவள் கற்ற வித்தைகளையுங் கேட்கக் கருதி, நள்ளி ரவில் உலக அறவியில் உதயகுமரன் புகுந்தகாலை, காஞ்ச னன் அவனை வெட்டி வீழ்த்திவிட்டு, மணிமேகலையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு விண்வழியே செல்ல எண்ணிய காலை, கந்திற்பாவைத் தெய்வம் அவள் காயசண்டிகை யல்லள் என்று அவனுக்கு அறிவித்தது. பின்னர் அவன் அவளைத் தொடாது தன்னூர்க்குச் சென்றான்.

ஈதெல்லா முணர்ந்த மணிமேகலை பழம் பிறப்பை நினைத்து உதயகுமரன் இறந்ததற்கு வருந்திய காலை கந்திற் பாவைத் தெய்வம் அவளை நோக்கிச் சொல்லியதாவது: 'நீயும் இவனுங் கணவனும் மனைவியுமாகப் பல பிறப்புக் களில் வாழ்ந்திருந்த போதிலும், நீ பிறவித் துன்பத்தை ஒழிக்கக் கருதுவதால், இவனிறந்தது ஏதுவாகத் துயரப் படாதே' என்பதே.

உதயகுமரன் இவ்வாறு இறப்பதற்கு ஏது என்ன வென்று மணிமேகலை அத்தெய்வத்தை வினவியபோது "முற்பிறப்பொன்றில், முனிவர் ஒருவருக்கு விருந்து சமைக்கக் காலந்தாழ்த்திய ஏதுவால், சமையற்காரனை உதயகுமரன் இராகுலனா யிருந்தபோது வெட்டி வீழ்த்தினன். அத்தீவினைப் பயனே இப்போது இவனைச் சூழ்ந்தது" என்று அது கூறிற்று. பின்னர் மணிமேகலைக்கு வருங்கால நிலையைத் தெரிவித்து அவள் கவலையை ஒழித்தது. பின்னர் மணிமேகலை சிறைப்பட்டதும் சிறை விடுவிக்கப்பெற்று இராசமா தேவியின் கட்டளைக்கு அடங்கி நின்று, அவளால் பலவகையாகத் துன்புறுத்தப் பட்டும் இடருறாதிருந்தது கண்டு நடுங்கி, அவளே தான் செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படிவேண்ட, மணிமேகலை அவளுக்கு உதயகுமரனின் முற்பிறப்பு வரலாற்றைக் கூறி, ஐவகைச் சீலங்களின் பெருமையை யெடுத்து விளக்கினமையும் உரைக்கப்பட்டது.

பின்னர் மணிமேகலை சாவகநாட்டிற்கு விண்வழி யாகச் சென்று, ஒரு சோலையிலிறங்கிப் புண்ணிய இராசனது வரலாற்றினை ஒரு முனிவர்பால் கேட்டனள். புண்ணிய இராசனும் தருமசாவகன் என்னும் முனிவன் வாயிலாக மணிமேகலையின் பெருமையை யறிந்தான். பின்பு இருவரும் சந்தித்து அளவளாவி யிருந்தகாலை, அவள் புண்ணியன் மணிபல்லவஞ்சென்று புத்தபீடிகையை வழிபட்டால் முற்பிறப்புச் செய்திகளை அறியலா மென்றாள். மணிமேகலை விண்வழியாகவும், புண்ணிய மன்னன் கப்பலினுஞ் சென்று மணிபல்லவத்தை யடைந்தார்கள். புண்ணியன் புத்த பீடிகையைத் தரிசித்து முற்பிறப்பில்தான் சிந்தாதேவியிடம் அமுத சுரபியைப் பெற்ற துணர்ந்தான். அவன், தீவதிலகை அவர்களுக்குத்

தோன்றி ஆமகனது முற்பிறப்பையும், கப்பல் யாத்திரையையும், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக் கடல் கொண்டதையும், அதற்கு ஏதுவையுந் தெரிவித்தாள். சோழ மன்னன் நாக நாட்டரசன் மகளாகிய பீலிவளையிடந் தனக்குப் பிறந்த மகனைத் தேடியலைந்து இந்திர விழா நடத்தத் தவறினமையால் மணிமேகலா தெய்வம் வெவ்வுரைக்கூறக் காவிரிப்பூம் பட்டினம் கடல்வாய்ப் பட்டது. புண்ணியராசன் தனது பழைய யாக்கையின் எலும்பைக்கண்டு மயங்கியகாலை, மணிமேகலை அவனைத் தேற்றி அறிவுரைக்கூறி, அவனை அவன் நாட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டுத் தான் விண்வழியாக வஞ்சி நகரஞ் சென்றாள். அங்கே கண்ணகியைத் தொழுது அவள் மதுரையை யழித்ததற்கு ஏதுக் கேட்டனள். கண்ணகித் தெய்வம் தனது முன் வரலாற்றினையும், பின் நிகழ்வனவற்றையும், கணவனிறந்த துன்பம் பொறுக்கமாட்டாது மதுரையைத் தான் அழித்ததையுங் கூறினாள். பின்னர் மணிமேகலை வஞ்சிநகரத்தினுள்ளே சென்று, சைவவாதி, பிரமவாதி, வைணவவாதி, வேதவாதி, ஆசீவகர், நிகண்டர், சாங்கியர், பூதவாதி முதலியோர் கொள்கைகளைக் கேட்டறிந்தாள். அங்கே அவள் தவமியற்றிக் கொண்டிருந்த மாசாத்துவானைக் கண்டு அவன் வரலாற்றினை அறிந்துகொண்டு; அறவணவடிகளும், மாதவியும், சுதமதியும் கச்சிமாநகர் சென்றதறிந்து; தானுங் கச்சி நகர் சென்று அரசனால் கந்திற்பாவைத் தெய்வத்தின் கட்டளைப்படி யமைக்கப்பட்ட பொய்கையுஞ் சோலையுஞ் சூழ்ந்த இடத்திலிருந்துகொண்டு; புத்த பீடிகை, தீவதிலகை, மணிமேகலா தெய்வம் என்பவைகளுக்குக் கோயிலும் அமைப்பித்து; புத்த பீடிகையில் அமுதசுரபியை வைத்து எல்லா உயிர்க்கும் அமுதளித்தனள். பின்னர் மணிமேகலை அறவணவடிகளைத் தொழுது புத்த

சமயக் கொள்கைகளையும், புத்தர் பெருமையையும் ஐயந்திரிபற உணர்ந்து, பிறவித்துன்பம் ஒழியும்படி தவம்நோற்றுக் கொண்டிருந்தாள்.

(சா) பதினெண் கீழ்க்கணக்கு

திருக்குறள்

ஆசிரியர் திருவள்ளுவனர் திருக்குறள் செய்தகாலம் இன்னதென்று தெளிவாக விளங்கவில்லை. திருவள்ளுவ மாலையுள் மாமூலனு ரென்பவர் பாடிய பாட்டுக் காணப் படுகின்றது.

இப்புலவர் பரணர்க்கு முற்பட்ட காலத்தவர். திருவள்ளுவமாலையுட் போந்த கோதமனுரென்பவர் களங் காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரலைப் பாடிய கோதமனுரெனின் அவர் காலத்திற்கு முன்பே திருக்குறள் இயற்றப்பட் டிருக்கவேண்டும். களங்காய்க் கண்ணியின் முன்னேனாகிய இமயவரம்பனுக்குச் சிலப்பதிகார வரலாற்றுத் தலைவ னாகிய கோவலன் குடும்பத்தில், ஒன்பது தலைமுறைக்கு முன்னிருந்த கோவல னென்பான் நண்பனென்று சிலப் பதிகாரங் கூறுகின்றது. சிலப்பதிகாரக் காலம் கி. பி. கசச. சிலப்பதிகாரத்துக்கு ஏறக்குறைய உ௦௰ ஆண்டு கட்கு முன்னே திருக்குறள் இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும். மணிமேகலை சிலப்பதிகாரம் என்ற இரண்டு நூல்களிலும் திருக்குறளைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. கலித்தொகை முதலிய சங்க நூல்களிலுந் திருக்குறட் சொற்றொடர்களுங்-கருத்துக்களும் வந்துள்ளன.

கோதமனார் என்பவர் தருமரைப்பற்றிப் புறநானூற்றுள் ஒரு பாட்டுப் பாடியுள்ளார். அத்தருமரென்பவர் யாரென்று விளங்கவில்லை.

திருக்குறள் நூலுள் "ஆவோடல்லது யகரமுதலாது" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்துக்கு மாறாகிய சொல்லொன்றுங் காணப்படாமையாலும், நாற்குல முதலிய கொள்கைகள் திருக்குறளிற் காணப்பட்டாமையாலும், முதுகுடுமியைப் பற்றிய புறநானூற்றுப் பாடலுள் 'யூப' முதலிய வடசொற்கள் காணப்படுகின்றமையாலும், அச்செய்யுள் எழுந்த காலத்துக்கு முன்பேயே திருக்குறள் இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடுமாதலாலும், முதுகுடுமி காலம் மிகப் பழைமையுடையதாதலாலும், தொல்காப்பியத்திற்குப்பின் ஏற்பட்ட இலக்கியங்களுள் திருக்குறளே முதலாய நூல் என்று கருத இடமுண்டு. முதுகுடுமியின் காலம் கி மு. 4-ம் நூற்றாண்டே யாயின், திருவள்ளுவர் காலம் அதற்கு முற்பட்டதாதல் வேண்டும். ஆகவே கி. மு. 5-ம் நூற்றாண்டில் திருவள்ளுவர் நூல் தோன்றியிருத்தல் கூடும். அது கலித்தொகை, சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்கட்கு முற்பட்டதென்பது தெளிவு.

திருவள்ளுவர், கி. மு. 200 முதல் 160 வரை (மகாவம்சோவில் கூறியபடி) இலங்கையில் அரசாண்ட ஏலேல சிங்கன் காலத்தவர் என்று கேட்கப்படுதலின், அவர் காலமும் அதுவேயா யிருக்கலாம். திருவள்ளுவமாலை முற்றிலும் பிற்காலத்தில் புனையப்பட்ட நூலாயினும், இக்காலம் திருவள்ளுவர் காலம் என்பதற்குத் தடையில்லை. 'திருவள்ளுவர் சிற்றுயிர்களைக் கொல்லக் கூடாது. பிறர் கொன்ற பிராணியின் ஊனைப் புசிக்கலாம் என்னும் புத்த சமயத்தார் கொள்கையை மறுத்துள்ளா

ராகலின், இவர் புத்தர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் என்பது கருதத்தக்கது. அக்குறள் வருமாறு :—

"தினற்பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யார்க்கும்
விலைப்பொருட்டால் ஊன்தருவா ரில்"

ஆசிரியர் திருவள்ளுவரைப்பற்றித் தெளிவாகிய வரலாறு யாதுமில்லை. திருவள்ளுவமாலையுள் சில செய்திகள் அறியக்கிடக்கின்றன. திருவள்ளுவ மாலையானது வெவ்வேறு காலத்திருந்த பல புலவர்களால் இயற்றப் பட்ட பாடல்களின் தொகுதியாகத் தோன்றுகிறது. நாமகள் முதலியோரால் கூறப்படுஞ் சிலபாடல்கள் பிறரால் சேர்க்கப்பட்டனவோ வென்ற ஐயம் நிகழக் கூடியதே. ஆராய்ச்சிக்காரர் சிலர், திருவள்ளுவமாலை முழுவதுமே வெண்பா யாப்பினுல் ஒரே புலவரால் பல புலவர்கள் பாடியதுபோலப் பாடப்பெற்ற நூலென்று கருதுகிறுர்கள். எவ்வாருயினும், திருவள்ளுவரைப்பற்றி யறிவதற்கு அஃதோர் பண்டைக் கருவி நூலாகத் திகழ்கிறது. திருவள்ளுவர் ஆதிக்கும் பகவனுக்கும் பிறந்த எழுமக்களில் ஒருவரென்றும், அவர் வாசுகி யென்னும் வேளாளப் பெண்ணை மணந்தாரென்றும், ஏலேல சிங்கரென்னும் பெருஞ் செல்வரால் ஆதரிக்கப்பட்டாரென்றும், அவர் நெய்தற்றொழிலை மேற்கொண்டாரென்றும், அவர் மனைவி கற்புடைமையால் பல விந்தைச்செயல்கள் நிகழ்த்தினரென்றும் கபிலரகவல் என்ற நூலாலுங் கேள்விக் காதைகளாலும் அறிகின்ருேம். இவர் தமது நூலுள் வேளாண்மையையும் உழவையும் எடுத்துக் கூறியவாறு, நெய்தற்றொழில் முதலியவற்றை எடுத்துக் கூறவில்லை. இவர் மனைவி வேளாண்மரபின ரென்னுங் கோட்பாடிருத்தலால், இவரும் பிறப்பால் வேளாள மரபினராயிருத்தல் கூடுமென்று சில அறிஞர்கள் கூறு

கிறார்கள். இவர் வள்ளுவர் மனையில் வளர்ந்திருத்தல் கூடும். மணிமேகலையுள், பசுவினுற் பாலூட்டி வளர்க்கப் பட்ட பார்ப்பன மகவு ஆமகன் என்றழைக்கப் பட்டது போல, வள்ளுவர் மனையில் வளர்ந்த இவரும் வள்ளுவர் என்ற பெயர் பெற்றிருத்தல் கூடும். 'மறந்தேயும் வள்ளுவ னென்பானோர் பேதை' என்ற மாமூலனார் திருவாக்கினு லும் அது விளங்கும். ஞானமிர்த நூலுள் யாளிதத்தன் என்பானுக்கு ஒரு புலைச்சிமாட்டு ஏழு புதல்வர்கள் பிறந்தனரென்று கூறப்பட்டது. அவ்வெழுவர் யாவ ரென்று கூறப்படவில்லை. யாளிதத்தன் என்பது வணிகப் பெயராகத் தோன்றுகின்றது. அக்காலத்தில் வேளாளரில் ஒரு பகுதியார் வணிகத்தை நடத்தினரென்பது வேளாளர் சிறப்புக்கூறும் பட்டினப்பாலைப் பகுதியினுல் இனிது விளங்கும். இவ்வெழுவருள் ஒளவையும் ஒருவ ராகக் கூறுவர். ஒளவையார் காலம் மாமூலனார் காலமே. யாளிதத்தன் வரலாற்றினுல் அப்பெயருடைய வேளாள வணிக னொருவனுக்கும், புலைச்சி யொருத்திக்கும் பிறந்து வள்ளுவர் மனையில் வளர்ந்தவர் திருக்குறள் ஆசிரியரென்பது கருதப்படும். சிலப்பதிகாரக் காலத்துக்கு நெடுநாட்குப் பின்னிருந்த நக்கீரர் காலம்வரை ஆசிரியர் இருந்து உருத்திரசன்மரோடு சங்கப் பலகையில் வீற் றிருந்தாரென்று கொள்ளுதல் வரலாற்று முறைக்குப் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. இறையனு ரகப்பொருள் தோன்றிய காலத்தே உருத்திரசன்மரோடு ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் ஒருங்கிருந்தாரென்று கொள்ளுமிடத்து, அக்காலத்தே நக்கீரர் முதலாயினோர் இருந்தாரென்று கொள்ள இடமில்லை. ஆனல் அக்கொள்கைப்படி திரு வள்ளுவர் காலம் கி. மு. நாலாவது நூற்றாண்டு என்று கருத இடமுண்டு. ஏனெனில், இறையனுரகப்பொருள்

தோன்றிய காலம் பன்னிரண்டாண்டு நிலைபெற்றிருந்த ஒரு பஞ்சத்தின் முடிவுக் காலமென்று அந்நூலுரையால் விளங்குகின்றது. அத்தகைய பஞ்சம் கி. மு. நான்காவது நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்ததாக வரலாற்றாசிரியர்கள் கருதுகின்றார்களாதலினென்க.

திருவள்ளுவர் கூறிய கருத்துக்கள் எச்சமயத்தாரும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கனவென்பது கல்லாடரியற்றிய திருவள்ளுவமாலை கூ-வது செய்யுளாலும், கல்லாடத்துள் 'சமயக் கணக்கர் மதிவழி கூறாது உலகியல் கூறிப் பொருள் இதுவென்ற வள்ளுவ' னென்றமையாலுந் தெளியப்படும். சீத்தலைச் சாத்தனாரென்பவர் 'மூன்று மன்னருக்குஞ் சென்னியில் அணியத்தக்க மாலை' யென்று திருக்குறளைச் சிறப்பித்தார். பரணர் பாடிய பாடலினால், உலகத்தார் மனதிலுள்ளவற்றை யெல்லாம் இரண்டடிக் குறள் வெண்பாவால், திருமால் உலகளந்ததுபோல அளந்து கூறியுள்ளார் என்பது அறியக்கிடக்கின்றது. நக்கீரனார் இவரைச் சிறப்பிக்கும்பொழுது,

> 'தானே முழுதுணர்ந்து தண்டமிழின் வெண்குறளால்
> ஆனா அறமுதலா நான்கினையும்—ஏனோர்க்கு
> ஊழின் உரைத்தார்'

என்றனர்.

வடமொழிப் பற்றுடையவர் சிலர் வேதக் கருத்துக்களை மிகத் தெளிவுபட ஆசிரியர் கூறியிருக்கின்றாரென்ப. 'தானே முழுதுணர்ந்து' என்றமையின் அது பொருந்தாது. 'பாவிற்கு வள்ளுவர் வெண்பா' வென்றனர் கவிசாகரப் பெருந்தேவனார். அறம் பொருள் இன்பம் என்ற மூன்று பாவிற்கும் இயலமைப்பு திருவள்ளுவமாலையில் உரு, உசா, உஎ-ம் பாட்டுக்களுட் காணப்படும்.

உ அ-ம் பாட்டினுள் திருக்குறள் அதிகாரம் கஙஙு என்பது குறிக்கப்பட்டது. இது காவிரிப்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனாற் பாடப்பட்டது. அவர் காலம் ஏறக்குறைய இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்டது. இக்காலத்தில் சிலர் முதல் மூன்றதிகாரமும் ஆசிரியரால் இயற்றப்படவில்லையென்று தமக்குத் தோன்றியவாறு கூறுகின்றார்கள். அதற்குப் போதிய ஏதுக்களில்லை.

பண்டைத் தமிழ் மறைகள் மறைந்தபின் அவை கூறிய அறம்பொருளின்பம் வீடென்னும் நான்கினையுந் தெள்ளிதிற் றெரிக்கும் பொதுமறை திருவள்ளுவர் நூலேயாமெனறுணர்க. இந்நூலுட் கடவுட் கொள்கை பற்றிய சொற்கள் யாவுஞ் செந்தமிழிலே யமைந்து நூலின் பொதுத்தன்மையை விளக்குவனவாயிருக்கின்றன. பிரமம், ஆன்மா, தத்துவம், ஞானம், வருணம், ஆசிரமம், வேதம், சாத்திரம், யாகம், விட்ணு முதலிய சொற்கள் இதன்கட் காணப்படவில்லை. இல்லறம் துறவறமென்று மக்கள் வாழ்வு பிரிக்கப்பட்டதே யொழிய வடநூலிற் கூறும் நால்வகை நிலைபற்றி அப்பகுப்பு அமையவில்லை. நால்வகைக் குலமும் இந்நூலுள் விதந்தோதப்படவில்லை. பண்டைத் தமிழரது கடவுட் கொள்கையை நன்கு அறிந்து கொள்வதற்கு இந்நூலே தக்க கருவியாம்.

ஆரியக் கருத்துக்கள் சிலவே இந்நூலுட் காணப்படினும், அவை பெரிதுந் தழுவிக் கொள்ளப்படவில்லை. அவற்றுள் வேள்வி ஒன்று.

“அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று”

என்றது காண்க.

'மானம்' என்னும் அதிகாரத்தில்

"இன்றி யமையாச் சிறப்பின வாயினுங்
குன்ற வருப விடல்"

என்னுந் திருக்குறளுக்கு உரை கூறுமிடத்து ஆசிரியர் பரிமேலழகியார்,

'இறப்ப வருவழி இளிவந்தன செய்தாயினும் உய்க' எனும் வடநூன் முறையை மறுத்து 'உடம்பினது நிலையின்மையையும், மானத்தினது நிலையுடைமையையுந் தூக்கி அவை செய்யற்க என்பதாம்' என்றது காண்க. இவ்வாறே,

"ஈன்றாள் பசிகாண்பா ளாயினும் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை"

என்ற விடத்தும் ஆரிய அறநூற் பொதுவிதி வினைத் தூய்மை யுடையானுக்கு எய்தாமையைப் பரிமேலழகர் விதந்தோதினமை காண்க. அறநூற் பொதுவிதியா தெனில், "இறந்த மூப்பினராய இருமுதுகுரவரும், கற்புடை மனைவியும், குழந்தையும் பசியான் வருந்து மெல்லைக்கண் தீயன பலவுஞ் செய்தாயினும் புறந்தருக" வென்பதாம். (ஆசிரியர் பரிமேலழகருரை.)

சாணக்கியரும் சுக்கிர நீதி நூலுடையாரும் தத்தம் பொருள் நூல்களிற் கள்ளினைச் சிறிதளவுண்ண இடங் கொடுத்திருக்க, ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் பொருட்பாலுட் கள்ளுண்ணாமையை நன்கு வற்புறுத்திப் போந்தனர். சுக்கிர நீதியுள் முதல் அத்தியாயம் ௬௦௬-௬௬௬-ம் சுலோகங்களில் சிறிதளவு உண்ணப்படுங் கள் மதி நுட்பத்தையுந், தூய அறிவையும் தருவதாகும் என்றது காண்க. ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார்,

"துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லர் எஞ்ஞான்று
நஞ்சுண்பார் கள்ளுண் பவர்"

என்றது உற்று நோக்கத்தக்கது. பிறவும் அன்ன.

திருக்குறள் கூறும் பொருள் இந்நாட்டிற் பலரும் அறிந்ததே. அந்நூலை நன்கு கற்பதனால் அது அறியத் தக்கது.

பாயிரத்துட் கடவுள் வாழ்த்தும், மழையைச் சிறப்பிக்கு முகத்தால் அக்கடவுளின் அருட் 'சக்தி' வணக்கமும், நீத்தார் பெருமையில், கடவுள் அருள் பெற்று உலகத்துக்குள்ளதை உள்ளவாறுணர்த்தும் கடவுளடியார் வணக்கமுங் கூறிய பின்னர், எடுத்துக்கொண்ட பொருளாகிய அறத்தின் றன்மை விளக்கப்பட்டது. அறத்துப்பாலின் எஞ்சிய பகுதியினுள் இல்லற வியலும் துறவற வியலுங் கூறப்பட்டன.

இல்லற வியலுள் இல்வாழ்க்கை, நன் மனைவி, நன்மக்கட்பேறு, அன்புடைமை, விருந்தோம்பல், இனியவை கூறல், செய்நன்றி யறிதல், நடுநிலைமை, அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, பிறனில் விழையாமை, பொறையுடைமை, அழுக்காறாமை, வெஃகாமை, புறங்கூறாமை, பயனிலசொல்லாமை, தீவினையச்சம், ஒப்புரவறிதல், ஈகை, புகழ் என்னும் பொருள்களைப் பப்பத்துக்குறள்களாலமைத்த அதிகாரங்களுள்ளன. இல்லற வியலினாலே ஒருவன் கற்புடைய நன் மனைவியோடு இல்லறம் நடத்தி நன்மக்கட் பேறுடையவனாய் மனக்குற்றம், மொழிக் குற்றம், மெய்யால் நிகழும் ஒழுக்கக் குற்றம் முதலியன இல்லாதவனாய்ச் சுற்றத்தார்பால் அன்பும், விருந்தினர் மாட்டு விருந்தோம்பலும், உலகத்தார் மாட்டு ஒப்புரவறிதலும், வறியார் மாட்டு ஈகையுமுடையனா யிருத்தல்

வேண்டும் என்பதும், இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு ஈண்டுப் பெறும்பயன் புகழ் என்பதும் அறியற் பாலன.

துறவறவியல் பன்னிரண்டு அதிகாரங்களை யுடையது. இல்லறத்திற் குயிராக அன்பினையும், துறவறத்திற் குயிராக அருளினையும் ஆசிரியர் மேற்கொண்டனர். துறவறவியலுள் அருளொழுக்கத்தையே ஒன்பது அதிகாரங்களில் (உடு- முதல் ௩௩-வரை) பலவாறாக அவர் வற்புறுத்தினர். அவர் துறவிகளின் போலித் தோற்றத்தையும், அதற்கேற்ற புற வொழுக்கத்தையுங் கடிந்துள்ளார்.

"மனத்தது மாசாக மாண்டார் நீராடி
மறைந்தொழுகு மாந்தர் பலர்"
"மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
பழித்த தொழித்து விடின்"

என்பன காண்க.

தவத்தினால் கூற்றத்தையும் வெல்லலா மென்று இவர் கூறுதலால், இவர் யோகப் பயிற்சியைத் தழுவிக் கொண்டன ரென்ப.

"காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வாளர்க்குக்
கூற்றை யுதைக்குங் குறியது வாமே"

என்னுந் திருமந்திரக் கருத்து,

"கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடும் நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்பட் டவர்க்கு"

என்ற திருக்குறட் கருத்தினை வற்புறுத்துதல் காண்க.

தவத்தினால் வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாம் என்றமையால், பயன் கருதிய இறைவழிபாடு குறிக்கப் பட்டமை காண்க.

துறவறவியலில் இறுதியில் நின்ற நான்கதிகாரங் களும், உலக நிலையாமை கண்டு யான் எனது என்னுஞ்

செருக்கற்று, எப்பொருட்குஞ் சார்பாய் நிற்கும் பற்றற்ற மெய்ப்பொருளினைப் பற்றி நின்று, கண்டு கேட்டுத் தெளிந்து அதனோடு சார்புற்று, முக்குற்றமறவொழுகி இடையறா இன்ப வாழ்க்கையாகிய பேரா வாழ்வினைப் பெற முயல்வதே, புலம்புரிந் துறையும் பேரறமா மென்று அறிவுறுத்தல் காண்க.

ஊழின் வலியைப்பற்றிக் கூறும் அதிகாரத்தோடு அறத்துப்பால் முடிகின்றது.

பொருட்பாலுள் அரசன், அமைச்சன், படை, நாடு, அரண், பொருள், நட்பு என்னும் பகுதிகளைக் கூறு மதிகாரங்கள் எழுபது உள்ளன. வடமொழி ஆசிரியர்கள் போல அரசன் முதலியோர் கடமைகளை மிக விரித்துக் கூறாது, அன்னோர்க்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினவாய விழுமிய கொள்கைகளை மட்டுமே திருவள்ளுவனார் செவ்விதிற் றெரித்துள்ளார். பிற நூல்களுட் கூறிய இழிவு மிக்க சூழ்ச்சிகளை இவர் யாண்டுங் கூறிற்றிலர்.

மன்னனுக்கும் மன்னுயிர்கட்கும் ஒரு தலையான் வேண்டப்படுவனவாகிய கல்வி, கேள்வி, பகுத்தறிவு, குற்ற நீக்கம், நல்லாரிணக்கம், சிற்றினஞ் சேராமை, இடமுங் காலமுந் தம்வலியும் நோக்கித் தெரிந்து செயல், சோர்வின்மை முதலியவற்றையும், அரசர்க்கே சிறக்குஞ் செங்கோன்மை, ஒற்றாடல் முதலியவற்றையும் வள்ளுவனார் அரசியலுள் விதந்தனர். அரசர்க்கு இன்றியமையாத வினைத்திட்பம், வினைத்தூய்மை, குறிப்பறிதல், அவையறிதல், அவையஞ்சாமை, தூது, மன்னரைச் சேர்ந் தொழுகல் முதலியவற்றை வகுத்தோதிய பின்னர்; நன்னாடு, நல்லரண், நற்படை இவற்றினியல்லையும்; பொருள் செயல்வகை, நன்னட்புக்கோடல், தீநட்புவிலக்கல்,

நயமை, பெரியாரைப் பிழையாமை என்பவற்றையும்; குடிமை, பெருமை, மானம், சான்றாண்மை, பண்புடைமை நாணுடைமை, குடிசெயல் வகை, உழவு முதலிய குடிகட்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுங் குணஞ்செயல்களையும்; வாழ்க்கைக்கு இடையூறான இருமனப் பெண்டிர், கவறு, கள், பெண்வழிச் சேறல், நன்றியில் செல்வம், இரவு, இரவச்சம் முதலியவற்றையும் ; நல்வாழ்வுக்கிடையூறாகிய பிணியினை நீக்கும் மருந்தினையும் அவர் இனிதெடுத் தியம்பினர்.

காமத்துப்பால் உடு அதிகாரங்களாற் கூறப்பட்டது. அவர் 'காமத்துப்பா'லுட் களவுங் கற்புங் கூறுமிடத்து முதல் ஐந்ததிகாரத்துள் புணர்ச்சியினையும், ஏனையவற்றுள் பிரிவினையுமே சிறப்பித்தனர். குறிப்பறிதற்கண் மொழியினும் நோக்கே சிறந்ததென்பதைக்,

"கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனு மில"

என்னுந் திருக்குறளினாலே ஆசிரியர் அறிவித்தார்.

"கண்டுகேட்டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே யுள"

என்னுந் திருக்குறளானது பல பெரும் புலவர்களால் எடுத்தாளப்பட்டது. சேரமான் பெருமாணாயனார் ஆதியுலாவில் இதனை இனி தெடுத்தாண்டனர். ஆசிரியர் மெய்கண்டாரும்,

"கண்டுகேட் டுண் டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனைக்
கண்டுடனாய் மன்னுதலைக் காண்"

என்றது காண்க.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் புதிது புதிதாகப் பெறும் அறிவினால் வரும் இன்பத்தை அங்ஙனம் பெறுங் காம

இன்பத்திற்கும் நன்னட்பின் இனிமைக்கும் உவமித்தன ரென்பது,

"அறிதோ றறியாமை கண்டற்றூற் காமஞ்
செறிதோறுஞ் சேயிழை மாட்டு."
"நவிறொறு நூனயம் போலும் பயிறொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு"

என்றமையால் விளங்கும்.

பிரிவாற்றாமைக்கண், தலைவி கூறுங் கூற்று மிகவும் நயம்பெற அமைக்கப்பட்டது.

"செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை."

பொழுது கண்டிரங்கல் என்னும் அதிகாரத்துள், காதல் நோய் மிக அழகாக மலருக்கு உவமிக்கப் பட்டது.

"காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி
மாலை மலருமிந் நோய்"

குழலிசையானது காதல் நோயை வளர்க்கு மென்னுங் கருத்தினை வள்ளுவனார்,

"அழல்போலும் மாலைக்குத் தூதாகி ஆயன்
குழல்போலுங் கொல்லும் படை"

என்றனர்.

உழுவலன்பின் சிறப்பினைப் புலவி நுணுக்கத்துட் போந்த ஒரு திருக்குறளால் ஆசிரியர் குறிப்பித்தனர்.

"இம்மைப் பிறப்பிற் பிரியல மென்றேனாக்
கண்ணிறை நீர்கொண் டனள்"

ஊடலின் சிறப்பினை நகைச்சுவை விளக்குமோர் குறளால் ஆசிரியர் விளக்கினர்.

"ஊடலிற் றோற்றவர் வென்றார் அதுமன்னுங்
கூடலிற் காணப் படும்."

திருக்குறளின் நயங்களைப்பற்றியும், ஆசிரியருக்கும் நூலுக்குமுள்ள பெயர்களைப்பற்றியும், பல அறிஞர் கட்டுரைகளும் நூல்களும் எழுதியுள்ளாராதலின், அவற்றைப்பற்றிக் கூறாது விரிவஞ்சி விடுத்தாம்.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் இதனை ஒன்றாகக் கூறக்கூடா தென்பது காலஞ்சென்ற திரு. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் முதலிய சில அறிஞர்களின் கருத்து. முப்பாலென்று வேறு நூல் காணப்படாமையின் இவர்கள் கருத்தைத் தழுவிக்கொள்ள முடியவில்லை. முப்பா லென்பது திருக்குறளென்று பலரும், அஃதன்றென்று சிலருங் கருதுகின்றார்கள். திரு. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் முப்பா லென்பது வேறு நூலென்று வற்புறுத்தினர். அவர் "திருக்குறளே முப்பாலாயின், அஃது எல்லாக் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுக்கும் முற்பட்ட முதல் கீழ்க்கணக்காகும். அது நான்கு உறுதிப் பொருளையுங் கூறுவதாய் ஏனைக் கீழ்க்கணக்குகள்போல ஐந்நூறு செய்யுள்களுக்குள் ளடங்காது ஆயிரத்தின் மேற்பட்ட குறள் வெண்பாக்களால் அமைந்திருப்பதால், அது கீழ்க் கணக்காகா" தென்பர். திருவள்ளுவ மாலையிற் பல பாடல்களில் முப்பால் என்ற பெயர் காணப்படுகின்றது. கல்லாடர், சீத்தலைச் சாத்தனார், மருத்துவன் தாமோதரனார், நாகன் தேவனார், கோதமனார், முகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியார் முதலியோர்களாற் கூறப்பட்ட பாடல்களுள் 'வள்ளுவர் முப்பால்' என்ற சொற்றொடர் வருகின்றது. நல்லந்துவனார், கீரந்தையார் முதலியோர் பாடல்களில், முப்பாலென்ற சொற்றொடர் தனியேயுங் காணப்படுகின்றது. 'முப்பா'லென்று வேறு நூல் காணப்

படாமையின் திருவள்ளுவர் நூலே 'மூப்பா' லெனக் கொள்ளத்தக்கது.

ஏனைக் கீழ்க்கணக்கு நூல்களாவன: நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, களவழி நாற்பது, கார் நாற்பது, ஐந்திணையைப் பற்றிய நான்கு நூல்கள், திரிகடும், ஆசாரக்கோவை, பழமொழி, சிறுபஞ்சமூலம், இன்னிலை, முதுமொழிக் காஞ்சி, ஏலாதி என்பன.

